

VSEBINA

PREDGOVOR	3
PRVI DEL: NARAVNA ZEMLJA	4
1 ZEMLJINO TEŽIŠČE.....	4
2 ZEMLJINO SRCE	5
3 POLOŽAJ IN SPREMENLJIVOST ZEMLJINEGA SRCA.....	5
4 BISTVO MATERIJE IN NJENIH DUHOVNIH PRVIN.....	6
5 NOTRANJA ZGRADBA ZEMLJE.....	7
6 O ZEMLJINIH TEŽIŠČIH IN SOKOVIH	8
7 PREHRANJEVANJE IN ROTACIJA ZEMLJE	9
8 ZEMLJINA PLJUČA IN DIHANJE	11
9 ZEMLJINA VRANICA.....	12
10 ZGRADBA VRANICE IN PRIPRAVA KRVI	13
11 ZEMLJINA JETRA.....	14
12 ZEMLJINE LEDVICE	15
13 ZEMLJA KOT MOŠKI IN ŽENSKA.....	16
14 ZEMLJINE MOŠKE - ŽENSKE PLODITVE	17
15 SPLOŠNI POSTOPNI RAZVOJ ŽIVIH BITIJ	18
16 MATERIJA IN KONSTRUKCIJA TRDNE ZEMLJE	19
17 KREPITEV ZEMLJINIH SOKOV.....	20
18 ZEMLJINA SKORJA	21
19 ZEMLJINA ČUTEČA KOŽA	22
20 BISTVO IN SESTAVINE ZRAKA	23
21 VPLIV SVETLOBE NA ZRAK	24
22 DVANAJST NEBESNIH ZNAMENJ IN NJIHOV VPLIV	25
23 ZEMLJINA ATMOSFERA IN NJENE PADAVINE	26
24 ZEMLJINO OKO	27
25 BISTVO OGNJA.....	28
26 POJAVI V TRETJI ZRAČNI PLASTI	29
DRUGI DEL: DUHOVNA ZEMLJA	31
27 NASTANEK IN CILJ MATERIJE	31
28 DUHOVI NAJVIŠJE ZRAČNE PLASTI.....	32
29 BIVANJE ČISTIH DUHOV	33
30 DRUGA ZRAČNA PLAST IN NJENI DUHOVI.....	34
31 POČETJE DUHOV V DRUGI ZRAČNI PLASTI	35
31 DUHOVI OSVOJJO MATERIJU	36
33 DUHOVI NARAVE IN ČLOVEŠKE DUŠE	36
34 DUHOVI ZRAKA, GORA IN POTUJOČI DUHOVI	37
35 O STARIH ČAROVNIŠKIH PROCESIH	39
36/37 ČAROVNIŠKE GORE Z ZLOGLASNIMI IMENI	40
38 PRVA, NAJNIZJA ZRAČNA PLAST	41
39 VODILNI DUHOVI SPODNJE ZRAČNE PLASTI.....	42
40 DEJAVNOST DUHOV V ZEMLJINI NOTRANJOSTI.....	43
41 SUBSTANCA IN MATERIJA, SILA IN SNOV.....	44
42 BOŽJE DELOVANJE PO DUHOVIH	45
43 VTISI MATERIJE NA DUŠO IN DUHA	45
44 NADZORNI DUHOVI V NARAVI	46
45 MINERAL, RASTLINA IN ŽIVAL	47
46/47 SESTAV INTELIGENČNIH SPECIFIK V ŽIVIH BITIJH.....	48
48 MEJE MED NARAVNIMI KRALJESTVI.....	50

49	ŽIVALSKA DUŠA IN VPLIVANJE DUHOV NANJO	51
50	VPLIVI DUHOV PRI SPOČETJU ČLOVEKA	53
51	RAZVOJ ČLOVEŠKEGA TELESNEGA PLODA	54
52	DUŠA IN DUH V ČLOVEKU	54
53	SATANOVA DUŠA	55
54	ZAKON O DELITVI DUŠE	57
55	VODENJE SATANA K VRNITVI IN ODREŠENJU	58
56	SATANOVO BISTVO IN BISTVO NJEGOVEGA IMENA	59
57	POMEMBNOST VEDNOSTI O ZLU	60
58	STRAH IN OBSEDENOST	61
59	O MESEMEM IN ČUTNEM POŽELENJU	63
60	O IGRALNEM HUDIČU IN VZGOJI OTROK	64
61	BISTVO IN POSLEDICE JEZE	65
62	PREMAGOVANJE JEZE	66
63	O ČLOVEŠKI ČASTIHLEPNOSTI	68
64/65	VSAKOVRSNE ČLOVEŠKE TOLAŽBE	69
66	CEREMONIALNA CERKVENOST	70
67	SANJE IN NJIHOVA RAZLAGA	71
68/69	O PRAZNOVERJU	73
70	BOŽJE KRALJESTVO IN PREROJENJE	74
71	PRAVI IN LAŽNI PREROKI	76
72	ODPUŠČANJE GREHOV IN ČAŠČENJE PODOB	78
73	O DEJAVNI VERI	79
TRETJI DEL: LUNA		81
1	BISTVO IN NAMEN LUNE	81
2	LJUDJE NA LUNI	82
3	ŽIVALI NA LUNI	83
4	LUNINO POVRŠJE	84
5	ŠTIRI VPRAŠANJA V ZVEZI Z LUNO	86
6	MAGNETNI FLUID	87
O AVTORJU		91

PREDGOVOR

Odkar je Jakob Lorber leta 1847 napisal to delo, je minilo že 150 let – obdobje, v katerem sta znanost in tehnika nesluteno napredovali.

Če je bilo človeštvo v Lorberjevem času še v obdobju parne pogonske sile in je nato prešlo v industrijsko dobo elektrike in motorizacije, pa se mu je danes že odprl svet atoma in njegovih gigantskih sil, ki jih lahko uporablja v svoj blagor ali pa jih zlorablja.

Velika odkritja in izumi zadnjih desetletij so rabili tudi raziskovanju našega planeta z vsemi njegovimi naravnimi pojavi. Geologija, geofizika, meteorologija in mnoge druge znanosti se nenehno trudijo, da bi podale vedno bolj natančno podobo našega planeta in naravnih sil, ki delujejo v njem, na njem in nad njim. Veliko teh novih spoznanj se precej ujema z Lorberjevimi razlagami v delu Zemlja in Luna in v drugih naravno - duhovnih spisih. Tako pomenijo neizpodbitne dokaze za resničnost njegovih izjav, o katerih so nekoč zelo dvomili (prim. Lorber in moderna podoba sveta - pričevanje znanosti, Lorber- Verlag, Bietigheim).

Kljub vsem teorijam o tem, kakšna je zemljina notranjost, ostaja njena resnična sestava za znanost bolj ali manj zavita v nepredirno temo, kajti prediranju v zemeljske globine so in bodo vedno ostale postavljene naravne meje. Resnično podobo o zgradbi Zemljine notranjosti lahko poda samo tisti prikaz z duhovnega vidika, ki je podan v Lorberjevih navdihnjenih spisih. Tu se Zemlja razodeva kot kozmično telo, v katerem ni nič mrtvega, nič neživega. Utripajoč, živ organizem z vsemi organi, kakršne ima analogno tudi zemeljsko človeško telo. Notranji čudežni svet, v katerem mogočne naravne sile izražajo načrtno oživljeni razvoj, v katerega je usmerjeno vse naravno dogajanje.

Če že prvi del tega dela (Naravna Zemlja) poleg materialnega opisa Zemljinega telesa razkriva mnogo o naravno - duhovnem pomenu, pa opisuje drugi del (Duhovna Zemlja) metafizična stanja, to je duhovne sfere, ki pripadajo Zemlji. Ker imajo ti prikazi svoje izhodišče v bistvu prastvarjenja, postane s tem to celotno delo duhovni izvir luči najvišjega spoznanja.

V dodatku k temu najdemo kot tretji del (Luna) opis naravne Lune z različnim stanjem obeh Luninih polovic in opis njunih življenjskih razmer. Glede na načrtovane vesoljske polete na Luno zaslužijo te izjave posebno pozornost, ker so že dosedanji rezultati raziskav prinesli nekatere dokaze za Lorberjeve podatke o Luni.

S kozmičnim in duhovnim pomenom spremljevalca naše Zemlje se konča to Lorberjevo nadvse pomembno sporočilo, ki uči gledati resnično bistvo Zemlje in Lune v luči novega, naravni in duhovni svet obsegajočega nauka o stvarjenju. S tem tudi ta spis - kot vsa dela Jakoba Lorberja - pogloblja religiozno vero v duhovno oživiljeno spoznanje, ki globoko utemeljeno razodeva človeku božjo ljubezen in modrost.

Prvi del: NARAVNA ZEMLJA

1 Zemljino težišče

Če preiskujete gledate neko telo, ugotovite, da lahko na njem opazujete troje: najprej njegovo zunanjo podobo, to je med drugim njegovo obliko njegov obseg, njegovo površino in barvo. Na telesu lahko opazite tudi volumen (prostornino), ki se meri z dolžino, širino in debelino, in da je njegova teža tista, zaradi katere telo zavzema določen položaj.

Če npr. opazujete nepravilen kamen, se pokaže, da je njegovo težišče v nekem posebnem delu. To zlahka ugotovite pri brezobličnem lesenem kolu: v vodo bo najgloblje potopljen tam, kjer je njegovo težišče.

Tega težišča nekega telesa pa nikakor ne smemo zamenjati z njegovim središčem. Potemtakem ima vsako telo dve središči, namreč eno središče teže in drugo središče telesne prostornine. Lahko preskusite telesa vseh vrst, nikoli ne boste našli, da bi se ujemala težišče in prostorninsko središče, niti pri popolni, matematično pravilno uliti kovinski krogli.

Prelomite npr. palico iz čistega jekla na dvoje in na prelomu boste pri močni povečavi prepoznali naravno, kristalasto sestavo. Če pa lahko zaznamo takšno razliko v kristalasti zgradbi enega najtrdnjših kovinskih teles, koliko bolj bo šele pri manj gostih telesih takšna razlika zaznavna že s prostim očesom.

To lahko potrdi vsak, ki poskuša narediti tehtnico. Naj nekdo iz enako goste kovine konstruira matematično popolnoma enakomerno tehtnično prečko in jo obesi v tehtnične vilice. Prepričal se bo, da niti pri matematično pravilni konstrukciji ne bosta oba dela prečke tehtnice nikoli ustvarila popolnoma horizontalne ravnine, temveč bo stal eden od njiju nekoliko višje.

Celo pri telesih, ki jih je oblikovala moja moč, si lahko težišče in središče prav tako malo predstavljamo na istem mestu kot pozitivno in negativno polarnost. Zakaj nista pri magnetni palici oba pola v matematični sredini, temveč sta vsak na svojem koncu? Zakaj kalček pri semenu ni v sredini, temveč samo v zunanjem delu semena, njegovo središče in nasprotni pol pa sta odmaknjena od kalčka v notranjost ali zunanost semena? Zakaj nima niti človek niti nobena žival srca v svojem prostorskem središču?

Že iz teh vprašanj izhaja, da je težišče telesa nekaj popolnoma drugega kot njegovo središče.

Ko gre potem za odkrivanje Zemljinega središča, s tem ni toliko mišljeno prostorninsko središče, pač pa resnično življenjsko središče ali težišče Zemlje. Prostorninsko središče je samo namišljena točka brez vsake prostornine in tako ni na njem kaj odkrivati.

Zaradi tega se bomo obrnili k mnogo pomembnejšemu *težišču* Zemlje, ki mora imeti seveda zelo velik obseg, da daje prostor svoji planetarni življenjski dejavnosti.

Kakšno je torej to Zemljino težišče? Ali je to diamantna kepa, ali železo, ali morda magnet? Ali je votlina, napolnjena z večno neugasljivim ognjem, zaradi katerega so morda po vsej Zemlji raztreseni ognjeniki, dimniki? Vse to ne ustreza resničnemu stanju.

Človekovo težišče - srce - je fizično gledano nadvse umetniško tkivo, v katerem kot tkalec deluje živa duša in v njej človekov duh. Te statve za oblikovanje naravnega življenja so urejene tako, da lahko po njih umetniški konstrukciji duša ustvarja vse tisto, kar je potrebno za fizično življenje.

Prav to pa pomeni za Zemljo njeno težišče in to bo pokazalo tudi naše razmišljanje.

2 *Zemljino srce*

Povedal sem že, da je Zemljino težišče podobne kakovosti kot človeško ali tudi živalsko srce. To težišče je Zemljino srce, ki je v nujnem velikostnem razmerju do Zemljinega telesa in je - prav tako kakor srce v človeku - delavnica ali statve vsega Zemljinega življenja. V njegovih mnogih prostorih se mora ustvarjati tista mogočna sila, ki poganja raznovrstne Zemljine življenjske sokove v daleč razprostranjene organe in jih potem znova potegne vase, da se znova nasiti. Iz tega izhaja, da mora biti Zemljino srce precej veliko. Vendar pa njegove velikosti ni mogoče natančno določiti, ker se, če je potrebno, včasih razširi, včasih skrči. Premer Zemljinega srca meri povprečno 750 kilometrov. Lahko pa se razširi na približno 1500 kilometrov ali skrči na približno 375 kilometrov.

Iz česa je tako imenovano Zemljino srce? Ne toliko iz kakšne snovi, iz kakršne je na primer živalsko ali človeško srce, temveč je to srce bolj *substancialna sila*, ki se premika in deluje v zanj prepustnem, sicer pa trdnem organizmu, in deluje na vse druge dele Zemljinega telesa. Če je ta organizem trden, kako ga lahko potem prežema neka druga substancialna sila, ne da bi ga pri tem poškodovala?

Kosti pri živalih so tudi trdna substanca. Sokovi in kri se poganjajo skozi njihove pore in vendar najdalj vzdržijo vse mogoče nasilne reakcije.

Vzemite za zgled snov živalskega črevesja, kako pogosto in brezobzirno se uporablja ta navidez slaba snov, in vendar je kljub tem obremenitvam dolgo zmožna delovati. Če opazujete še nežnejše ptičje organe, ki zmeljejo in použijejo celo kamenje, mora biti jasno, da je pomembna samo kakovost snovi, zaradi katere je zgrajena dovolj trdna, da lahko brez škode pusti v sebi delovati sile, ki so se v njej razvile.

Če pa je že ta nežnejša snov tako kvalificirana, koliko bolj bo MENI mogoče v Zemlji iz takšne snovi ustvariti trden organizem, kateremu ne bodo v milijonih let malo ali pa sploh nič škodovale najmogočnejše delujoče sile v Zemljini notranjosti. Kot mojster vseh stvari SEM povsod ustvaril pravo razmerje, da so oporišča trdna in dovolj trajna, da z največjo lahkoto nosijo bremena, ki ležijo na njih, in tako je tudi z organsko snovjo Zemljinega substancialnega srca.

Na severnih območjih Zemlje se pogosteje pojavlja kovina *platina*. Ta kovina je že nekoliko podobna tisti snovi, ki rabi kot organ vladajoči Zemljini osrednji sili, vendar pa ne smete misliti, da je ta kovina tista snov. Sploh pa Zemljina notranjost ni enake kakovosti kot tista snov, ki sestavlja Zemljino površino. Ta je samo zunanja, brezčutna Zemljina koža, notranjost pa je v takšnem razmerju do nje kot meso in kri do kože človeškega telesa. Notranja Zemljina snov je tudi neke vrste meso, kri in kosti, toda kljub temu ne popolnoma podobno kot v živalskem telesu.

3 *Položaj in spremenljivost Zemljinega srca*

Kje je Zemljino težišče ali srce? O njem ne moremo reči, da je tu ali tam, temveč je njegovo nahajališče lahko pod vplivom številnih sprememb. Notranja dispozicija Zemljinega telesa je pač takšna, da ima lahko težišče svoje mesto, od koder deluje tako na severu kot na jugu. Ni pa mogoča krajevna zasidranost tiste substance, ki pogojuje samo Zemljino težišče. To snov oživljajoče težišče lahko spoznamo tudi pri zelo mnogih rastlinah.

Pri opazovanju drevesa spoznate, da se tako njegova rast kot tudi rodovitnost nagibata včasih k enemu, včasih k drugemu delu. V tem letu bo bujno poganjalo na severni strani, v nekem drugem letu pa nasprotno, na južni strani. Tudi se bo pokazalo včasih na eni, včasih na drugi strani več ali manj odmrlih vej ali vejic.

Ta in mnogi podobni pojavi imajo isti vzrok, namreč vedno spreminjajoč se položaj težišča ali dejansko oživljajoče pozitivne polarnosti.

Razlog, zakaj to oživljajoče težišče v telesih spreminja svoj položaj, je zelo globok. Če bi bil namen materije njen trajni obstoj, potem bi lahko bilo to polarno težišče postavljeno tudi tako, da bi materija morala ostati vedno ista. Jablana bi vso večnost ostala jablana in tako vsaka stvar tisto, kar je. Toda potem se živalim in rastlinam ne bi godilo veliko boljše kot diamantu. Kjer je v nekem telesu polarnost bolj in bolj fiksirana in se skoraj ujema s središčem, toliko trdnejše in trajnejše je telo. Toda to telo potem ni sposobno za nič drugega več kot le za svoj nespremenljivi obstoj. Na tako diamantno trdem Zemljinem telesu bi bilo slabo poskrbljeno za hrano in bivališča živih bitij.

Iz povedanega izhaja, zakaj polarno središče ne sme biti fiksirano, temveč mora biti spremenljivo, prav tako kot kri pri živalih in ljudeh nima nobene težišču podobne lastnosti. Krajevno strjena kri, še manj pa trdno in negibno srce gotovo ne bi koristilo nobenemu živemu bitju. V gibljivem živalskem telesu pa ima srce vendar že bolj določen položaj, ker prosto premikanje telesa samo povzroča nekatere reakcije. Pri tistih telesih, ki niso sposobna prostega gibanja, pa je nujno doseči potrebne odzive z nenehnim spreminjanjem položaja polarnega težišča.

Položaj Zemljinega težišča lahko podamo samo približno za to in naslednje leto (1846/47): je približno na območju pod Islandijo, delom Norveške, Švedske in Japonske, razprostira pa se do pod Kamčatko na severu in do območja pod Sredozemskim morjem na jugu.

4 Bistvo materije in njenih duhovnih prvin

Omenil sem že, da smisel materije ne more biti samo v njenem obstoju kot takšnem. Novo nastajanje in ponovno izginjanje materije se spreminjata. Ne samo rastline, temveč tudi rudnine in živali vsake vrste nastajajo in izginjajo. Gore, katerih vrhovi so pred nekaj tisočletij segali v najvišje sfere oblakov, so zdaj za polovico nižje. Ostrina vetrov, razkrajajoča sila bliska in ledu so odsekali vrhove in jih spremenili v rahel grušč, ki ga čedalje bolj uničuje dež, veter in elektrika. Ta dogajanja bi bila neizvedljiva, če se ne bi mogla spreminjati težišča v materiji.

Nekoč so bile na Zemljinem telesu orjaške živali in prav tako tudi pragozdovi z velikanskimi drevesi. Le kje so zdaj? Kje je eno od dreves, ki so kljubovala tisočletjem, in je imelo več lesa kot zdaj majhen gozd? Poplave so to vse skupaj potopile globoko v naročje Zemljine skorje, uničile na tisoče rodov dreves in živali. Od teh so našli okamenele kosti in jih ohranili, dokler čas tudi zadnjih ostankov ogromnih pradavnih živali ne bo spremenil v pepel, zadnji preostanek vse materije. Kar zadeva uničenje tistih pradavnih dreves, katerih ostanke danes izkopavajo kot premog: iznajdbe, ki potrebujejo gorivo, bodo kmalu porabile tudi te zadnje ostanke.

Marsikdo bo rekel, da je žalostno, da gre vse bivajoče naproti uničenju. JAZ pa pravim: To sploh ni žalostno! Boljše je sčasoma uničiti vso materijo in vse meso in s tem znova iz materije *osvoboditi* v njej ujeto življenje, kot pa da bi na koncu vse svobodno življenje prešlo v smrt materije. To ne more biti MOJ namen, ker sem JAZ SAM kot večna, vsemogočna moč in prasila najresničnejše življenje in torej lahko delam le za življenje.

Ker je torej materija samo sredstvo za uravnavanje in osvobajanje svobodnega življenja, zato ne more biti njen smisel nespremenljiv obstoj. Ko opravi predvideno nalogo, spet izgine, kot da je nikoli ni bilo. Sploh pa materija kot taka ni nič drugega kot smiselna pojavnost MOJE fiksirane volje. Iz tega izhaja, da lahko na isti način znova izgine. Ta fiksacija je *glavno težišče* v materiji, ali oživljajoče in ohranjujoče načelo. Če to materialnemu telesu odvezamem, je z njim

konec.

Da pa ne bi stvari nenadoma nastajale in izginjale, nikoli ne pustim, da bi to počelo MOJE volje trenutno izginilo, ali tako hitro doseglo neko točko, da bi s tem v trenutku nekaj začelo bivati ali izginilo. Najpočasneje poteka nastajanje in izginjanje pri velikih nebesnih telesih: Ta "zakaj" lahko že zdaj zlahka dojamete. Tako je tudi z Zemljo: težišče, ki jo oživlja, se čedalje bolj zmanjšuje, dokler tudi nje ne bo zadela usoda vse materije.

Zdaj bi torej poznali vzrok sprememb položaja težišča v materiji, da je zaradi tega le-ta minljiva, in v čem je resnično glavno počelo težišča. Če bi ga bilo mogoče videti s telesnimi očmi, bi se to, v Zemljinem telesu delujoče težišče prikazovalo kot *ogenj*, ki z največjo hitrostjo šviga skozi nekatere Zemljine organe in s tem v vseh njihovih delih povzroča odziv, ki je potreben za ohranjanje Zemljinega telesa.

Če pa bi lahko ta ogenj opazovali z duhovnimi očmi, bi odkrili brezštevilno množico duhov, ki jih tu zadržuje moja volja, da opravljajo smiselno določeno dejavnost. To so praduho, ki so ujeti zato, da s svojo dejavnostjo oživljajo materijo, ki jih obdaja, skozi katero se dvigajo višje in višje in lahko potem, oblečeni v lažjo materijo, postopoma prehajajo v popolno, svobodno življenje. Te vrste duhovi, ki se telesnim očem prikazujejo kot ogenj, določajo dejavno in vso materijo oživljajoče težišče.

5 Notranja zgradba Zemlje

Če preiskujete živalsko telo, boste opazili, da kri in sokovi tečejo skozi žile in druge cevke prav tako kot skozi tiste, ki so v samem srcu, in to na vseh točkah v istem trenutku, tedaj ko v srcu nastane pogonski sunek ali pulzni utrip. V živalskem telesu ni potrebnih več pogonskih sil, temveč zadošča ena za brezštevilne celice in žile. Prav tako je tudi z Zemljinim telesom. S pogonskim ali pulznim sunkom Zemljinega srca, ki se ponovi vsakih šest ur, se poženejo raznovrstni sokovi Zemljine notranjosti v vse dele Zemljinega telesa.

Tako kot v živalskem telesu so vsi življenjski procesi Zemljinega telesa odvisni od te pogonske sile. *Plima in oseka* in druga gibanja Zemljine skorje, pa tudi iz tega izvirajoči vetrovi - vsi izvirajo od tod. Kajti Zemljino srce prevzema tudi nalogo, ki jo imajo v živalskem telesu pljuča. Iz tega je razumljivo, da so s tem povezane tudi redne in neredne razširitve in skrčitve Zemljinega telesa. Da bi temeljiteje dojeli omenjeno, bo nujno na kratko opisati notranjo zgradbo Zemlje, da bi ponazorili, kako *eno* glavno težišče tudi v Zemljinem telesu spravlja v enako gibanje nešteta druga stranska težišča.

Da bi temeljito spoznali Zemljino notranjo zgradbo, je treba najprej pojasniti, da lahko tudi Zemljo, tako kot vsako drugo živo bitje - od najmanjše rastlinice do človeka - telesno razčlenimo na tri dele.

Poglejmo *drevo*. *Prvo*, kar na njem vidimo, je skorja, ki je sama v sebi razdeljena na zunanjo, mrtvo, in notranjo, živo skorjo, ki se imenuje tudi belina. *Drugo* je trdni les, kombinacija neštetihih cevk, ki v najlepšem redu potekajo ena ob drugi. *Tretje* je jedro, navadno široka cev, ki je napolnjena z gobastim celičnim tkivom. Te celice vsrkavajo sokove iz tal, jih v sebi očistijo in jih nato poganjajo s svojo pulzirajočo silo v vse naštete drevesne organe.

Poglejmo *sadež* na drevesu. Kaj odkrijemo najprej, recimo pri orehu, kostanju ali želodu? *Prvo* je skorja, ki je prav tako kot drevesna skorja, dvojna. Nato pride zaščitna lupina kot *drugi* del sadeža, in ta je navadno najtrdnejša. Za to lupino je šele *tretji* in glavni del sadeža, v katerem je srce ali kal.

Preidimo k *živalim*. *Prvo*, kar pri teh vidimo, je koža, ki kaže zunanjo podobo živali. Pod

pogostoma večplastno kožo je kot *drugo* trdno okostje, ki je med seboj povezano in utrjeno z mišično in deloma hrustančno mesno maso, podobno kot trdna lupina pri orehu ali lobanja pri glavi. Znotraj tega okostja so kot *tretje* organi: pljuča, jetra, vranica, prebavila in v plemenitejših delih živali samo življenje zbujujoče srce, od katerega dobivata oba zunanja dela svojo hrano in življenje, in sicer skozi neštete cevke, ki vodijo od notranjega dela k obema zunanjima deloma.

Enako razmerje najdete tudi pri človeškem telesu. Če hočete to še jasneje videti, tedaj vzemite v roko jajce. Tako ima tudi vsako organsko, bolj ali manj oživljeno telesno bitje na Zemljini površini strukturo samega Zemljinega telesa.

Tudi pri Zemljinem telesu je zunanost mrtva skorja, pod katero je že bolj živa skorja. In tako kot skorja pri drevesu vendar ni tako popolnoma mrtva, da ne bi mogla dajati zadostne hrane mahu, ki raste na njej, in kot tudi koža pri živalih ni popolnoma mrtva, tako da lahko pogostokrat skozi njo dobijo hrano tudi zajedavci, prav tako tudi Zemljina zunanja skorja ni tako mrtva, da ne bi mogle skozi njo dobiti ustrezno hrano neštete rastline in živali.

Pod to zunanjo Zemljino skorjo, ki je debela približno 150 kilometrov - tu in tam seveda tudi manj, pa je najtrdnjši del Zemljinega telesa. Seveda ni povsod enako trden, je pa še zmeraj dovolj trden, da zlahka nosi zunanjo Zemljino skorjo, ki se razprostira prek njega. Znotraj tega drugega dela je končno resnično živo jedro Zemljinega telesa, kjer je njegovo srce.

V nadaljevanju bomo pokazali, kako je zdaj to troje med seboj povezano in kako deluje notranja srčna pogonska sila.

6 O Zemljinih težiščih in sokovih

Če bi lahko hkrati pregledali drevesno deblo od njegovega jedra do zunanje skorje in od najnižjih koreninskih vlaken pa do najvišjih vršičkov, bi odkrili poleg navpičnih cevi z neštetimi črpalkami, zaklopkami in ventili še množico manjših prečnih organov, ki se v mnogovrstnih vijugah raztezajo od drevesnega jedra pa do skrajno zunanje skorje. Tam, kjer gredo skozi navpične cevi, so opremljeni s prožnimi zaklopkami. Vse te črpalke, zaklopke, ventili so posebna težišča, po katerih se življenjsko počelo razdeli po vsem drevesu. In vse te glavne in stranske cevi ali celotni trije deli so povezani z omenjenimi prečnimi cevkami, ki se razprostirajo od jedra do skorje. Po teh deluje srce, glavno življenjsko počelo drevesa, v vse dele.

Enkrat smo že omenili, da so v materiji poleg glavnega težišča še mnoga druga, manjša. Vemo, da je težišče v organski materiji resnično dejavno oživljajoče središče. Manjša pomožna težišča ali točke delovanja so tam, kjer prej omenjeni prečni organi predirajo navpične organe, in tukaj, na prehodni točki delujejo na poseben način.

To delovanje ponazorimo tako, da položimo npr. dva kosa lesa prečno enega prek drugega in na točki, kjer se dotikata, bo gotovo nastalo zaznavno delovanje. Spodnji kos lesa bo ob dotiku združil težo zgornjega kosa s svojo težo. Če bi hotel nekdo dvigniti spodnji prečni kos, nima več opraviti samo z njegovo težo, temveč tudi s težo trama, ki leži zgoraj. Pa pojdemo k drugemu primeru:

Predstavlajte si, da se morata sekati dve vodovodni cevi, ki naj bi spravili vodo iz enega bazena na dve točki. En vodni curek mora skozi drugega. Na sečišču sicer en vodni curek ovira drugega, toda od te oviralne točke voda spet nadaljuje svojo pot. Kakšne pojave nam pač lahko pokaže ta oviralna točka? Voda iz obeh cevi se bo najprej vrtinčasto pomešala in iz tega vrtinca bo nato *združena* nadaljevala svojo pot po obeh podaljšanih ceveh. Iz tega primera lahko ugotovimo, kako pomembno deluje ta prehodna točka, ki je torej *stransko težišče*. Nekaj podobnega povzročajo prečne cevke v drevesu na točkah, kjer se sekajo z navpičnimi.

Po tem primeru preidimo še k tretjemu: Predstavljajte si spet vodovod, pri katerem pa se na eni točki v obliki žarkov seka kakšnih deset cevi. Voda bi se v tej stični točki z močnim vrtinčenjem pomešala in bi *pomešana* prodirala od tod naprej v odvodne cevi, tako da bi na koncu iz vsake cevi tekla večkratno pomešana voda.

Naše drevo ima obilo takšnih vodovodov. Čim dlje navzven proti skorji, toliko več vodnih kanalov in tudi toliko več vodnih curkov je v eni točki. Zato je navadno drevesna skorja usedlina mešanice tekočin. V skorji najdemo gobasto snov jedra, nitasto snov lesa, prav tako pa tudi mnoge druge nakopičene sestavine, ki so se izločile v notranjosti drevesa, se nato po različnih cevkah dvignile in dosegle svoj posebni cilj pri nastajanju enega ali drugega drevesnega dela. Tu imamo spet še jasnejšo predstavitev stranskega težišča, prek katerega prehaja prejšnje stanje življenjskih sokov nekega telesa v novo in omogoča čisto nove dosežke. Tega ni težko opaziti pri prečno prežaganem drevesu: različni krogi, ki so znani pod imenom "letnice", in dokazujejo, da imajo mehkejša in bolj bela "belina", ki leži med njimi, pa tudi žarki, ki prodirajo od središča do skorje, vlogo malih stranskih težišč. To so seveda posledice glavnega oživljanja, ki je v drevesu približno tam, kjer se stekajo jedra iz vseh korenin in vej v glavno jedro debla. Tam je tudi sedež glavnega težišča ali drevesnega srca. Poškodba srca bi drevo usmrtila, zanj ne bi bilo rešitve. Takšni poudarjeni različni učinki se pokažejo tudi pri Zemljinem telesu, seveda v veliko večjem merilu.

Tako kot se pri drevesu iz njegovega srca dvigajo nešteti kanali in kot poteka iz drevesnega jedra množica prečnih cevk, ki čedalje številneje sekajo navpične kanale, je tudi pri Zemljinem telesu: čim bližje srcu ležijo organi, tem večji so. Čim bolj so oddaljeni, tem manjši so in mnogo bolj razvejani.

Iz te predstavitve lahko dojamete, kako so trije deli v eni Zemlji med seboj povezani, kako glavno Zemljino težišče deluje skozi neštete kanale in njihova pogostna sečišča vse do površja, in kako mnogolično so oblikovana in urejena tako imenovana stranska težišča.

Od kod pa Zemljino srce jemlje raznovrstne sokove, ki jih najprej odvajajo naprej po posameznih večjih kanalih in jih šele po sečiščih spreminja v drugi, pomešani sok, in to - čim dalj proti površju navzgor, toliko bolj pomešan? K temu je treba reči: Tudi drevo ne srka nič drugega kot dežne kaplje in zemeljsko roso skozi svoja koreninska vlakna. Toda v njegovo srce in želodec SEM postavil kemike, ki znajo te vsrkanke sokove pravilno filtrirati in predelovati. Prav tako se dogaja tudi z notranjimi sokovi Zemlje. Najsi pridejo v Zemljino srce v še tako preprosti snovi, jih bodo tamkajšnji glavni kemiki vendarle tako skrbno predelali in jih v pravem razmerju poslali v odvodne kanale in po njih naprej, tako da do cilja ne bo prišla niti ena kapljica ene ali druge snovi preveč ali premalo. Kako se to dogaja, se ne da razložiti naravno, pač pa duhovno; k temu se bomo vrnili pozneje. Zato naj nihče ne vprašuje, iz kakšnega materiala naj bi bile te prasnovi v naravnem pogledu in naj ne ugiba morda o ogljiku in kisiku. Kajti ko gre za *prasubstance* (op: prasubstanca je treba tu razumeti kot znani filozofski pojem, po katerem je "duša primarno bitna substanca"), je pri tem malo snovnega. Tako sta tudi živalska in človeška duša substancialni in vendar je pri tem v njiju malo ogljika in kisika.

7 Prehranjevanje in rotacija Zemlje

Ker je Zemlja obenem kakor veliko organsko živalsko telo, mora kot takšna uživati hrano, da lahko živi. Zato pa so potrebni - kot pri vsaki živali ali celo pri vsaki rastlini - ali usta ali pa žrelni ali sesalni rilec. Nekateri živali, kot npr. polipi, imajo več takih rilcev. Sesalni rilec se razlikuje od žrelnega po tem, da sprejema samo tekočo hrano. Korenine vseh rastlin, dreves in

grmov niso nič drugega kot sesalni rilci. Njihovi cvetovi in posebno njihovi prašniki so večinoma žrelni listi, ki sprejemajo vase oplojena jajčeca cvetnega prahu, jih zmečkajo in dovajajo oplojeni sok za oživljanje in prvo prehrano nastajajočega ploda. Obenem ima vsako živalsko, pa tudi planetarno telo na sebi še množico majhnih sesalnih bodic, ki so primerne za vsrkavanje električno - eteričnih življenjskih snovi iz zraka.

Ker so vse živali in rastline plodovi Zemljinega telesa, je razumljivo, da mora biti vse to prav tako, le v večjem merilu, tudi pri Zemljinem telesu. Torej ima Zemlja kot vsaka žival svojemu telesu primerno velika glavna usta, skozi katera sprejema glavno hrano. Poleg teh glavnih ust ima še številne večje in manjše žrelne in sesalne rilce, prav tako glavni odvajalni kanal in množico manjših odvajalnih kanalov. Najprej bomo spoznali glavna usta in glavni odvajalni kanal, ker ima le-ta glavni vpliv na Zemljino rotacijo. Samo na kratko pa si bomo ogledali številne majhne prehranjevalne in odvajalne kanale.

Na *severnem tečaju* so glavna prehranjevalna usta Zemljinega telesa, na južnem tečaju pa njen glavni odvajalni kanal.

Premer ust na zunanjem robu, kjer se začneja lijakasto ustje, meri povprečno od 150 do 225 kilometrov, na spodnjem koncu se pa zoži na nekaj manj kot en kilometer. V tej širini se nato nadaljuje žrelo v skoraj ravni smeri do Zemljinega želodca. Stene žrela so zelo naravne in dolgi odseki so tako polni bodic, kot da bi bili prevlečeni z velikansko ježevo kožo.

Zemljin *želodec* je neposredno pod srcem, skoraj v sredini Zemljinega telesa. To je približno 500 kvadratnih kilometrov obsegajoč votel prostor, ki ga manjši in večji prečni stebri - nekateri premera do 1200 metrov - v vseh smereh deloma raztegujejo, deloma podpirajo. Ta želodec in prečne opore, ki so v njem, niso iz trdne snovi, temveč je želodec podoben veliki, prožni gumijasti mošnji. Njegove notranje stene so tudi obojestransko utrjene z enako, gumiju podobno snovjo, da se ne morejo stisniti skupaj zaradi prevelike težnosti, ki deluje od zunaj. Iz želodca gre vijakasto zaviti glavni kanal skozi vse Zemljino telo in se izteka na južni tečaj. Je iz iste snovi kot želodec, le proti koncu postaja polagoma trdnejši. K temu Zemljinemu glavnemu želodcu potekajo iz odvajalnega kanala še številni kanali. Zdaj pa vprašanje, s čim se Zemlja hrani skozi svoja usta. Iz česa je hrana in od kod prihaja? Kdor ima priložnost priti zelo visoko na sever, bo v tej polarni okolici odkril pojave, ki jih sicer ne more videti nikjer na Zemljinem površju: najprej območje zelo hladnega zraka. S tem težkim mrzlim zrakom se združuje vedno gostejša para, po kateri proti severnem tečaju posebno pozimi švigajo nešteti svetlobni klobčiči, ki so podobni zvezdnim utrinkom. Dalje bo popotnik opazil okrog širšega polarnega roba ogromne, jezu podobne kopice snežnih kristalov in med njimi tudi visoke ledene konice. Vidite, tu že imamo hrano! Te snežne in ledene mase vlečejo Zemljina usta z veliko magnetno silo vase in jih spravljajo v veliki želodec. Na njegovih stenah, prečnih oporah in podporah se ta hrana kopiči v obliki kristalov. Ko je želodec napolnjen, začne učinkovati toplota Zemljinega srca in spravi želodčne stene v vibracijsko gibanje. Notranje prečne opore izmenoma krčijo in širijo želodec. S tem se hrana zmelje in zdrobi in ustvari se pozitivni električni tok, ki loči hranljive dele in odvaja v prehranjevalne kanale. Potem pa negativni električni tok zgrabi neprebavljive ostanke v želodcu in jih z veliko silo požene po vijakasto zavitem odvajalnem kanalu. Na tej poti morajo izločeni ostanki hrane zaradi nenehnega močnega trenja oddati še zadnje hranilne snovi. Zaradi tega je severni del Zemlje bogatejši s koprnim kot južni, ker pridejo do le-tega večinoma le zadnje in s tem malo vredne hranilne snovi. Izločanje odpadnih snovi povzroča rotacijo Zemeljskega telesa, s tem, da ti izločki, ki so videti zelo *zračni*, v spiralni smeri bruhajo v prosti eter in s tem dajejo Zemlji vrtilni zagon. Približno tako kakor okoli kolesa navita raketa, če se prižge, le-to

zavrti, ker iz rakete izhajajoči zrak tako močno pritiska, da se mu zunanji zrak ne more enako hitro umikati. Tako nastane med iztekajočim se in zunanjim zrakom nepretrgan steber pritiska, ki zavrti kolo, na katerem je raketa. Iz tega lahko razumete, kako se ustvarja vsakdanja rotacija Zemlje in ostaja nenehoma enakomerna.

8 Zemljina pljuča in dihanje

Veste, da za fizično življenje nista potrebna samo srce in želodec, temveč tudi pljuča. Vsaka žival ima organ za dihanje. Tudi rastline imajo dihalne naprave, skozi katere 24 ur na dan vdihavajo in izdihavajo.

Dihanje Zemljinega telesa lahko opazujemo na morski obali, kjer morje redno narašča in spet upada. Takšen pojav je lahko le posledica notranjega, nikoli pa zunanjega vzroka. Kdor tega ne more razumeti, ga postavite pred kad z vodo. Približno 10 metrov nad njo obesite kroglo iz magnetnega železa. To kroglo nad kadjo zasučite in opazujte vodo. Ugotovili boste, daje voda ostala popolnoma mirna. - Zdaj pa naj nekdo leže v vodo in diha v njej kot običajno. Opazovalec se bo prepričal, da se bo pri vsakem vdihu voda v kadi nekoliko dvignila in pri vsakem izdihu spet upadla.

Kar lahko vidimo tukaj v malem, se pri Zemljinem telesu dogaja v velikem. Zemlja vsrkava zrak. Tedaj se bolj razširi mehkejša, trebušno območje Zemlje, ki je navadno pokrito z morjem, in morska voda, ki je nad njim, se tedaj dviguje ob trdni obali. Ko Zemljina pljuča spet izdihnejo, trebuh globlje upade in morska voda se prav tako umakne od obrežja.

Če Zemlja diha, mora imeti v svoji *notranjosti* tudi dihalne priprave. Zemljina pljuča, ki imajo prostornino skoraj 422.000 kubičnih kilometrov, so blizu pod trdo in trdno zemljo in obsegajo površino, nekoliko večjo kot 280.000 kvadratnih kilometrov. Ta pljuča so grobopentljasta celična pletenina, v kateri je veliko votlin, ki so med seboj povezane z manjšimi in večjimi cevmi. Te cevi imajo dvojne lastnosti: prvič vodijo zrak v votline in ga spet odvajajo. Drugič pa se lahko te cevi zaradi svoje na dražljaje občutljive prožnosti širijo in krčijo kot mišice ali kite pri živalih. Vzrok tega širjenja in krčenja je nenehno menjavanje polov. To menjavanje ima svoj vzrok v duševnem impulzu, brez katerega prosto gibanje v telesih ne bi bilo mogoče. Ko se cevi razširijo, se votline stisnejo, to pa povzroča izdihavanje zraka. Ko se cevi stisnejo, se spet razširijo votline in to omogoči vdihavanje.

Polarnost se menjava tako, da ostane potem, ko je duša sprejela iz vdihnjenega zraka življenjske snovi, v pljučih samo zatohlica. Tako se pol, ki je bil ob vdihu pozitiven, spremeni v negativnega. Kajti pozitivni pol ni v skladu z zatohlico. Tako se cev kmalu začne krčiti. Vdihne se novi zrak in negativni pol postane spet pozitiven.

Kje pljuča vdihavajo in kje izdihavajo? Zemlja vdihava skozi ista glavna usta, po katerih sprejema hrano. Na pol poti se od tega glavnega žrela odvaja stransko žrelo, ki se lahko poljubno odpira in zapira. To stransko žrelo vodi v pljuča. Na vsakih šest ur Zemlja enkrat vdihne in spet izdihne. Med vdihom se zapre prehranjevalno žrelo v želodec.

Ko se vdihne ustrezna količina zraka, se kot v grlu zapre pljučna cev in prehranjevalno žrelo se spet odpre. Preden se zrak iz pljuč spet izdihne, se znova zapre prehranjevalno žrelo. Dihanje je urejeno tako, da se Zemlja hrani skozi pljuča na vsakih šest ur, skozi prehranjevalno žrelo v želodec pa samo na vsakih dvanajst ur. Hrano sprejema v tistem času, v katerem pljuča v sebi kemično razkrajajo vsrkani zrak in predelujejo življenjske snovi. To pove, da Zemlja v 24 urah dvakrat vdihne in dvakrat izdihne, v tem času pa samo dvakrat sprejme hrano v želodec.

Podobo Zemljinih pljuč je težko nazorno opisati. Njihova barva je modrikasto siva in njihova

oblika je kot prevelik, votel kokosov oreh.

Zdaj si predstavljajte ta pljuča v opisano veliki razsežnosti in lahko si boste ustvarili podobno sliko. Že ena "votlina" (op.: pljučni mehurček) bi bila prevelika, da bi jo lahko na enkrat pregledali. Prav tako bi bilo težko, če bi vam hotel pobliže opisati prožno snov pljuč. Da pa je podobna snovi živalskih, lahko spoznate iz tega, da vsaka živalska pljuča, seveda v zelo pomanjšanem merilu, izvirajo iz teh velikih Zemljinih pljuč. Kar izloča Zemlja skozi svoje številne organe na površje, sprejemajo najprej rastline, nato pa živali, in spet spremenijo v to, kar je bilo prvotno. Od kod naj žival vzame kri, če je ne bi že prej vsebovala Zemlja? Od kod naj bi prišla voda, če ne bi bila že prej v Zemlji? Skratka, Zemljino telo mora v sebi hraniti vse tisto, kar imajo bitja, ki žive na njem.

9 Zemljina vranica

Pri vsaki živali je poleg pljuč eden najpomembnejših organov vranica, pravo ognjišče v vsakem živalskem telesu. Za ohranitev življenja je prav tako pomembna kot srce, želodec in pljuča, kajti brez vranice bi bili drugi organi mrtvi. V vsaki hiši imajo ognjišče za kuhanje jedi in za ogrevanje prostorov. Ognjišče v telesu razkroji vse hranilne snovi in jih s svojo močjo poganja naprej v žile. Od tod prehajajo v kri, šele nato k srcu in od tega naprej do kraja, kamor so namenjeni. *Vranica* je sestavljena iz rahle mase. Ta zmore v svojem podolgem in počez prepletenem celičnem tkivu ustvariti in v sebi ohraniti elektromagnetni ogenj. Ustvariti s tem, da z neprenehnim notranjim drgnjenjem povzroča elektromagnetni ogenj in ga hrani v številnih, mošnjam podobnih posodah kot v majhnih steklenicah. Vranica je zmeraj nasičena s tem, da lahko vsak čas dovaja želodcu negativno in srcu pozitivno elektriko.

Tudi v Zemlji je takšen drob, ki se sme po pravici imenovati Zemljina vranica. Ta *Zemljina vranica* je kot v živalskih telesih blizu želodca, je pa tesno povezana z Zemljinim srcem. Kajti poleg želodca, ki dobiva od vranice svojo prebavno toploto, mora tudi srce črpati svojo utripajočo moč iz te glavne drobovine. Tudi dejavnost pljuč izvira iz vranice, čeprav imajo pljuča do polovice čisto prosto gibanje, ki je povezano z voljo *duše*, zaradi česar, npr. lahko človek včasih diha poljubno, hitreje ali počasneje.

Kako učinkuje torej delovanje Zemljine vranice? Poglejte ogenj bruhajoče gore na Zemlji! To so seveda samo nepomembni dimniki tega glavnega ognjišča, lahko pa nam dajo prepričljiv vpogled v to, kar se dogaja v glavni ognjeni kuhinji Zemljinega telesa. To bi bil le *eden* od učinkov, ki se pokažejo na Zemljini površini.

Potem pogledjmo izvire vrele vode, ki prav tako jemljejo svojo toploto od Zemljine vranice, četudi samo posredno prek tistih ognjenih kanalov, ki so tesno povezani s tem kosom Zemljine drobovine. To je bil drugi učinek na Zemljini površini.

Nadalje pogledjmo oblake in meglene tvorbe in vetrove, ki jih premikajo: vse to je delovanje Zemljine vranice, kajti njen glavni osrednji ogenj prodira skozi Zemljo in ogreva njene dele. Ko bi kdo prodril samo nekaj kilometrov globoko v Zemljino notranjost, bi se lahko prepričal, kako mogočno že tu deluje ta notranji Zemljin ogrevalni organ. Če prodre v te globine voda, se kmalu spremeni v paro. Ta potem napihuje Zemljino kožo in čedalje bolj prodira kot plin ali para skozi pore, prepade in druge razpoke Zemljine skorje. Te napolnijo zrak in motijo ravnotežje. Tako nastanejo vetrovi. Če vodne pare in plini, ki so nastali v Zemljini notranjosti, zaradi prenapoljenosti nasilno najdejo izhod, povzročijo pogosto večje ali manjše potrese in na območju izbruha nastanejo orkani. Tu bi imeli torej tretji nazorni pojav na površju, ki ga povzročijo ta Zemljin organ.

Podobno povzročajo delovanje tega organa tudi valovito in viharno gibanje morja in njegovi tokovi (ne pa plima in oseka). Tudi morska sol je lahko prišla v vodo samo tako, da so bile nekatere snovi najprej z ognjem razkrojene in nato skozi številne organe pognane navzgor za soljenje morja. Od tod izvirajo tudi vsi meteorološki pojavi, ki jih opazujemo v Zemljinem ozračju, pa tudi njena vegetacijska moč.

Zdaj smo pokazali nekaj glavnih učinkov Zemljine vranice. Da bi še globlje spoznali njen pomen, se bomo lotili majhnega popotovanja po tem Zemljinem organu in spoznali, kako je Zemljina vranica zgrajena in od kod dobiva svoj ogenj in gorivo.

10 Zgradba vranice in priprava krvi

Če opazujete košček živalske vranice skozi dober mikroskop, odkrijete množico votlinic, ki imajo navadno obliko kocke, včasih pa tudi piramide. Redkeje so te votlinice jajčasto okrogle. Na vogalih so med seboj povezane z majhnimi cilindri. Stene teh votlinic pa so odprte, zato se vranica otipa tako mehka in rahla. Med vrstami med seboj povezanih kamric so napeljene številne krvne žile, ki jih sestavljajo deloma ozke, deloma pa široke cevi in se zdijo očesu približno takšne kot zelo tanek niz najmanjših biserov. Po vsej širini in dolžini vranice je zelo veliko takšnih krvnih žil. Začenjajo se v veliki žili, ki je povezana z želodcem, in se končujejo v glavi, ki je povezana s srcem. Obenem obdaja vso vranico nežna koža, skozi katero kot temno rdeče bradavičke kukajo vranične kamrice in nizu biserov podobne krvne žile. Ker je vranica pri živalih zelo nežno tkivo, je tam obdana še s posebno maščobno mrežo, da je dobro zavarovana in da dobra nameščenost omogoča v njej nenehno trenje. Tako imamo zdaj pred sabo kratek anatomski opis vranice, ki pa je v mrtvem stanju seveda popolnoma spremenjena.

Zakaj je vranica s svojimi krvnimi žilami povezana z želodcem in srcem? Ker od želodca sprejema sokove, ki so predvideni za pripravo krvi, jih spreminja v kri in pošilja srcu. Zato se pri polnokrvnem človeku zlahka zgodi, da je vranica prepolna krvi, da se potem ta kri vrne v želodec in človek bljuva kri. Če kri ne najde tega izhoda, potem iz tega zlahka nastane vnetje in sčasoma otrditev tega organa. Tako je vzrok za bljuvanje krvi navadno vranica in zelo redko pljuča. Ko prehaja sok iz želodca, ki je videti kot jajčni beljak, v vranico, nekaj časa obtiči v njenih krvnih žilah, podobnih nizu biserov, in z vsakim utripom pulza napreduje za en biser. Sočasno v vranici v enakem ritmu nastaja trenje. S tem se kamrice polnijo z električnim ognjem, ki ima proti želodčnemu območju pozitivni in proti srčnemu negativni naboj. Zaradi tega so kamrice okrog želodca bolj ostrorobe, v okolici srca pa bolj jajčaste.

Ta električni ogenj pa kamrice menjaje razteza in stiska. Ker so te kamrice na robovih med seboj, pa tudi z vsako takšno kroglico krvnih žil povezane z majhnimi cilindri, to povzroča, da začnejo sokovi v krvnih žilah vreti. Z vretjem se izloči odvečni ogljik, ta pa se prek kamric odvaja deloma žolču, deloma pa tudi maščobi. Obenem nastanejo zaradi vretja mehurčki, ki se zaradi delovanja negativne elektrike sesedajo in dobijo lečasto obliko.

Lečasti mehurčki, ki so do polovice napolnjeni s to elektriko, postanejo zaradi tega rumenkasti in preidejo kot kri v srčno kamro. Kri je lečasta kaša, ki s svojimi majhnimi lečami, te imajo zelo gladko in spolzko površino, razdeljuje negativno elektriko po vsem telesu. Električna ogreva ves organizem. Kjer morajo te leče skozi zelo ozke žile, se razpočijo. Nato postane lupina tekoča in preide v tako imenovane limfne sokove, električna snov, ki se je sprostila ob razpočenju, pa se uporabi kot železo vsebujoči eter za oživljanje živcev.

Zdaj smo kar najbolje na kratko, kolikor je bilo mogoče, pregledali stanje in ureditev vranice, zato se lahko dobro pripravljene podamo v veliko ognjeno kamro Zemljine vranice.

Njena zgradba je podobna živalski in človeški vranici, vendar je takšna kamra več bilijonkrat večja od kamrice živalske vranice. Iz tega lahko vidimo, da mora biti zgradba Zemljine vranice čudovita. (Še večja je vranica kakšnega sonca in še večja tista, ki jo ima glavno osrednje sonce. Sploh je zgradba sonc zelo različna od zgradbe Zemljinega telesa, kot je tudi zgradba enega Zemljinega telesa tako zelo različna od zgradbe drugega Zemljinega telesa, da lahko samo Stvarnikovo oko v njej opazi splošno podobnost. Zato ne smete misliti, če poznate Zemljino notranjost, da zaradi tega tudi že poznate notranjost kakega Jupitra ali drugega planeta). Glejte sivo rjave stene, kako švigajo po njih vsak trenutek nešteti bliski. Tu se neprenehoma sliši močno grmenje. Iz kamer izhajajo dolgi kanali, po katerih dere močan tok. Električni plameni spreminjajo tok v pare, in te so pod močnim napetostnim pritiskom. Z za vas nemerljivo silo prodirajo te pare z najgrozovitejšim divjanjem naprej skozi druge kanale. Novi tokovi priderejo v kamro. Tu je spet vretje, hrumenje in sikanje, kakršnega na Zemljini površini še ni bilo slišati. Pojdite iz te kamre in si oglejte krvne žile, ki so enako kot pri živalski vranici napeljene med vrstami votlin. Poslušajte, kako skozi derejo silni tokovi, kako se tu pa tam kanali na njihovih ozkih mestih včasih skrčijo, pa spet razširijo kot velikanske, prasketne kače, da bi pognali naprej silne tokove, ki divjajo v njih. Glejte, kako se tu v velikem dogaja prav isto kakor v živalski vranici v malem. Tako se samo po sebi razume, da ti sokovi prav tako prehajajo od Zemljinega želodca v Zemljino vranico, od tam pa se oddajajo Zemljinemu srcu kot Zemljina kri, ki vse hrani.

11 Zemljina jetra

Po vranici so jetra eden najpomembnejših organov. So izločevalni organ tako v živalskem kot tudi v zemljinem telesu in zaslužijo poseben opis.

Človek in žival uživata jedi, ki vsebujejo prav toliko smrtnega strupa kot življenjskih hranilnih snovi. Zaradi strupa bi vsak človek, vsaka žival po zaužitju hrani umrl, če ne bi bilo v telesu organa, ki lakomno vsrkava te strupene snovi - predvsem ogljik in modro-kislo grenčico, jih deloma zbira v posebnem zbiralniku in odvaja skozi sečevod. Ta organ so jetra. Njihova zgradba je precej podobna zgradbi vranice, tako glede notranje konstrukcije, samo oblikaje bolj podobna pljučam.

Ta del drobovine je prav tako sestavljen iz velike množice nakopičenih kamric, ki so povezane med seboj, tako kot pri vranici, le nekoliko tesneje. Poleg teh kamric križajo jetra v glavnem štiri vrste cevok, ki pa vendar nimajo oblike tistih v vranici.

Del teh žil prihaja od srca in obilno dovaja v jetra kri; ta se v njih obogati s potrebno količino ogljika pa tudi z razmeroma majhnim odmerkom modrega kisika. Šele potem je sposobna opraviti prebavo v prebavilih in daleč zunaj ustvariti tudi zunanjo kožo. Kajti takšna kri ni več za notranjo uporabo. Zaradi tega se boleznijeter *prepoznajo* predvsem *na zunanji koži*.

Druga vrsta žil vodi iz želodca v jetra. Te sprejemajo vse tekočine, ki odvajajo zelo razredčen modri kisik in ga skozi majhne povezovalne žile v potrebni količini oddajajo krvi. Preostali del pa se odvaja iz jeter skozi ledvice v mehur, in ta ga kot neuporabnega pošilja po sečni cevi iz telesa.

Tretja vrsta žil vodi tudi iz želodca in povezuje njegove sluznice z žolčnikom v jetrih. Skozi te žile se odvzame iz hrane v želodcu nepotrebni sluzasti žolč in se večinoma zadrži v žolčniku. Če sčasoma človek ali žival iz hranilne kaše v želodcu pridobi premalo te prebavne snovi, morajo jetra od svoje zaloge spet nekaj poslati želodcu nazaj. Kajti vsa prebava je podobna neke vrste vretju, za to pa so, kot je znano, nekatere hranilne snovi sposobnejše kot druge. Če pa imajo

nekatera hranila v sebi samo malo vrelne snovi, je nujno v jetrih zbirati zalogo, da se lahko pomaga, ko začne te snovi primanjkovati.

Četrta vrsta živil, ki prepredajo ta organ, so majhne zvite zračne žile, ki izhajajo iz pljuč. Te žile med drugim oblikujejo žolčnik in ohranjajo v njem enakomerno napetost. Obenem prihaja skozi te žile v žolč atmosferski zrak in s tem toliko kisika, da žolčna tekočina ne vre preveč in se tako v telesu ne ustvarja tista zla snov, ki ponavadi povzroča vnetja, revmatizem, putiko in podobno. Zaradi tega je za ljudi tudi zelo nezdravo, če se zadržujejo v zraku, ki je reven s kisikom. Zdaj smo spoznali štiri vrste žil v jetrih, katerih akcije in odzivi nastanejo spet kot pri vranici zaradi električnega fluida, ki nastaja v prej omenjenih kamricah zaradi trenja. Jetrni električni ogenj povečini spodbuja vranični ogenj, kajti tudi jetra bi bila brez vranice mrtva.

Ta organ je pri človeku, pa tudi pri vseh živalih, pri želodcu. Tam je, seveda v največjem merilu, tudi v Zemlji. Njegovo opravilo je popolnoma enako kot pri živalskih jetrih. Čeprav opravlja samo sekundarni del tistega, kar opravlja predvsem vranica, ni zato nič manj mogočen oživljajoči del v vsakem živalsko - organskem telesu. Iz Zemljinih jeter izhaja vse, kar nosi Zemljina skorja v sebi in na površju. Tako od tam izvira tudi morska voda; ta v bistvu ni nič drugega kot izločeni urin Zemljinega telesa, ki z izhlapevanjem prehaja v oblake, ti pa se v zraku po delovanju svetlobe spremenijo v hranilno sladko vodo.

12 Zemljine ledvice

Ledvice so zelo upoštevanja vredne zaradi treh stvari: pomembne naloge, brez katere živalskega življenja sploh ne bi bilo in si ne bi mogli zamisliti razmnoževanja. Nobeno bitje se brez tega organa ne bi moglo prijetno počutiti, kajti iz ledvic izhaja neka radost, zato se te pogosto posebej navajajo v Svetem pismu.

Ledvice imajo najprej nalogo, da sprejemajo iz jeter izločeno vodo. Kar je v vodi uporabnega, se tam absorbira, ostanek vode pa se odvaja v sečni mehur.

Absorbirani plemenitejši del je materialna snov oplojujočega semena, ki ga še prej sprejema kri in ga odvaja v posebne cevke; tam postane kot pozitivno polarna sila zaradi negativne sile mod sposobno za oploditev. To je druga pomembna naloga ledvic.

Tretja, še pomembnejša naloga je v tem, da je ta del drobovine z zelo majhnimi in skritimi žilami tesno povezan s srcem, pljuči, želodcem, vranico in jetri in zato - bolj duhovno gledano - občasno rabi duši za postanek, ki je potreben za ploditev. Ledvice so torej lahko neke vrste počivališče za dušo, zato v danem času v naravnem življenju ustvarjajo vedrino, to pa je treba pripisati predvsem duši in nato duhu, ki je v njej.

Kdo se ne spominja, da je, če se je dalj časa vzdržal spolnih odnosov, občutil trajno ugodje?

To stanje se fizično pripravlja v ledvicah. Zato so te tudi videti kot udobna blazina. Za telesno blaženost pa ta organ poskrbi s tem, da ima duša, ki sicer deluje predvsem v glavi in srcu, tukaj svoje počivališče.

Tudi pri tako imenovani hoji v spanju stopi duša navadno v ta drob, ki je z ganglijskimi živci tesno povezan z žličnico. Skozi to lahko v takšnem stanju duša gleda, posluša, čuti in se povezuje tudi z zunanjim svetom.

Ledvici sta zgrajeni kot vranica in jetra, le da se od njih razlikujeta po blazinasti razdelitvi. Na obeh straneh imata nekakšne suknjaste vreče, ki so med seboj ločene z večjo vdolbino in belkastim celičnim tkivom. Med seboj sta povezani samo na sredini, ki je prav tako iz belega celičnega tkiva. Tu skozi tečejo glavni vodni kanali in dovajajo v vreče plemenito semensko snov; to absorbira iz vode, ki priteka iz jeter. V vrečah postaja ta sok zaradi elektrike, ki v njih

nastaja, dozoreva, subtilnejši in bolj tekoč. Nato ga sprejmejo vase nežne krvne žile tega droba in ga združenega s krvjo vodijo k srcu. Od tod pride skozi druge žile v posebne shrambe; tam mu tako imenovane mošnjaste ledvice (moda) dajejo hrano, da postane uporaben za svoj namen.

Zemljine ledvice ležijo nekoliko nad Zemljinem ekvatorjem proti jugu. Po obliki so zelo podobne enakemu organu pri prašiču, še bolj pa tistemu pri slonu. V Zemlji imajo skoraj popolnoma enako nalogo kot pri živalih in so studenec, iz katerega črpa morje svojo vodo in iz katerega izvirajo tudi vsa vodovodja na Zemljinem površju. Seveda ima Zemlja še množico sečnih mehurjev, ki so kot veliki vodni zbiralniki najpogosteje med Zemljino kožo in notranjo trdno Zemljo. Nekateri od njih so večji kot Evropa. Šele iz teh velikih Zemljinih mehurjev dobivajo nato morje in druga vodovja na kopnem svoj vedno enak dotok vode. Toje prvo opravilo tega Zemljinega organa.

Drugo opravilo je izločanje ploditvene vode iz grobega Zemljinega seča. Ta plemenita ploditvena voda se ne dvigne takoj k površju, temveč se najprej vrne - tako kot pri živalih - v Zemljino srce, od tam pa prihaja po svojih kanalih na Zemljino površje. Tu se pojavlja deloma kot sladka studenčnica, deloma pa kot rosa, ki oplaja ves rastlinski svet.

13 Zemlja kot moški in ženska

Bil je lep dan. Pokrajina je bila videti prijazna. Popotnika je poživljalo to, kar je videl. Oblaki so bili ljubko obarvani, zrak mu je nežno božal obraz in njegova duša je vriskala od veselja. Glejte, prijetni občutki tega človeka so samo vživetje v začasno mirno ugodje Zemlje.

Takšno vedro razpoloženje se razmahne na Zemljinem telesu tedaj, ko velika Zemljina duša sede v svoje območje ledvic, da bi si privoščila potreben oddih. V tem času je tudi na površju vse mirno, uglašeno in blago. Takšnemu vedremu Zemljinemu času navadno sledi mračno in viharo vreme, narava pa postane tedaj odbijajoča in včasih zastrašujoča. To se zgodi, ko se Zemljina duša spet vrne v organe svojega delovanja. Vendar se to pri Zemlji nikoli ne dogaja popolnoma enako kot pri človeku, da bi vsa duša zaspala. Kajti samo en del Zemljine duše sme počivati, medtem ko mora drugi del ostati dejaven.

Ta podoba samo delno mogočega počitka Zemljine duše je enaka nočni straži, ki jo opravljata dva človeka eden za drugim: eden straži od večera do polnoči, medtem ko njegov tovariš počiva. Potem ga spočiti zamenja in straži do jutra, medtem pa njegov tovariš spi. Za to, da Zemlja nikoli ne miruje popolnoma, skrbita že dnevna rotacija in letno kroženje Zemlje okoli Sonca. Tako spi zimsko spanje enkrat severni del Zemlje, enkrat južni, medtem pa je nasprotni najbolj dejaven.

Tudi Zemlja je rodovitna in sicer mnogo bolj raznovrstno kot vsak človek, vsaka žival ali vsaka rastlina. Zaradi njene posebne zmožnosti moramo gledati Zemljo kot neke vrste hermafrodita: kot moškega in žensko obenem v enem bitju. Po tem je podobna prvemu človeku, ki je bil prvotno tudi moški in ženska obenem in podoben popolnim nebeškim duhovom, ki so tudi samo eno kot moški in ženska.

Ker je Zemlja sama plodna, je vprašanje: kako in kaj plodi in kje so njena plodila? Glavni plodilni organ je močno nabuhel južni tečaj. Po tem je Zemlja ženskega spola, ker je južni tečaj negativno polaren.

Zemlja je, če jo gledamo tako kot žensko, sposobna samo za sprejemanje ploditve. Kdo pa oplojuje Zemljo? Sonce s svojo nasprotno polarno silo! In kaj plodi ali kaj je plodila? Poglavitni Zemljin otrok, ki je bil spočet na tak način, je Luna, najstarejši otrok te telurske ženske.

Zemlja pa ima še več podobnih otrok: pomembno množico kometov, ki so bili rojeni daleč v eterični prostor. Takšni otroci so tudi zvezdni utrinki. Njihova eliptična krožnica in njihova

okrogla oblika dokazujeta, da niso nič drugega kot majhni, iz Zemlje porojeni, kometom podobni planetki. Te planetke pa po določenem času Zemlja vendar znova ujame.

14 Zemljine moške ženske ploditve

V teh ploditvah imajo svoj materialni izvor vsi minerali, pa tudi rastlinski in živalski svet. Zemlja, če jo gledamo kot moškega in žensko v enem, tukaj plodi in rodi na najmnogovrstnejše načine: tako da obenem spravlja na svet žive mladiče, nese jajca kot ptiči, potem spet prideluje seme kot rastline in poganja cvetove kot minerali. To so štiri načini Zemljine ploditve v moško - ženski obliki.

Kdo bi lahko vprašal: Če vse to počne Zemlja sama, čemu potem moč razmnoževanja v rastlinskem in živalskem svetu? In zakaj mora rastlina za svoje razmnoževanje narediti svoje seme, zakaj ptič jajce, zakaj žival sebi enake mladiče in zakaj riba kašaste ikre? Za tistega, ki lahko samo malo globlje pogleda, je odgovor že jasno podan v naravi sami. Že takoj na začetku je bilo povedano, da je Zemlja obenem moški in ženska. Kot ženska ne plodi, temveč samo sprejema plod in ga poraja. Kot moški samo plodi in ne poraja, plod pa mora šele dozoreti in roditi ga mora tista vrsta ali rod, v katerega ga je Zemlja kot moško bitje zaplodila.

Da bi to jasneje uvideli, bomo opazovali medsebojno delovanje drevesa in Zemljinega telesa. Recimo, da je bilo seme očitno prej kot drevo, na katerem se je potem spet razmnožilo. Ta domneva je pravilna že zaradi tega, ker se seme v Zemlji na vsak način lažje zarodi kot odraslo drevo.

Pri živalih pa prav nasprotno. Tu je pač moral biti ptič prej kot pa jajce, ker je za izvalitev jajca že potrebna tudi živalska toplota. Kljub temu pa ptič ni bil kar takoj ptič, kajti v tem prvem ploditvenem obdobju je prvo jajce znesla Zemlja.

Ko se je iz tega jajca izvalil prvi ptič, je potem ta znesel jajce, to pa je bilo nekoliko drugače pripravljeno kot tisto, ki je bilo porojeno iz Zemlje. Iz njega pa je nastal drugi, prvemu podoben ptič. Tako pri ptičih kakor tudi pri ribah lahko vzamemo prvo jajce kot seme in tako je bilo tudi tukaj seme prej kot iz njega nastala žival. Samo če upoštevamo bistveno razliko med kakovostjo Zemljinega in ptičjega jajca, potem je bil seveda ptič prej kot jajce, ki gaje znesel. Toda z rastlinskim semenom ni bilo tako. Tega je Zemlja porodila že prav takšnega, kot ga spet rodi rastlina. Vsako vrsto sesalcev je najprej porodila Zemlja že kot sesalce, ki so dobili sposobnost, da se razmnožujejo s svojo plodilno zmožnostjo.

Da bi pojasnili plodilno in rodilno moč Zemlje, smo uporabili zgled drevesa. Seme, ki je dozorelo na drevesu, bo položeno v Zemljo. Tu Zemlja ravna tako kot ženska, ki je spočela in spočeto s svojo močjo donosila in porodila. Ko pa je drevo zraslo, dobi v primerjavi z Zemljo žensko naravo in Zemlja postane v primerjavi z drevesom kot moški in zaplodi v njem novo seme za njegovo oploditev.

Ta zgled že jasno kaže moško in žensko delovanje Zemlje. Iz tega pa izvira nujnost, da mora Zemlja združevati obe naravi. Pri tem primeru stopata v izmenično delovanje samo Zemlja in drevo. Tudi samo to ni dovolj, temveč moramo takšno delovanje ugotoviti tudi v Zemlji sami.

Veste, da ima Zemlja severni in južni tečaj. Oba tečaja ostajata glede na glavno Zemljino delovanje zmeraj takšna, kot sta, namreč južni tečaj negativen in severni tečaj pozitiven, ali eden, ki privlači in drugi, ki odbija. Posledica tegaje, da lahko takšna neenaka tečaja zelo dobro obstajata drug poleg drugega, kajti en tečaj je dajalec, drugi pa sprejemnik. Pri tem razmerju tečajev je močno poudarjeno izmenično delovanje. V svojem ustju je pozitivni severni tečaj sprejemnik, ker sprejema vase celotno hrano za Zemljino telo; južni tečaj pa je nasprotno v

svojem ustju tisti, ki od zunaj ničesar ne sprejema, temveč samo oddaja. V notranjosti pa je severni tečaj glede na južni tečaj dajalec, južni tečaj pa sprejemnik. Glejte, iz tega že izhaja, kako nastopa Zemljino bitje po svojih akcijah izmenično v obeh svojih polaritetah deloma kot moški in deloma kot ženska.

Še bolj očitno poteka to izmenično polarno delovanje z menjavanjem poletja in zime. Kajti pol leta je na severni polobli zima, sočasno pa je na južni poletje. Naslednjega pol leta je obrnjeno. To je treba razumeti tako: Zima je moški del, poletje pa ženski. Zima zaplodi v žensko poletje, in to potem rodi tisto, kar je zima zaplodila. Torej je v zimskem času ena polobla *moška*, in druga *ženska*. Tu pa tudi nastopi sicer ženski južni tečaj - moški naproti severnemu tečaju, ki je postal ženski. Razlika je samo v tem, da so sadeži južne poloble sicer slajši, mehkejši in polnejši, niso pa tako krepki kakor severni, ker v južnem delu prevladuje žensko, v severnem delu pa je močnejše moško. To bi lahko izrazili približno takole: na severu je Zemlja moško - ženska, na jugu pa žensko -moška.

Iz te predstavitev je Zemljina dvospolnost že gotovo postala razvidna. Za popolno nazornost pa je treba vedeti, da doživlja Zemlja menjavo polarnosti tudi z menjavo dneva in noči. Noč je zmeraj ženska, dan pa moški. Kar je dan zaplodil, rodi noč v svojem temnem krilu. Tako torej Zemlja kot moško bitje zaplodi vsako seme in ga oplodi. Ista Zemlja kot žensko bitje pa ga donosi in rodi.

Da Zemlja resnično zaplodi seme za rastline in živali, lahko spoznamo iz številnih pojavov na Zemljini površini. K tem spadajo na primer prvotne pogozditve gorovja, pa tudi poraščenost z mahom in travo nekdanjih pustih step, na katerih tisočletja ni raslo nič. Plesen in gobe še do danes nimajo semena. K tem pojavom spada tudi, čeprav redko, deževanje rib, kač in žab, za katere noben naravoslovec ne more dokazati, da jih je z Zemlje dvignil vihar in jih razmetal drugje, ter še mnogi drugi pojavi (glej k temu Strindbergove Modre knjige - Blaubucher - opomba založbe). Tedaj bi namreč mogel dokazati, da je nekje na Zemlji takšen prostor, na katerem je bilo neredko izredno veliko takšnih bitij. In tudi če bi to lahko storil, bi bila tudi s tem dokazana samo svojevrstna Zemljina plodilna moč, da lahko iz same sebe tako ustvarja.

15 Splošni postopni razvoj živih bitij

Ti pojavi se *navidez* dogajajo tako, da bi lahko verjeli, da so jih povzročili viharji, ki so se v zraku združili v klopčič, ko pa je dvizna sila viharja popustila, so popadli navzdol. Žabe, krastače in kače bi lahko dvignil le močan vrtinčast orkan ali silen vrtinec. Če bi bila ta dokaj nežna živalska telesa prepuščena takšnemu besu viharjev, bi se raztrgala v najmanjše koščke, še preden bi popadla na Zemljo. Drugič, bi moral tak vrtinec, ki bi izpraznil jezero ali močvirje, ki pogosto meri več ur hoda v dolžino in širino, imeti tudi sam neznanski premer in tolikšno moč, ki si ji ne bi mogla upirati nobena gora. In tretjič, bi tako mogočen vrtinec izpraznil in odnesel s seboj tudi vso jezersko vodo do zadnje kapljice. Ko bi potem deževale te živali, bi morala deževati tudi voda, blato in množica drugih vodnih živali in rastlin, to pa se pri tem tako imenovanem "amfibijskem dežju" nikoli ne primeri. Ti pojavi nastajajo torej takole:

Zemlja poraja iz svoje notranjosti številno množico jajčec teh živali. Ker so ta jajčeca zelo majhna, jih zlahka poganja skozi Zemljine pore in kanale navzven. Kolikor višje se dvignejo, toliko bolj jih njihov kvas napihuje, in so na koncu lažja od zraka. V obliki temne megle se kot zrakoplov dvignejo v določeno višino nad Zemljino površino in tam naletijo na močan električni tok. V tem toku nato hitro dozori in se izležejo, in to neredko v nadvse velikem številu.

Ker so si te živalce iz zraka s pomočjo električnega toka izoblikovale telo, se ne morejo več

dolgo zadržati v svoji višini, temveč počasi padajo proti Zemlji. Tako pristanejo nepoškodovane in nato živijo še nekaj ur. Ker pa seveda tako oblikovanje pomeni preskakovanje stopenj in v skladu z rednim razvojem inteligenc iz Zemljinega telesa, hitro spet poginejo. Zemlja jih vsrkava vase in jih pošlje v rastlinski svet. Pri tem je treba opomniti, da smejo ti posebni porodi preiti prej v doseženo živalsko stopnjo in jim ni treba prehajati skozi celo legijo rastlinskih življenj.

Popolnoma drugače pa je s prvotnimi rastlinami, ki kot take stopijo v prvo bivanje. Te morajo najprej preživeti vse rastlinske stopnje svoje razvojne poti, preden so lahko sprejete v živalsko življenje. Seveda pa je pri rastlinah velika razlika, so namreč plemenite in neplemenite, dobre in slabe. Plemenite so živalskim stopnjam in najplemenitejše celo človeški stopnji tako blizu, da so lahko kmalu sprejete v človeško gibanje ali večji del, med plemenitejše živalstvo. Takšne rastline imajo *kratko* prehodno pot, toda pri veliki množici neplemenitih rastlin traja zelo dolgo, da so lahko sprejete med plemenitejše. Tako je tudi pri živalih. Kot so prej omenjene živali porojene neposredno iz Zemlje, se prav tako tudi dogaja s semeni za rastline, predvsem v kamniti Arabiji in nekaterih pokrajinah Afrike in Amerike.

Velike puščave in stepe imajo določene rodilne točke za semena in tam naletimo na bujno rastlinje. Kjer ni takšnih rodilnih točk, ostane Zemlja pusta in prazna.

Prav tako se morajo na novo nastali otoki za svoje rastlinje zahvaliti semenom, ki jih prideluje Zemlja. Ko ta izoblikuje zadostno vrsto stopenj, se bodo začele razvijati tudi živalske stopnje, vendar samo do zelo nepopolnih plazilcev in insektov. Višje navzgor pa prosti naravni prehod ne zadošča več. Tu mora potem nastopiti *višja* sila, da ustvari popolnejšo žival, v katero lahko preidejo prejšnje stopnje. In tako gre čedalje višje do človeka, ki pa tukaj ne bo ponovno ustvarjen, temveč bo ob pravem času pripeljan s preselitvijo. Ta predstavitev bo mislecu zadostovala, da bo razumel rodilno in razmnoževaino moč Zemlje. Dojel bo, da imajo ti pojavi v glavnem svoj izvor v Zemljinih *ledvicah*, ker v njih nastaja splošna *semenska snov* in se oplaja na prej omenjeni način za nadaljno uporabo.

S tem je sedaj razkrito pravo dejavno bistvo Zemljine notranjosti čisto na kratko in razumljivo človeškemu razumu. Ker pa samo poznavanje Zemljine notranjosti ne zadostuje za ponazoritev celotne Zemlje, moramo preiti k trdni Zemlji in jo nekoliko pregledati. Potem boste lažje dojeli Zemljino površino. Kajti na Zemljini zunanosti je veliko pojavov, katerih ne morejo pojasniti niti najbolj učeni raziskovalci.

Trdno tvorbo si morate predstavljati kot nadvse zapleteno, zavzema pa daleč največji del Zemljine mase. In tako kot tam najdemo najbolj umetelno ureditev, je tudi pri Zemlji. Ta trdni del Zemlje morate gledati kot nekakšno šolo, v kateri dobijo svojo pravo obliko bitja, ki se še okorno oblikovana dvigajo iz nagloblje notranjosti Zemlje.

16 Materija in konstrukcija trdne Zemlje

Trdna Zemlja sestoji iz posebne snovi, ki je kot les pri drevesu skoraj vseskozi enaka. Proti notranosti je nekoliko redkejša, navzven pa postaja čedalje gostejša. Kajti tam, kjer mora nositi težka bremena, je potrebna velika trdnost. Vendar se mora proti notranosti, kjer v Zemljini drobovini delujejo polarne sile, gostota zmanjšati, Zemlja mora postati nekoliko bolj žilava in popustljiva, da se ne bi razpočila pod silnim notranjim pritiskom in da v svojem valovanju in kipenju ne bi bili poškodovani zelo občutljivi deli drobovine ob morebitnem udarcu na pretrde stene. Navzgor pa postaja Zemlja v svoji sestavi zelo trdna. Ta trdni del ima vseskozi premer skoraj 1500 kilometrov in je dovolj močan, da zlahka nosi zunanjo skorjo z vsemi njenimi morji, ravninami in gorami.

Iz kakšnega materiala je torej ta trdna Zemlja? To bo težko razložiti, ker na Zemljini površini ne najdemo ničesar podobnega. To ni niti kamen niti kovina, ni diamant, še manj pa zlato ali platina. Če bi bila ta snov kaj podobnega, bi jo notranji ogenj, ki uhaja iz drobovja, kmalu spremenil v žlindro in pepel. Prav tako malo bi vzdržala silni prehod nešteti izvirov ognja in drugih rušilnih sil, kmalu bi se obrabila in v teh delih preperela.

Ta material je kvečjemu še najbolj podoben tako imenovanemu azbestu, če je skupaj strjen v večji količini. Kajti ta kamnita volna je tako v ognju kot tudi v vseh kislinah skoraj neuničljiva, čeprav se lahko kemično razkroji. In v tem je tudi razlika med kemično enako neuničljivo snovjo trdne Zemlje in kamnito volno (azbestom). Podobnejša kot kamnita volna je neka **posebna vrsta** plovca, katerega pa bi lahko našli samo v bližini južnega tečaja. Če bi se komu posrečilo približati se tej nadvse nevarni pokrajini, bi moral kopati globoko v led in pred tem vedeti, kje bi lahko našel kose takšnega plovca. En gran (1/20 grama) te kamnine, bi bil dražji od več centov težkega bisera, in sicer zaradi svoje sijajne krasote barv in neuničljivosti.

Kar zadeva barve tega trdnega Zemljinega materiala, je navzgor belo siv in bi imel na sončni svetlobi približno barve bisera. Dalje navzdol pa postaja temnejši in najčudovitejše obarvan, skoraj tako kot zlata školjka bisernica. Obenem je ta material nadvse težak, in takšen tudi mora biti, ker je v njem glavna zagonska gmota za Zemljino rotacijo.

Njeno umetniško sestavo pa bo najbolje pokazal ogled kosti kakšne lobanje, prav tako pa tudi lupine navadnega oreha. Kar so pri kosti vidne pore, so v tem delu Zemlje daleč segajoči kanali, ki imajo včasih več metrov premera in so na nekaterih točkah opremljeni s primernimi zaklopkami. Na nekaterih mestih se križa več kanalov. Vsak dovaja do te točke posebno tekočino. Te se tukaj zmešajo in prodirajo od tu naprej v druge kanale. Vsi kanali so opremljeni z množico zaklopk, ki se navzgor odpirajo in navzdol zapirajo.

Te zaklopke rabijo temu, da hranilni in življenjski sokovi, ki jih poganja drobovina, zaradi svoje teže ne pritisnejo nazaj v drobovje, kajti vsak udarec velikega Zemljinega srca poganja različne sokove naprej v organe. Ko ti sokovi dosežejo organe, se zaradi pritiska od spodaj odprejo zaklopke in tekočine prodrejo v notranjost. Ko sunek popusti, pritisnejo v organ potisnjeni sokovi na zaklopke navzdol in si tako zaprejo pot nazaj.

Takšna velika Zemljina žila mora v svojem več tisoč kilometrov dolgem toku imeti seveda veliko teh zaklopk. Veliki kanali ali žile imajo tudi še velike zavoje in posamezne tlačne črpalke, s katerimi prav tako pomagajo pulznemu sunku.

Podobne zaklopke najdete prav tako v vseh žilah živalskega telesnega sveta.

17 Krepitev Zemljinih sokov

Videli smo, kako sokovi iz Zemljine notranjosti poganjajo skozi srednjo ali trdno Zemljo. Toda na svoji več tisoč kilometrov dolgi poti bi kmalu izgubili svojo prvotno moč, ki je substancialno primešana njihovemu bistvu. Da bi se to preprečilo, je bila z druge strani potrebna pomoč prav umetniškega mehanizma. Od severa proti jugu vodijo neštete tanke mineralne niti, ki vsebujejo čisto železo, nasprotno pa tiste, ki vodijo od juga proti severu, vsebujejo platino, včasih pa tudi baker. Te niti so tako tanke, da je pajkova nit deset tisočkrat debelejša. Ne potekajo naravnost, temveč v valovitih in spiralnih zavojih, posebno na območjih, kjer se dotikajo žil in kanalov, ki se dvigajo iz notranjosti.

Te niti so sestavljene iz različnih kristalov piramidne oblike, ki so povezani med seboj kot členi verige, in sicer tako, da je vrh takšne trikotne piramide postavljen natančno v sredino spodnje ploskve naslednje piramide. Piramide, ki vsebujejo železo, so postavljene tako, da so njihove

konice usmerjene proti severu, konice tistih, ki vsebujejo platino in baker, pa proti jugu. Ta vod mora biti tako urejen zato, da se ohrani dejavni elektromagnetni fluid pri dolžini, ki neredko presega dvajset tisoč kilometrov.

Vendar pa to zaporedje piramid še ne bi zadostovalo za prevajanje toka čez tisoč kilometrov, če ne bi potekalo v cevi, ki je zgrajena iz takšne snovi, ki ne prepušča nobene električne iskre. Toda niti to ne bi veliko koristilo, če bi te niti dopuščale menjavanja elektromagnetnega toka. Zaradi tega morajo biti zanj na določenih točkah - posebno okoli kanalov, ki vodijo kvišku, nameščeni zbiralniki. Ko je takšen zbiralnik napolnjen, deluje na tekočino v kanalu in ji podeli spet novo moč. *Ena* naloga teh številnih zbiralnikov, ki so včasih večji, včasih manjši, včasih negativni, včasih pozitivni, je, da substanco, ki se s tekočino vred dviga in zaradi pozitivne elektrike postane prevroča, z negativno elektriko spet ohladi.

Druga naloga teh prevodnih niti je, da poganjajo mnoge gonilne črpalke v kanalih, ki pomagajo pogonski sili pulznega utripa Zemljinega srca, da ima le-to opraviti z bistveno manjšo težo.

Tu so tudi žile, po katerih se - kot pri živalskem telesu po žilah - sokovi vračajo nazaj ali pa ponovno vsrkavajo.

Tako sokovi, ki še niso dovolj pripravljeni za Zemljino prehrano, pritiskajo nazaj k srcu, da bi tam na novo oživel. Ti vrnitveni kanali so prav tako opremljeni z zadrževalnimi zaklopkami, ki se odprejo samo tedaj, ko se Zemljino srce skrči. Ko pa se spet razširi, se zaklopke zaprejo in vračajočih sokov ne pustijo naprej. Ti vrnitveni kanali so ožji od onih, ki se vzpenjajo, zato njihova tekočina nima tolikšne teže. Poleg tega je ta tekočina veliko počasnejša kot tista, ki se po kanalih dviga. Zaklopke skrbe tudi za to, da se pretok ne prekine, temveč samo zoži.

Takšno mehansko ureditev najdemo tudi pri žilah živalskih teles in v cevkah lesa, kjer pa so vrnitvene cevke med zunanjo skorjo in lesom.

18 Zemljina skorja

Zunanja Zemlja je koža ali skorja Zemljinega telesa. Ta zunanji del je najmanj mehansko-umetniški. Kar pa mu pri tem manjka, nadomestijo številne raznovrstne tvorbe.

Ugotovili smo, da je Zemljina notranjost zelo preprosta. Notranje delovanje bi lahko primerjali s preprostim pogonskim kolesom, pri katerem ni videti drugega, kot da se neprenehoma vztrajno vrti okrog svoje osi. Če pa gremo potem v delavnico, kjer preprosto delovanje pogonskega kolesa poganja zelo zapleten mehanizem in kjer njegovo kolesje in vretena opravljajo najrazličnejša dela, se začudimo, da vse to opravlja preprosto pogonsko kolo zunaj. Tako lahko tudi na dejavnost v Zemljini notranjosti gledamo kot na delovanje preprostega pogonskega kolesa, ki povzroča najrazličnejše delovanje v in na Zemljini skorji.

Zemljina notranjost in Zemljina skorja sta tako globoko in trdno povezani kot pri drevesu skorja in les. Najprej leži na trdni Zemlji veliko kilometrov debela čuteča Zemljina koža in šele nad to je "nečuteča" skorja, v kateri se delovanje notranjega organskega Zemljinega življenja potisočeri. Šele tu se vse oblikuje tako v sebi kot tudi zunaj sebe, to se pravi, oblikuje se sveže seme kot takšno, v njem pa je določena zunanost tega, kar bo iz njega zraslo. Ali pa se tu pripravljajo raznovrstne sile, sposobne za oživljanje rastlinskega in živalskega semena, ki že obstaja? Od tega pa jo postopno sprejemajo in uporabljajo rastline, voda in številne majhne živalce. Za takšno preparacijo je gotovo potrebna zapletena mehanično-organska sestava. Samo s tem bi bilo še zelo malo doseženega. Za ločevanje in razdelitev sokov in sil, ki se dvigajo iz notranjosti, pa je potrebna še veliko bolj zapletena naprava, ki je namenjena sprejemanju in pravilnemu dovajanju subtilnih vplivov iz neskončnega vesolja.

Da te naloge ne bi mogla opraviti nikakršna preprosta naprava, nas uči pazljivo opazovanje ene same rastline: koliko mnogovrstnih delov ima, kako številne in različne oblike imajo spet ti deli, kot na primer: trne, dlake, vogale, kote, vlakna, niti, tekočine, maščobe in še več podobnega, vse pa povezano v najbolj umetniški mehanizem samo za tvorbo ene same rastline. Če pa že ena sama rastlina zahteva toliko ureditev, koliko več zapletenih členitev in mehanizmov bo potrebno tam, kjer gre za tvorbe bogatega sveta mineralov, za tako raznovrstni rastlinski svet in končno za neštete različice v živalskem svetu! Zrnca peska, gotovo najpreprostejši mineral, je vendar tako umetniško sestavljen iz množice najrazličnejših kristalov, da bi je niti najspretnější matematik nikoli ne mogel tako natančno izračunati. Če bi te posamezne kristale natančneje raziskali, bi odkrili, da so to skupki živalskih trupel, in sicer neke vrste infuzorij (op.prev.: razred majhnih, s prostim očesom nevidnih praživali), ki pa so mnogo manjše kot tista, že veliko popolnejša vrsta, ki se pojavlja v kipeči kaplji vode. Če bi pobližje raziskali te mrtve praživalice, bi v njih odkrili množico atomističnih živalic, ki so tedaj, ko so živele, bile za hrano tem infuzorijam, te pa so zdaj kot kristal zlepljene skupaj. In če bi lahko opazovali takšno atomistično živalico (seveda bolj z duhovnimi očmi kot pa z najmočnejšimi mikroskopi), bi v vsaki odkrili miniaturno vesolje (Huelsinglobe), v katerem se v najmanjšem merilu zrcali celoten univerzum. Zajemite jih več milijonov v en takšen kristalček, ki je sestavljen iz tisoč infuzorij, in zrnca peska iz sto takšnih kristalov, pa boste lahko nekoliko zaslutili to nadvse umetniško zgradbo najpreprostejšega zrnca peska.

Kako umetniški bi moral biti mehanizem že v isti delavnici, ki bi izdelovala samo zrnca peska, za katera sta potrebna dva živalska rodova, ki sta živela že pred tem in v katerih je vsaka živalica že imela umetniško zgrajen organizem! Kajti tudi takšna živalica potrebuje oči, ušesa in druga čutila, poleg tega pa se mora še prosto gibati. Za nastanek peščenega zrnca iz teh živalic, pa je že potreben nadvse umetniški reprodukcijski mehanizem v naši zunanji Zemlji. Koliko več pa je šele potrebno za to, da nastanejo drugi minerali in dobijo določene lastnosti in oblike! In šele kako modra ureditev je potrebna za nastanek mnogih najrazličnejših rastlin, in končno kakšna šele za ustvarjanje živalskih vrst, za katere je število "milijon" še premajhno!

Iz te samo površne predstavitve boste lahko razumeli, da je tu poseben opis tega nadvse zapletenega tvornega organizma nemogoč. Zato bomo pri opazovanju tega zunanjega Zemljinega plašča samo na splošno poudarili zgolj tisto, kar bo pomembne pojave najbližje pojasnilo.

19 Zemljina čuteča koža

Čuteča Zemljina koža je podolgem in počez prepletena s številnimi kanali. Med temi je množica velikih in manjših zbiralnikov za tekočine, ki pritekajo iz Zemljine notranjosti. So pa tudi zbiralniki, ki sprejemajo tiste sokove, ki pritekajo nazaj, in jih po vrnitvenih kanalih odvajajo spet v notranjost. Ti zbiralniki so tako kot jezera na Zemljini površini različne oblike, večinoma pa so jajčasti. Rabijo predvsem za to, da sokovi, ki pritečejo vanje, zavrejo, se s tem kemično ločijo in nato odvajajo za določene namene.

Vendar pa teh zbiralnikov ne smemo zamenjati s tistimi podzemnimi vodnimi bazeni, iz katerih priteka na Zemljino površje pitna voda, in kateri so na nekaterih mestih dosegljivi z arteškimi zemeljskimi svedri. Ti veliki vodni bazeni so že vsi v nečuteči Zemljini skorji, vsi prej omenjeni zbiralniki Zemljinih sokov pa so še v njenem čutečem delu.

Celotna nečuteča Zemljina koža s svojimi morji, jezeri in gorami vred leži na stebrih. Ti imajo svoj temelj na trdni notranji Zemlji in se od tam kot okostje vzpenjajo k Zemljinemu površju. Niso pa tako trdni kot kamni na površju, temveč imajo bolj hrustančno trdnost, povezano s

pomembno stopnjo prožnosti. Ta strukturaje nujna, ker med čutečo in nečutečo Zemijino kožo neredko nastajajo mogočni plini, zaradi teh pa ogromne votline. S tem se Zemljina zunanja skorja pogosto dvigne, neredko se krajevno razlomi in s tem povzroči potrese in nastanek silnih orkanov. Če bi bili stebrasti oporniki zelo trdni, bi bilo kmalu konec Zemljinega površja in njenih prebivalcev. Ker pa so ti oporniki raztezni, na Zemljinem površju nad njimi ne more biti veliko porušenega. Ti oporni stebri postajajo v nečuteči Zemljini skorji postopoma trdnejši - tako kot pri živalih hrustanec končno preide v kosti. Trdne Zemljine kosti so že tu in tam na Zemljinem površju vidne kot prakamenje, znano pod imeni apnenec, granit, včasih pa tudi kremen. Te vrste kamenja se proti površju čedalje bolj grmadijo, s tem pa postajajo bolj grobe, trše in bolj drobljive. Njihovi končniki so navadno visoka pragorovja, ki se po vseh delih Zemljinega površja jasno razlikujejo od pozneje nastalih gorovij po obliki, višini in snovi. Pod temi poznejšimi gorovji, pa tudi na drugih mestih, so podzemni vodni bazeni. Strope nad temi bazeni podpira nekaj stebrov, da se ne zrušijo in rodovitno deželo spremenijo v jezero; to se je kljub temu tu in tam že zgodilo.

Zdaj pa še omenimo, od kod dobiva morje svojo vodo. Najprej iz mnogih zbiralnikov sokov v čuteči koži, ki pravzaprav sestavljajo Zemljin sečni mehur. Nato dobi morje nadvse pomemben dotok vode tudi od nazadnje opisanih velikih vodnih bazenov in od vseh velikih rek. Ta dotok je skrajno nujen, ker je tekočina, ki priteka iz Zemljinega sečnega mehurja, preslana in bi brez primesi sladke vode hitro prešla v trdno snov, tako da bi namesto morja imeli same do neba segajoče gore soli. Te bi sčasoma zrak tako skisale, da ne bi moglo obstajati nobeno živo bitje. Obenem bi to tudi pri samem Zemljinem telesu povzročilo nevarno bolezen sečne zapornice, ki bi se zaradi tega v najkrajšem času vnela in v takšnem stanju ne bi bila več sposobna opravljati svoje naloge.

20 *Bistvo in sestavine zraka*

Voda v morjih in jezerih na kopnem sicer ustvarja neke vrste zgoščenega zraka, v katerem lahko živijo živali. Toda ta zrak spada pravzaprav še k samemu Zemljinemu telesu, in sicer k njegovi najbolj zunanji skorji. Zato morska voda ne more brez nadaljnega odtekat v atmosferski zrak, temveč je odteka samo tisti del, ki se dviga iz nje kot megla in oblaki, pa tudi vodik, ki se sprošča iz nje.

Atmosferski zrak sestoji iz mnogih vrst zraka, ki se imenujejo plini ali bolje preproste vrste zraka.

Naravoslovci kmalu končajo z naštevanjem teh plinov. Po njihovem zrak sestoji iz določenega razmerja kisika, vodika, ogljika in dušika. Toda če bi bil sestavljen samo iz teh štirih vrst, bi bil atmosferski zrak neuporaben. Če zrak ne bi vseboval še drugih, naravoslovcem doslej neznanih sestavin, bi slabo kazalo rasti rastlin, nastajanju mineralov in življenju živalskega sveta.

Vsaka rastlina vsrkava iz atmosferskega zraka zase potrebno vrsto preprostega zraka in izloča vse druge. Če ne bi bilo tako, ne bi imela vsaka rastlina posebne oblike, svojega okusa in vonja. Če pa vsaka rastlina po svoji vrsti vsrkava samo eno, njej ustrezno vrsto zraka, potem bi moralo biti ravno toliko vrst preprostega zraka, kolikor je uporabnikov. Da je to res, dokazuje že učinek posebnega vonja vsake rastline, še bolj pa njene kemične substance na človekova čutila in organe. *Vonj vrtnice krepi vonjalne organe in ostri vid. Nagelj pa krči vonjalne organe in slabi vid. Lilija naredi vonjalne organe ohlapne in sčasoma povzroči želodčno slabost. Vijolica prek vonjalnih organov razveseljuje dušo in krepi možgane, umazano rumeni cvetovi zobnika pa povzročajo gnus, pri daljšem vdihavanju pa nastopi vrtoglavica, očesne zenice se razširijo.*

Ali se lahko to pripiše samo štirim znanim vrstam preprostih plinov? Ali lahko samo to povzroči njihove različne mešanice? Ne, biti mora še veliko vrst preprostih plinov. Obstajajo rastline, ki izdihavajo tako nadvse strupen zrak, da morajo v njem pri priči umreti živali in druge rastline. So pa tudi čudežne rastline, ki lahko prikličejo v življenje celo pred kratkim umrle. Vsaka od obeh vrst rastlin mora vendar iz zraka vsrkavati popolnoma drugačne prvine, da lahko tako različno učinkujejo. Kako mnogovrstno mora torej biti sestavljen atmosferski zrak, da lahko hrani mnogovrstna ustvarjena bitja - vsakemu po njegovi vrsti! Če pa že rastline potrebujejo za svoj obstoj tako veliko različnih vrst zraka iz atmosferskega zraka, koliko več jih mora biti šele za živali, da vsaka najde v zraku sebi ustrezno snov za vdihavanje.

Vsaka žival sicer vdihava celoten atmosferski zrak, obdrži pa od njega samo tisto, kar koristi njeni naravi. Vse drugo spet izdihne.

Nekoč so bile na Zemlji rastline in živali, zdaj pa jih ni več. Zato pa so nastale nove vrste rastlin in živali, ki so prejšnjim deloma podobne.

Mamut je bil podoben danes živečim slonom, velikansko govedo pa današnjemu manjšemu. Te živali so si podobne v tem, da spadajo v isto vrsto, po velikosti in obliki pa se razlikujejo. Še danes raste, posebno v tropskih deželah, neka vrsta drevesa, ki je podobna nekdanjemu velikanskemu drevesu, vendar ni več to, kar je to drevo nekoč bilo.

Te spremembe so nastale, ker nekdanje velikanske vrste v atmosferskem zraku niso več našle sebi ustrezne hrane in so zato izumrle. Tu torej ni bilo več ene prvine zraka, zato pa se je pojavila druga, ki je prej ni bilo. Navadnoje isti vzrok tudi pri nastanku novih bolezni, ki so podobne nekdanjim.

Vendar medicina, ki je nekdanje podobne bolezni zdravila, pri tem odpove. Tudi nova bolezen je posledica pomanjkanja ene prvine v zraku, ki je zaradi kdove kakšnega dogajanja izginila in potem dolgo časa ni več nastajala. Zato je treba iskati zdravilo, ki bi vsebovalo manjkajočo prvino in ozdravilo novo bolezen. Ker bi boljše poznavanje teh okoliščin lahko bistveno koristilo človeštvu, pogledimo vzroke, zaradi katerih se nekatere prvine iz zraka deloma ali v celoti izgubijo, druge pa se pojavijo namesto njih.

21 *Vpliv svetlobe na zrak*

Izvir te posebnosti, njen nastanek, njen obstoj, pa tudi njeno prenehanje, imajo - tako kot vsaka stvar - svoj nujni vzrok.

Poglejte kvišku: kako se bleščijo neštete zvezde v daljnih prostorih neskončnega etra! Človek je očaran, ko se mu pred očmi lesketajo milijoni zvezd. To je učinek svetlobe iz tistih daljnih območij. *Svetloba* je tista, ki sestavlja atmosferski zrak, to veliko oko okoli zemeljskih teles. Prav tako je samo svetloba tista, ki v človeku ustvari oko, ki ji je sorodno. Kajti, če oko ne bi bilo svetloba, ne bi moglo nikoli zagledati svetlobe.

Ko človek s svojim očesom, s tem majhnim soncem v svojem telesu, opazuje zvezdnato nebo, postane njegovo oko samo majhno vesolje, v katerem krožijo milijarde sonc in centralna sonca izžarevajo svojo prasketavo svetlobo v neskončne daljave. Človekovo oko tedaj nosi celotno neskončno stvarstvo. In sevanje in odsevanje sonc v soncu sorodnem človeškem očesu, zbudi v duši zanosno občutje zaradi takšnega čudeža, kako se največje spet najde v majhnem in se prepozna kot to, kar je samo v sebi.

Tako govori Gospod: Če pa zvezdna svetloba skozi človekovo oko v kar najmanjšem merilu že tako učinkuje, koliko močnejši bo učinek zvezdne svetlobe na samo Zemljo skozi veliko Zemljino oko! Kajti atmosferski zrak je na svojem površju, kjer prehaja v eter, bleščeče zrcalo, v

katerem se v pomembni velikosti zrcali vsako nebesno telo. Po znanih optičnih zakonih zdaj slika pada na Zemljino površje z vedno močnejšo svetlobno jakostjo. Ta osredotočena svetloba je že čisto preprosta specifika atmosferskega zraka, ker deluje na dele v Zemlji ali na njeni površini, ki pridejo z njo v stik, ali razkrojevalno ali združevalno. Zdaj bi morali samo prešteti brezštevne zvezde - če bi jih lahko, tedaj bi poznali tudi množico preprostih specifik v vašem atmosferskem zraku. Vse, kar fizično obstaja na Zemlji in v njej, je učinek zvezd!

Astronomi so odkrili dve res pomembni stvari: ena je, da so ozvezdja, ki so nekoč bila, popolnoma izginila. Potemtakem so morale izginiti tudi tiste specifike na Zemlji, ki so jih ta povzročila, in z njimi tista bitja, ki so po njih lahko fizično nastala.

Drugo odkritje astronomov pa je to, da je svetloba iz zelo oddaljenih zvezdnih območij prvič dosegla Zemljo ali zdaj ali pa jo bo dosegla šele čez veliko let. Potemtakem se morajo potem pojaviti na Zemlji nove specifike in z njimi nove tvorbe. Te delujejo na že prej obstoječa bitja ugodno ali neugodno, glede na lastnost zvezde, iz katere izvira specifika.

Obstajajo namreč dobre in zle zvezde, tako kot so po njihovem vplivu dobre in zle rastline in živali.

Vplivajo tudi dvojne zvezde, ki se v določenih časovnih obdobjih pokrivajo. Od teh zvezd ima lahko ena dobro, druga pa zlo naravo. Če stoji dobra pred slabo, uniči njen vpliv. Če sijeta obe hkrati, ena poleg druge, tedaj dobra omili vpliv zle zvezde. Če stopi zla pred dobro, pa popolnoma onemogoči njen dobri vpliv.

In na tistem delu Zemlje, nad katerim stoji takšno ozvezdje v zenitu, se bo kmalu občutil zli vpliv, ki ga spoznamo po slabem vremenu, ali po slabi letini nekaterih rastlinskih vrst, ali po boleznih živali in ljudi.

Tudi ko planeti zakrivajo zvezde, vpliva to na Zemljo, dobro ali slabo - glede na njihovo naravo. Iz tega znanja so stari modreci določali "regiment planetov". Zveni kot pravljica, pa vendar misel ni tako neumna, kot menijo današnji učenjaki. Tudi vremenske napovedi so temeljile na tem opazovanju in tudi temu se danes posmehujejo. In vendar, stara modrost ostaja bolj ali manj resnična.

Enako močno vplivajo na Zemljo tudi kometi in drugi svetlobni meteorji, pa če so še tako kratkotrajni. Nič manjši ni vpliv Luninih men, posebno se občuti nenehna menjava sončne svetlobe; to med drugim dokazuje razlika med poletjem in zimo.

22 Dvanajst nebesnih znamenj in njihov vpliv

V koledarjih ste zasledili trditev, da naj bi dvanajst znamenj tako imenovanega zodiaka vplivalo na Zemljino vegetativno moč. Kmetje se tu in tam ravnajo po tem in to še posebno upoštevajo pri setvi in žetvi. Kmečki koledarji kažejo za vsak dan, v katerih nebesnih znamenjih kroži Luna in v katerem znamenju se nahaja Sonce.

Na tej stvari je nekaj resničnega, seveda ne z danes običajno utemeljitvijo, temveč s to, ki je bila povedana prej.

Luna v približno 29 dneh potuje pod dvanajstimi nebesnimi znamenji. Navidez isto je s Soncem, četudi je pravzaprav samo Zemlja telo, ki se giblje. Zdi pa se, da se Sonce premakne vsak mesec približno za eno nebesno znamenje naprej. S tem premikanjem pod sozvezdjem glavnih zvezd se dogaja, da tako Luna kot Sonce neprenehoma prekrivata nekatere zvezde tega sozvezdja. S tem se za kratek čas pretrga vpliv, ki ga ima prej imenovano sozvezdje na Zemljino telo. Potem se mora po omenjenih zakonih čutiti na Zemlji nekakšna sprememba, posebno pri tistih stvareh, ki dobivajo specifiko iz vpliva teh zvezd. (Glej k vplivu planetnega prekrivanja

dokazne poskuse L. Koliska v Goetheanumu! Op. založbe).

Ta vpliv ne more dolgo trajati, ker zvezde niso dolgo prekrite. Nastopijo pa druge razmere, ki vsekakor zelo močno vplivajo na Zemljo: tisto nihanje, ko se Zemlja opazno odmakne od svoje krožnice okrog Sonca, pa tudi nihanje Lune, ki v mnogih stoletjih komaj enkrat ubere spet isto pot. Ti pojavi spremenijo položaj zenita zvezd dvanajstih nebesnih znamenj, to pa povzroči zelo velike spremembe, ki se močno čutijo na Zemlji.

Tem vplivom pa se pridružijo še nenehne spremembe položaja planetov, ki komaj v tisočletjih pridejo v podobno konstelacijo, v kateri so že nekoč vplivali na Zemljo.

Poleg tega je treba še posebej upoštevati izbruhe iz Sončevega telesa. Ti oslabijo sončno svetlobo, da ne more vplivati na Zemljo s tolikšno močjo, kot če oddaja Zemlji svojo polno svetlobo.

Delovanje nazadnje omenjenih pojavov se bolj občuti v drugi kot pa v najnižji zračni plasti, ki se začneja šele pri višini približno dva tisoč metrov nad morsko gladino.

Morda bo kdo rekel: Ta, druga zračna plast bi morala občutiti tudi tiste učinke, ki v najnižji zračni plasti nastopajo tako mnogovrstno. Ob tem povejmo, da je takšna trditev napačna, kajti žarki tistih nadvse številnih, zelo oddaljenih zvezd so v tej višini še premalo kondenzirani. Zato tam še ne morejo ustvarjati takšnih specifik, kot približno dva tisoč metrov nižje. To kaže, da s tolikšne višine ponoči s prostim očesom ni mogoče več videti zvezd četrte, pete in šeste velikosti, vsakdo pa lahko z zdravimi očmi - posebno ob morskih obalah v jasni noči - opazi s prostim očesom še zvezde sedme in osme velikosti.

Zakaj to ni več mogoče že na dva tisoč metrov visoki gori?

Ker so žarki teh zelo oddaljenih zvezd še premalo kondenzirani. Vidni kot je še preoster, da bi oko lahko zaznalo zvezdo. Kolikor višje, toliko bolj se bo ta razlaga potrdila. Zato na takšnih višinah vegetacija pojema in na koncu popolnoma preneha. Ne verjemite, da je to odvisno samo od sončnih žarkov, ki so višje seveda tudi redkejši. Sonce deluje samo posredno: podpira iz zvezd prihajajočo svetlobo, in sicer z isto svetlobo, ki jo je sprejelo od istih zvezd. Naše Sonce torej svetlobo samo podpira, ni pa edino, ki jo oddaja.

23 Zemljina atmosfera in njene padavine

Zemljino sonce sprejema na svoji bleščeči površini svetlobo od brezštevilnih sonc in jo združeno odseva v daljne eterične prostore. Ta združena svetloba mnogih zvezd se srečuje tudi s tistimi svetlobnimi žarki, ki od zvezd neposredno zadevajo Zemljo, se z njimi združi in nato skupaj padajo na Zemljo. V tem je ta podpora in sama sončna svetloba bi bila zelo slaba, če ne bi skupaj z njo delovala še svetloba zvezd in drugih sonc. Tudi sama Lunina svetloba bi bila zelo blede, če je ne bi podpirala sončna.

Na gorskih višinah ta podpora ne more biti tako učinkovita kot v nižje ležečih pokrajinah, ker žarki še niso dosegli zadostne gostote. Tako je zato, ker je zračna plast okrog Zemlje lečasto-okroglo prozorno telo. Podobno je veliki zbiralni leči, pri kateri sončni žarek, ki sije skozi njo, ne doseže svojega žarišča takoj za steklom, temveč šele v tisti razdalji, ki je enaka polmeru tistega kroga, ki ustreza krogelni površini te zbiralne leče.

Gorišče velike zračne leče bi bilo seveda šele v središču Zemlje. Ne glede na to bo svetlobni žarek, ki pade na površje velike Zemljine leče, proti Zemlji - bližajoč se gorišču - čedalje gostejši in učinkovitejši. Gore so še bolj v manj gostem delu svetlobnih žarkov kot pa nižje ležeče doline in posebno obmorske pokrajine. Zato žarki iz bolj oddaljenih zvezd tam še ne morejo imeti zadostne gostote in tako tudi ne morejo vplivati na vegetacijo. Povedano drugače: Ti svetlobni

žarki v takšnih višinah še ne ustvarjajo nobenih specifik, zato tam ni več tistih rastlinskih vrst, ki potrebujejo posebne substance. Zaradi tega je zrak tam zmeraj čist, ker ni skaljen z nobeno primesjo.

Ker v teh višjih območjih tako žarki iz zvezd, kot tudi iz Sonca še ne morejo imeti tolikšnega učinka kot nižje spodaj, je višinsko območje prehodna stopnja do tistih območij z močnejšimi vplivi. Tu se začenjajo žarki zgoščevati, okrepljeni s tistimi žarki, ki se odbijajo od Zemljinega površja. To sevanje in odsevanje povzročata v svetlobi neki razvoj, ki je videti kot nekakšno valovanje. Če to valovanje nekaj časa traja, povzroči nastanek specifik. Ta specifika, ki je v sebi mnogokratno sestavljena, se pojavi najprej kot visokogorska megla. Če ta kemični proces ne preneha, se v višinskih območjih iz megle kmalu pokažejo oblaki; ti se čedalje bolj zgoščujejo in končno padejo na Zemljo kot dež ali pozimi kot sneg.

Da te padavine izvirajo iz svetlobe, dokazuje marsikateri pojav na zemljinem površju. Posebno v tropskih deželah pada neredko dež in vse prevleče s fosforastim svetlobnim leskom. Celo morska gladina se sveti tam pogosto tako močno, kot da bi žarela. Tudi predmeti, ki jih zmóči morska voda, se svetijo kot trhli les v gozdovih. Navsezadnje tudi sneg dokazuje s svojo bleščavo, da je izdelek svetlobe.

Tako nastajajo megle in oblaki v drugi zračni plasti. Pri tem pa ne smemo prezreti polarno delujoče sile severnega in južnega tečaja, ki se pojavlja posebno v tej plasti. Z njo se nove tvorbe napolnijo s telursko elektriko in šele s tem dobijo tisto kondenzacijo, po kateri se lahko dovajajo Zemlji kot hrana za njen rastlinski in živalski svet. Tako nasičeni oblaki so ponavadi temni, nenasičeni pa veliko svetlejši in tudi prozornejši. Ta dvojna vrsta oblakov ustvarja med seboj nasprotno polarizacijo; pri tem je nasičeni temni del oblakov negativen, nenasičeni beli pa pozitiven.

Da mora negativni, ki postaja čedalje težji, nato pasti na Zemljo, se razume samo po sebi.

Ljudje, ki se potrudijo in se vzpenjo na tolikšno višino, postanejo tam zgoraj navadno dobro razpoloženi in veseli. Vzrok je velika čistost zraka v tej drugi zračni plasti, ki se dviga do 20.000 metrov nad morsko gladino.

24 Zemljino oko

Tretja zračna plast leži na drugi približno tako kot na bistri vodi zelo čisto olje. Le-to se ne pomeša z vodo, temveč plava na vodi in daje gladini še lepši sijaj. Ta tretja zračna plast je tudi po svojem učinkovanju kot eterično olje, je "olje" za obe spodnji zračni plasti in obenem eterična sol, ki povzroči, da postaneta obe plasti okusni za živali in rastline.

Vse prijetne vonjave prihajajo s svetlobo in eterično soljo iz te tretje zračne plasti, ter se potem z elektriko, ki se je zbrala v bližini rastlin, dovaja v same rastline in jim z "eteričnim oljem" dajejo raznovrstne prijetne vonjave. Pri nekaterih rastlinah lahko odkrijemo te nosilce vonja v zelo majhnih, najprozornejših smolnatih kroglicah s prostim očesom, zelo dobro pa z mikroskopom.

Okus, vonj, pa tudi večinoma lepa barva rož in sadežev so čisto eterične substance. Izvirajo lahko torej samo od tam, kjer so v bližini etra, iz katerega izhajajo vse brezštevne specifične substance.

Te substance se združujejo v tretji zračni plasti in ustvarijo fluid, ki v raznovrstnih žarkih iz nešteti zvezd išče svoje kemično sorodstvo. Združi se z njimi in - ko tako dospe z njimi do Zemlje - napolni tiste rastline in živali, ki "imajo sorodstvo" v različnih prvinah svetlobnih specifik.

Tretja zračna plast ustreza tudi zunanjim delom vsake rastline; to so popek, cvet in sad, pa tudi listi z bodicami, ki vsrkavajo elektriko. Vsi ti deli rastlin imajo eterično čist videz, ustrezajo torej tretji zračni plasti. Navadno je njihov vonj nadvse nežen, pri nekaterih rastlinah seveda tudi neprijeten. Ta neprijetni vonj je posledica prevlade notranjih, teluričnih sokov, ki jih čiste, nebesne substance ne morejo prekriti.

Pri *živalih* najdemo združene še bolj nenavadne substance iz te tretje zračne plasti. Seveda pa tu niso več tako čisto eterične kot pri nekaterih rastlinah. Vendar mozeg v glavi, ki navadno skozi dlake vsrkava specifike iz zraka in zelo čiste tekočine v očesu – posebno tiste pod prvo roženico - vsrkavajo skozi obrvi in trepalnice specifike iz zraka in jih dovajajo v oko. Potemtakem je tretja zračna plast podobna očesu, posebno zaradi tega, ker ima poleg opisanih nalog tudi takšne za celotno Zemljo, ki jih pri ljudeh in živalih izpolnjuje *oko*.

Ta tretja zračna plast je pravzaprav Zemljino *oko*. Če ne bi imela takšnega vida, potem ga tudi nobeno bitje na njej ne bi moglo imeti.

Toda nima samo Zemlja s to tretjo zračno plastjo okrog sebe razširjenega očesa. Tudi vsaka rastlina ima v svojih, tej zračni plasti ustreznih delih, neke vrste oko, skozi katerega sprejema vso svetlobo. Da ima rastlina svoj značilni vid, lahko spoznamo že iz opažanja, da skoraj vse rastline obračajo svoje cvetne čaše k Soncu, da bi od njega vsrkavale svetlobo. Rastlina poganja tudi v temni kleti svojo kal natančno tja, kjer je svetlobna odprtina.

Zemljaneprestano opazuje celoten neskončni prostor okrog sebe. Ta zaznava pozroči pri vseh na Zemlji živečih naravnih duhovih ustrezno predstavo, iz katere črpa vsako duhovno bitje svojo inteligenco za zunanji svet. To pa ne bi bilo mogoče brez Zemljinega splošnega velikega vida. Zemlja kot telo seveda ne spozna nič od tega, kar gleda. Tudi ni bilo nujno dati Zemlji lastnega samozavestnega spoznanja. Zemlja ni samostojno bitje, temveč sestoji iz nešteti posameznih inteligenc. Te so tiste, ki potrebujejo to veliko Zemljino oko. Samo skozenj gleda človek Sonce, Luno in zvezde. Bilo bi nemogoče, da bi človek s svojim majhnim očesom lahko pregledal veliko Sonce, če ne bi prej veliko Zemljino oko pomanjšalo slike Sonca, in to potem predstavilo človeškemu očesu. In tako nihče ne vidi Sonca ali Lune in zvezd takšnih, kot so v svoji resničnosti in v njihovi pravi oddaljenosti, temveč samo njihove podobe na površju velikega Zemljinega očesa, ki je bolj bleščeče kot najčistejša vodna gladina in zato zelo primerno za sprejem slik velikih svetovnih teles, ki ga obdajajo.

Obenem to oko sprejema slike Zemljinega površja in jih oddaja naprej drugim svetovnim telesom; tudi ta prenašajo sliko svojega površja Zemlji skozi njeno oko. Pojave prividov, ki so jih opazovali v tropskih deželah, je treba pojasniti tako, da se tretja zračna plast včasih spusti celo pod srednjo višino gora. Tudi prijetne vonjave, ki se lahko tam - posebno v gorah - neredko zaznajo, so posledica tega, da se tretja zračna plast včasih spusti tako nizko.

25 *Bistvo ognja*

Ta tretja zračna plast, ki čista in prozorna leži na drugi zračni plasti, ima to posebno lastnost, da se zaradi kakršne koli motnje nadvse lahko vžge. Posebno zlahka se to zgodi tam, kjer se neko telo, npr. meteorit, znajde v tej plasti in preleti skoznjo precejšen del svoje poti. To je posebne vrste vžiganje, pri katerem nič ne zgori: to je sisanje. Da bi pojasnili to čisto posebno vrsto vžiganja, je treba najprej nekaj povedati o naravi vžiganja.

Kaj je pravzaprav vžig? In kaj je ogenj, ki je sam v sebi vžiganje? Čisto fizično se to ne da več razložiti, ker pojem ognja sega že v duhovno.

V vsej materiji so duhovi. Če se ti kakor koli razdražijo, se vnamejo, to pomeni, da se čedalje

bolj togotijo; pri tem se njihova dejavnost in moč nenehno množita in povzročita nadvse hitro vibriranje materije. Pri tem se uniči trdna materija, kajti velika vnema jo raztrga v najmanjše delce. Duhovi se osvobodijo, ostanek materije pa ostane kot pepel.

Potemtakem je vžig razdraženje duhovnega v materiji, in trajanje čedalje močnejšega draženja je zgorevanje. Ognjeni sij nastane zaradi nadvse močnega in hitrega gibanja duhov. Tudi širjenje svetlobe tega ognja je sočasna razdraženost duhov v celotni zračni okolici. Na Zemlji ponavadi nastaneta vžig in zgorevanje zaradi razdraženosti še nezrelih in nečistih duhov. Zaradi tega je ogenj navadno videti umazan in rdečkast, kakor da bi iz njega švigala jeza in bes.

Lahko pa nastane tudi drugačno vžiganje, namreč zaradi gorečnosti ljubezni. To vžiganje pa ni uničevalno.

Takšno vžiganje je na primer odsevanje sončne svetlobe z vodne gladine. Ljubezenska svetloba Sonca tudi zelo vznemiri miroljubne vodne duhove, toda ti v tem vznemirjenju ničesar ne uničijo. Sicer je vsa vodna gladina vžgana in daleč naokrog odseva žarke, kljub temu pa pri tem nič ne zgori.

Enako se vname tudi v ogledalu, če nanj posije žarek. Toda tu ne gre za zgorevanje, ker se pri tem spodbujajo dobri duhovi. Če pa dobro-duhovni sončni žarek ljubezni potencirano posije na telesa, ki vsebujejo še nezrelo duhovno, jih vžge tudi tako, da zgorijo.

Zdaj, ko smo pojasnili potek vžiganja, je lahko razložiti vžiganje te eterično zračne vsebine v tretji zračni plasti, če jo kakšno telo zmoti v njenem miru.

Meteor, ki leti skozi to zračno sfero, seveda raztrga zrak. Pri tem nastane zaradi zelo hitrega gibanja takšnih teles v zraku votlina. Ta ustvarja zrcalno ploskev, v kateri se v trenutku osredotočijo svetlobni žarki nešteti zvezd kot v vboklem zrcalu. In ta odsev žarkov povzroči, gledano z Zemlje, videz ognja.

Enak pojav ne more nastati v spodnjih zračnih plasteh zaradi tega, ker je njihov zrak pretežak in se prehitro zapre za telesom, ki ga bliskovito prereže. Zelo lahek zrak tretje plasti pa se le polagoma spet zapre. Zaradi tega se za takšnim meteorjem vidi še dolgi rep.

26 Pojavi v tretji zračni plasti

Vsekakor pa so med svetlečimi meteorji tudi nekateri, ki se vžgejo tako, da resnično zgorijo. Vžig takšnih meteorjev pa kljub temu izvira iz tretje zračne plasti. Vendar pa izgorijo šele tedaj, ko takšen meteor večjega premera doseže drugo ali celo prvo Zemljino zračno plast in se zelo hitro premika. Da resnično zgori, mora v eni sekundi preleteti najmanj 37 kilometrov. Pri upočasnjem gibanju kmalu ugasne in pade brez svetlobe na Zemljo.

Poseben pojav pri vžiganju ali sijanju meteorjev, ki padajo skozi tretjo zračno plast je, da najbolj sije njihova glava. Sijanje glave je povsem podobno sijanju njegovega repa. Gre za osredotočeni odsev žarkov, ker trdno, navadno okroglo meteorjevo telo razganja lahko eterični zrak in posebno pred sprednjim delom glave nastaja zračna lupina. Ta ustvarja okrog meteorja vboklemu zrcalu podobno bleščeče površje, ki sprejema svetlobo sijočih vesoljnih teles in jo pošilja naprej na Zemljo. Če kdo vrže v vodo okrogel črn kamen, bo videl, kako prodira pod vodo s čisto belo glavo. Ta belina ni nič drugega kot vodno vboklo zrcalo, ki nastane zaradi hitrega prodiranja kamna in ki koncentrirano sprejema v vodo padajoče žarke in jih spet odbija. Zaradi tega je tudi vodna pena bela, ker so vodni mehurčki sama vbokla zrcala. Kar kaže voda tukaj, kaže tam svetloba meteorja, namreč nič drugega kot osredotočen odsev svetlobe.

Iz te zračne plasti izvirajo še tudi drugi pojavi. Pogosto ste videli čisto bele, drobno nakodrane megllice, tako imenovane "ovčke". Te so izredno nežne in tako prozorne, da prepuščajo celo

svetlobo zvezd skoraj nezastrito. Te meglice se pojavljajo najvišje nad Zemljinim telesom. Nastajajo zaradi stika čistega etra s površjem tretje zračne plasti. To pravzaprav sploh niso oblaki, temveč samo valovito gibanje na najvišjem površju tretje zračne plasti. Nastanejo, ko se skozi širni eter približujejo Zemlji svetlobna bitja, ki izvirajo iz sončnih teles. Ker imajo ta finotelesna bitja že neko, četudi neznatno težo, povzročijo z vstopom v gladko površje tretje zračne plasti valovito gibanje. Ti valovi pa sončnih žarkov ne prepuščajo več premočrtno, temveč jih lomijo.

Raznovrstno lomljenje na valovih tretje zračne plasti povzroča tisti pojav, ki ga vidimo kot bele, drobno nakodrane meglice.

Po takšnih pojavih navadno kmalu nastanejo nevihte, nastanejo pa iz spopada urejevalnih duhov te plasti z novimi prišleki, ki jim je treba odkazati prostor tako, da to Zemlji ne škoduje. Če se ti potrpežljivo podredijo, to pa se zgodi redkokdaj, tem meglicam ne sledi nevihta. Če pa ni tako, se uporabi sila in novinci se morajo podrediti.

Končno je še en, čisto duhovni pojav, ki pa ga kljub temu vidimo s telesnimi očmi. Opazujemo ga lahko samo ob izredno toplih dnevih in je viden kot nekakšna belomodra proga. Te proge so znamenje "blaženih duhov", ki počivajo in se posvetujejo. Ob takšnih dnevih je tudi na Zemljinem površju vse tiho. Noben listič se ne zgane. Nobenega navadnega oblaka ni videti in na Zemlji je moreča vročina.

To stanje pa nikoli ne traja dolgo. Ko je posvetovanje končano, se že spet opazi novo premikanje, posebno ko so novi duhovi poslani obvladovati zrak, gorovja, morja. itn. Tedaj postane vetrovno in barometri kažejo "spremenljivo".

Te belo-modre proge potemtakem niso nič drugega kot množice duhov, ki mirno stojijo drug poleg drugega na površju tretje in najčistejše plasti, in jih lahko vidi celo človeško telesno oko.

Duhovno razviti ljudje, ki lahko gledajo z duhovnim očesom, bi vsekakor videli več kot samo belo-modre proge.

Drugi del: DUHOVNA ZEMLJA

27 Nastanek in cilj materije

Pri opazovanju duhovnega dela Zemlje se ne bomo vzpenjali iz globine v višino, temveč se bomo spuščali z višine v globino, ker se je treba obrniti od zunanjega navznoter, da bi dosegli duhovno, ki je pri vsaki stvari najgloblje in najbolj notranje. Pogosto vam je že bilo pokazano, da je v materialnem zmeraj skrito duhovno in da vidna materija v bistvu ni nič drugega kot uklenjeno in fiksirano duhovno.

Vsaka materija je deljiva, ker je sestavljena iz delov, in med temi so še zmeraj majhni prostori, ki se imenujejo pore. Nihče ne more povedati, na katere končno najmanjše delce je materija deljiva. Vzemimo npr. zrnce mošusa in ga položimo v veliko sobo. V kratkem času bo vsa soba polna mošusovega vonja. Takšen košček lahko pustimo ležati mnogo let, pa ne bo vidno izgubil niti teže niti prostornine. In vendar se mora od tega koščka vsako sekundo ločiti več milijonov delcev, da napolnijo z vonjem sobo. Čeje vsa materija deljiva do skoraj neskončnega minimuma, je jasno, da mora biti nujno sestavljena iz delcev. Kaj pa drži te delce skupaj in jih tako trdno spaja, da so videti kot trdna snov? To je že prva stopnja, na kateri se začne duhovno!

Ti neskončno majhni delci niso prvotno nič drugega kot idejna sila iz MENE, Stvarnika vseh stvari. Ta ideja dobi obliko in obliko življenja iz Stvarnikovega življenja. On odpošlje na novo oživljeno obliko, ji iz svoje praluči da njeno luč in s to živo lučjo njeno inteligenco, s katero se na novo oživljena oblika spozna in zave sebe kot samostojnega bitja.

Ko se je oblika tako spoznala, ji je bila dana ureditev - zakon vseh bitij, s to ureditvijo pa najbolj notranji ogenj božanstva, iskra večne ljubezni. Iz te izvira volja. Zdaj ima na novo oživljena oblika: luč, samospoznanje, samozavest, ureditev in voljo, in svojo voljo lahko ureditvi primerno uravnava ali pa ravna v nasprotju z njo.

Če se nova stvar giblje v skladu z ureditvijo, bo delovala kot popolno, svobodno bitje v velikem prostoru stvarstva za večno obstajanje, ker je vse njegovo bitje ustvarjeno iz MENE, ki SEM in BOM večni. Zato je človek "stvar", ker je njegovo bitje ustvarjeno iz MENE in njegova usoda ne more biti drugačna kot MOJA. Tako kot če kdo zajame vodo iz vodnjaka, je voda v posodi enake vrste in lastnosti kot voda v vodnjaku, iz katerega je bila zajeta.

Če pa takšno novo bitje s svojo voljo ne sledi dani ureditvi, tedaj gre nasproti svojemu propadu, svojemu razkroju. Vzemimo, da bi neka rastlina imela svobodno zavest in *bi si lahko* vzela vodo, svetlobo in toploto, pa tega ne bi hotela - kaj bi bilo z njo? Posušila bi se in propadla.

MENI, Stvarniku, ne more biti vseeno, ali bitje, ki je bilo ustvarjeno iz polnosti MOJEGA božanskega bitja, obstaja samo nekaj časa ali večno. Če bi bilo prvo, potem bi moral biti očitno del iz MENE uničen, to pa ni mogoče. S tem ko obstaja, je lahko ustvarjeno samo za večnost.

Toda takšna stvar se lahko svobodno oddalji iz MOJEGA reda, in to pomeni prav toliko, kot da je zame prenehala obstajati. Na tej poti bi se sčasoma poleg mene oblikovala nasprotna sila, in ta bi lahko motila moje svobodno delovanje. JAZ, najvišja popolnost, bi moral SAM biti nepopoln, da bi poleg sebe trpel nepopolnost. Ker to ni mogoče, bo takšna stvar takoj ujeta in fiksirana na nekem kraju. Glejte, to fiksiranje je tisto, kar vidite in občutite kot materijo.

V neskončno mnogih delcih materije počiva inteligenca zdaj ujetega bitja. Njegova inteligenca ne more nikoli propasti. Tako dolgo je trdna, dokler ne doseže duhovne zrelosti in takšno bitje začne v vseh svojih delih sprejemati božanstvo. Šele tedaj je zrelo, da se vrne tja, od koder je prišlo.

Zaradi tega se mora vsa materija spet razkrojiti v najmanjše, da ni nobenega delca več, ki ne bi

bil zmožen sprejeti podobe večnega sonca. In v sprejetju te večne prapodobe je novo stvarjenje, v katerem se sprimejo zdaj osvobodjene inteligence enega bitja, se povrnejo v prvotno praobliko in spet postanejo tisto, kar bi morale postati že od prazčetka.

28 *Duhovi najvišje zračne plasti*

Obrnimo se k najvišji zračni plasti, da bi videli, kakšna duhovna bitja tukaj domujejo in kaj delajo.

V tej plasti so kot že popolni duhovi takšni, ki so bili prej ljudje na Zemljinem telesu. Ti so tukaj deležni že neprenehne svetlobe. Kajti v takšni višini ni nikoli popolnoma temno. V duhovni sferi je nepretrgan dan. Ta tretja plast je že v čisto duhovnem stadiju, druga plast pa je pogosto izpostavljena nižjim vplivom. Še bolj pa jim je izpostavljena prva ali nižja zračna plast, v kateri križemkražem valovita dobro in zlo.

Noben duh, ki še tako popoln preide iz te zunanje, naravne Zemlje v duhovno, se ne more takoj povzpeti v pravo nebeško kraljestvo, ker njegovi popolnosti še manjka nekaj, kar je ostalo na Zemljinem telesu in kar lahko le postopoma sprejema. Šele ko je sprejel v svoje bitje zadnji poplemeniteni in poduhovljeni ostanek tistega, kar mu je nekoč pripadalo, lahko zapusti to plast in vstopi v prvo sfero resničnega božjega kraljestva.

Duh kot takšen, kot prapočelo življenja iz MENE za svojo popolnost seveda ne potrebuje ničesar iz Zemljinega telesa. Toda njegov nosilec, iz *duše* oblikovana zunanja oblika mora do poslednjega atoma v sebi združiti *tisto*, kar mu je bilo nekoč dano iz polnosti MOJE ideje, ki ga je oblikovala. To dano sestoji iz neskončno mnogih delcev inteligence, ki se pri človekovem umiranju ne morejo naenkrat osvoboditi. To so deli njegovega telesa in specifik, ki jih je, tedaj ko je živel, vdihaval in izdihaval, pa tudi vsi odpadki njegovega telesa, njegove solze, celo njegova obleka in stanovanje. Kratko malo vse, kar je kdaj koli s svojo močjo ustvaril ali storil, mora sčasoma duša sprejeti kot prečiščeno specifik. Tako ima duh potem v samem sebi popoln pregled in najjasnejši spomin na vse, kar se je zgodilo na dolgi poti, po kateri je spet dosegel svojo prvotno popolnost.

Tega posebnega spomina duh ne bi mogel doseči, če ne bi bilo v njegovo duševno bit sprejeto vse tisto, kar je prvotno pripadalo njegovemu bitju in kar si je prilastil na dolgi krožni poti. Zato pravimo, da so vsi lasje na glavi preštet. Kdor ravna po MOJEM nauku, ta zbira. Kdor pa drugače ravna, raztresa. Zato mora duh v tretji plasti še nekaj časa čakati, dokler ne sprejme vsega, kar mu manjka. Kako pa duh prepozna tisto, kar mu pripada? To je v večni ureditvi. Kot vsaka trava natančno izbere svojo specifik iz neskončne množice specifik, tako najde duh še bolj natančno tisto, kar mu pripada.

Kaj pa dela duh v tem času čakanja? Izpolnjuje naloge duhov te plasti. Ureja poti tistih, ki prihajajo sem kot novinci, in jim določa mesto in dejavnost. Nato poučuje že čistejše duhove v spodnjih plasteh. Če nastane tam nemir, se z vsemi sebi enakimi spusti tja kot poslanik miru in napravi red.

Če prispejo tudi duhovi iz drugih nebesnih teles, jih preskusi. Če so dovolj zreli, jih vodi navzdol na Zemljo in s svojim vplivom pomaga pri oploditvi. Skrbi tudi za to, da vodi te duhove po tisti poti preskušnje, za katero so se odločili že na nekem drugem nebesnem telesu, z namenom, da bi postali božji otroci.

V tej tretji plasti prebivajo torej tako imenovani duhovi varuhi ljudi. Toda ti čisti duhovi ne vladajo sami, ker jim še v mnogočem manjka popolno spoznanje. Zato so tam neprenehoma tudi popolni angelski duhovi, ki dajejo onim navodila, kaj imajo delati in kako naj ravnajo. Za

duhove te tretje plasti je njihovo bivališče čudovit raj. Imajo vse, kar lahko razveseli njihovo srce v ljubezni do Boga.

Tam postane duh glede na svoje stanje stvarnik svoje okolice, in v njej potem duhovno prebiva. Vse uživa v popolnosti in vsaka stiska mu je tuja. In pri tem uživanju duh postopno sprejema vse, kar je od njegovega bitja še ostalo navezano na Zemljo. Šele ko mu Zemlja ni ničesar več dolžna, doseže svojo popolno trdnost in bo lahko sprejet v nebeško kraljestvo za višjo popolnost.

Vendar pa lahko obstajajo tudi duhovi, ki imajo marsikaj svojega še na drugih svetovih. Ti se potem vzpenjajo k sferam tistih nebesnih teles, od koder so dobili svojo glavno specifiko, ali kjer so nekoč že telesno živeli, da bi tudi od tam odnesli tisto, kar jim pripada - vse po poti ljubezni, ki je edina privlačna sila. Vse to se mora dogajati prostovoljno, tako da vsak duh teži za tem, da bi v sebi zbral vse, kar je njegovega, in MI potem to v veliki ljubezni popolnoma vrnil.

29 Bivanje čistih duhov

V tem popolnem vračanju vsega tistega, kar je pripadalo njegovemu bitju, je popolna stopnja njegove prihodnje blaženosti.

Vse v zvezi z njegovim telesom in njegovimi predhodniki, sploh vse specifično dobi v rednem časovnem zaporedju brez svojega sodelovanja. Drugače pa je z njegovo sposobnostjo, da vse to spet sprejme. O tem pa bo klican na odgovornost. In to zaradi tega, ker si mora in more takšno sposobnost pridobiti vsak duh iz predpisov čiste religije. Kdor noče biti dejaven in se rajši ukvarja z mesenim kot z duhovnim, mora sam sebi pripisati, če bo sojen z Besedo. Dana mu je bila iz nebes kot zvest kašipot, kako naj življenje zbira in ga spet vrne tja, od koder je prvotno prišel.

Tudi že čisti duhovi morajo še dalj časa bivati v tej tretji plasti, da bi sprejeli svoje specifične specifike. Tu morajo čakati tako dolgo, dokler njihovo telo ne strohni in preide v njihovo duševnost. Tega ne smemo gledati kot kazen, temveč kot enako nujnost, kot je trajanje telesnega življenja na Zemlji. Tudi to mora določen čas trajati - pri enem je krajše pri drugem daljše - da duh pridobi čas, da se v svojem bitju razvije in utrdi. To je nujnost in je zunaj območja volje duha. Sodba upošteva samo voljo. Vse drugo ni pomembno, če je le volja v skladu s čistim spoznanjem MOJE božje volje.

Četudi včasih takšni čisti duhovi bivajo v tej tretji plasti tudi več stoletij, ne samo da s tem nič ne izgubijo, temveč lahko samo pridobijo. Poleg tega pa so nadvse srečni in blaženi. Njihova naraščajoča inteligenca je stalen dobitek. Če so tu opravljali samo majhno službo prav in modro, bodo nekoč sposobni upravljati veliko. Kot angelski duhovi ne bodo postavljeni samo nad posamezne dele enega nebesnega telesa, temveč nad cela vesolja svetov in sončnih območij in bodo morali dokazati svojo duhovno energijo. Neredko se ti čisti duhovi spustijo v drugo, včasih tudi v prvo plast. Povečini pa se spuščajo na Zemljo na tistih krajih, ki so zaradi svoje višine neprenehoma pokrita s snegom in ledom. Zaradi tega imajo takšni predeli za skoraj vse ljudi osrečujočo in razveseljujočo privlačno silo. Kdor je žalostnega srca in poln nemira, naj se v MOJEM imenu poda na takšno višino ali vsaj v njeno bližino, in njegova duša bo kot maziljena s krepilnim balzomom. Zato pojdite radi v gore! Kajti tudi JAZ, ko SEM telesno prebival na Zemlji, SEM hodil pogosto v gore. Na gori SEM bil spremenjen, na gori SEM preganjal od tam največjega skušnjavca, na gori SEM pridigal o božjem kraljestvu, na gori SEM molil in na gori SEM bil križan!

Omeniti je še treba, da se čisti duhovi najprej zadržujejo tam, kjer so med svojim življenjem na

Zemlji bivali. Ko so se višje razvili, se krog njihovega delovanja razširi nad vso Zemijo. Najmočnejši duhovi stražijo polarne predele, mehkejši in šibkejši pa Zemljine tropske predele. Tisti, ki so zelo živahni, nadzorujejo morje, jezera in reke. Začetnikom pa so za nadzor zaupana večja ali manjša gorovja. Ženski duhovi večinoma vodijo rastlinsko življenje in vplivajo na celotno rastlinsko odejo Zemljinega površja.

30 *Druga zračna plast in njeni duhovi*

Prav tako kot je pri človeku prehod iz čisto duhovnega v duševno, je takšen prehod tudi med najvišjo in srednjo zračno plastjo. In obe plasti sta takšni kot duša in duh. Duh deluje na dušo in jo lahko prevzame. Duša pa ne more nikoli prekoračiti svojih meja. Vendar pa jo duh lahko sprejme vase in tako tudi sama postane duhovna.

Enako lahko tudi duhovi druge plasti preidejo v tretjo, če se njihove duše (substancialna telesa) vedno bolj poduhovijo in končno postanejo z duhom popolnoma eno. Duša kot taka, kot skupek inteligenčnih delcev, je polna različnih nagonov, ki jih vsebuje kot specifike. Če ena ali druga specifika prevlada, se vse druge nagnejo tja. Takšno nagnjenje povzroči v duši neko *strast*. To pa lahko zamenja katera druga, če prevlada katera druga specifika, ki zasenči vse druge dušne specifike in si jih podredi.

Iz te razlage vidimo, da marsikatero dušo, pri kateri duh ni buden, neštete strasti in poželenja preganjajo iz ene skrajnosti v drugo. Podobno je tudi v drugi plasti, ker v njej prebivajo duše, katerih duh še ni popolnoma prebujen. Ena duša ima en poglobitni nagon, druga drugega. Milijoni duš imajo najrazličnejša nagnjenja in nagone. Kakšen pisan vrvež duš se mora torej zbrati v tej drugi plasti! Kakšne najraznovrstnejše pojave mora to povzročiti, in ti postanejo zgoščeni končno vidni v naravnem svetu. Od tod izvirajo najrazličnejše oblačne tvorbe in mnogi drugi pojavi v tej srednji plasti. Noben dan in nobena noč ne prineseta popolnoma enake podobe tega, kar je nekoč že bilo.

Tako boste odkrili še druge pojave, ki se ponavljajo in so podobne vrste, nikoli pa podobne oblike. Nobena snežinka ni podobna drugi in nobena dežna kaplja ni prav tako velika kot druga. Tudi pri zrcnih toče se lahko najde razlika tako v obliki kot v teži. Led je seveda led, vendar je to vrsta. Ampak oblika, v katero se led izoblikuje, je prav tako neenaka kot strasti dušnih bitij.

Tudi razlike v oblikovanju človeških del izvirajo iz različnih duševnih nagnjenj njihovih ustvarjalcev. Dajte več slikarjem enako nalogo. Način predstavitve, to je oblika, bo pri vsakem popolnoma drugačna. Ali pa dajte desetim skladateljem ugglasbiti isto pesem. Pokazalo se bo, da je vsak ustvaril drugo melodijo.

Te različne oblike predstavitev izvirajo iz raznovrstnih specifikalnih inteligenc duše. Njeno delovanje se vsakokrat ravna po tistih, ki takrat prevladujejo. Nastajajo vedno novi pojavi, in nikoli se popolnoma ne ponovi tisto, kar je že bilo. Najmanj pa tam, kjer duševne inteligence niso v nič prisiljene, kakor je to pri človeških dušah, ki si morajo znova izbojevati svojo prvotno svobodo. Seveda pa je razlika med dušo, ki se je že ločila od telesa, in tisto, ki v njem še živi: dušo v še živečem telesu lahko prevzamejo različne strasti. Tako je lahko človek skoraj vsak dan drug. Danes čuti in misli tako in dela takšne ali drugačne sklepe, jutri pa se spet ravna po kakšnem drugem svojem duševnem težišču.

Drugače je z dušo, ki se je ločila od telesa. Tu se navadno pojavi samo *ena* strast, ki bolj in bolj obvladuje dušo in postopoma potegne v svoj tir vse inteligenčne delce. To ne pomeni, da je duša, ki se je ločila od telesa, nepopoljšljiva, temveč samo, da ostane ujeta v eni glavni strasti, dokler ne použije vseh drugih specifikalnih inteligenčnih delcev. To povzroči veliko osiromašenje duše,

ki s tem preide v stanje nekakega opustošenja, v katerem je kot popolnoma gola in v temi in megli. V tej praznoti šele lahko duh začne prešinjati svojo dušo, in to je prehod iz druge plasti v tretjo. Dokler se ne začne to stanje, se duh ne more razprostrti v duši, ker so njene specifike še preveč neduhovne. Ker se torej v drugi plasti zbere velika množica različno uglašanih duš, od katerih nosi vsaka v sebi *svojo* poglobitveno strast in po njej deluje, je lahko uvideti, da tu nastajajo glede na *obliko* najrazličnejši pojavi kot posledica te duševne raznovrstnosti. Zaradi tega ima vsak blisk drugačen cikcak, vsak oblak drugačno obliko in gibanje. Zaradi tega prihajajo vetrovi po dolgem in počez, včasih se utrga oblak, včasih ploha, včasih toča, včasih velike, srednje ali majhne snežinke in še na tisoče podobnih pojavov. Toliko kot nujna poprejšnja pripomba k splošnemu. Zdaj pa si bomo stvar ogledali bolj podrobno.

31 Početje duhov v drugi zračni plasti

Takoj na začetku postavimo vprašanje: So duhovi te druge plasti dobri ali zli, ali se vzpenjajo ali pa gre za njihovo pot navzdol?

Ta plast je najbolj podobna zemeljskemu življenju ljudi na površju. Tu je neprenehno gibanje sem ter tja, upiranje enakomislečih. Vojska, umor, zapiranje, zmaga, beg, kraja in rop, povzročanje zla, spet dobro delo, vse to lahko doživijo v tej drugi plasti. To je pravzaprav bojišče duhov, zaradi tega so tudi gorovja, ki so v tej plasti, navadno videti zelo razrušena.

Že pogled na takšne višine kaže, kakšni boji divjajo v tej plasti. Tu vlada svoboda kakor sicer nikjer - zato, ker je to bojišče, kjer se duhovi odločajo ali za nebesa ali pa tudi za pekel. Duh vsakega umrlega z njegovo dušo pride takoj po smrti najprej v to plast, v kateri živi naprej prav tako, kot je živel na Zemlji. Uživa popolno svobodo in seveda poišče sebi podobne. Tako se začno zbirati: ko jih je zbrana večja družčina, začnejo kmalu kovati načrte, kako bi lahko dosegli to ali ono, navadno z nasiljem ali z zvijačo.

Med njimi so zdaj duše, ki načrt svojega krdela izdajo močnejšemu. Ko s pomočjo izdajalcev krdela zvedo za naklepe, ki jih ogrožajo, se začnejo oboroževati. V naravnem svetu se to vidi kot naraščajoča pooblaščenost. Ne traja dolgo, da se ogorčena krdela spopadejo. Vendar pa nad njimi bdijo vsevidni, mogočni duhovi miru. Spustijo se navzdol, ujamejo ogorčena krdela in jih pahnejo navzdol na Zemljo. Potem traja nekaj časa, preden spet zberejo moč in pogum, da se vrnejo na svoje prejšnje mesto. Njihov zapor je materija, v katero bodo znova ujeti. In straže so duhovi miru iz tretje plasti. Če se po takšnem krepkem svarilu duhovi ponižajo in iščejo rešitev in zveličanje v MOJEM imenu, jih duhovi miru spet prijazno pozdravijo in pospremiijo v tretjo plast, tam pa jih najprej uvrstijo najnižje. Živijo skupaj s čistimi duhovi te plasti in se od tod vzpenjajo po naraščanju ljubezni do MENE in MOJEGA reda vedno višje.

Takšno dejanje pomiritve se lahko vidi tudi v naravnem svetu, in sicer v neredkem pojavu izginotja oblakov na nebesnem svodu. - V nasprotnem primeru, pri zlih krdelih, se na nebesnem svodu - posebno okrog visokih gorskih vrhov - nenadoma pojavijo temni oblaki. Ta pojav ima svoj vzrok v tem, da se strastni duhovi bolj in bolj materializirajo v tisti stopnji, kolikor bolj naraščajo v njih nakopičene zle lastnosti.

Če je kakšen duh ujet v strastnost svoje duše, se oddalji od MENE. Kolikor bolj se odvrta od MENE, tolako bolj materialen postaja, dokler končno ne postane celo viden v naravnem svetu v kakršni koli, njegovi strasti ustrezni materialni obliki. Kmalu postane pretežak za to drugo plast in njegova teža ga vrže navzdol. To se ujema z voljo duhov miru in tudi z MOJO. MOJA volja povzroča pravo težo vseh teles. Množica primerov priča o tem, da takšni duhovi pogosto ostanejo ujeti v materijo in po svoji zli volji rajši prebivajo v zemeljski nesnagi, najbolj

umazanih živalih in najbolj ostudnih rastlinah, kot da bi se ponižali. Tu je potreben dober nadzor, da takšna navzdol vržena sodrga v svoji zlobi ne plane po plemenitih sadežih in živalih. Kajti če bi se to zgodilo, bi bila sadež in žival popolnoma uničena. Potem bi se kmalu pojavile kužne bolezni med živalmi, celo ribam v vodi ne bi prizanesle. Tako so najpogosteje tudi epidemične bolezni med ljudmi posledica takšnih zlih duhov, ki prodrejo v človeška telesa, da zaradi tega obolijo. Pri tem bi zlahka nastopila naravna smrt, če se ne bi kmalu v MOJEM imenu uporabila specialna sredstva, pred katerimi se morajo ti hudobneži umakniti.

31 *Duhovi osvojijo materijo*

Seveda vam je težko verjeti, da naj bi bilo v eni dežni kaplji, v eni snežinki, v enem zrnu toče ali morda v enem oblaku stisnjenih eden ali več duhov in da bi v tako majhnem volumnu dobili tolikšno težo, da bi jih zlahka vrgla navzdol. Ne smete si pa morda misliti, da je tukaj duh s svojo dušo zmečkan kot recimo list papirja, dokler ni videti kot nerodna kroglica. To nikakor ni tako. Človeška *oblika* duha z dušo ostane nepoškodovana. Samo njene *specifike* so stisnjene v predelu srca in se potem glede na to, ali je bolj ali manj gosta, pojavijo v tej zgostitvi kot ustrezna meteorološka tvorba. Tako tudi ne smete misliti, da v zrnu toče pade navzdol ves duh s svojo dušo, zviti v klobko, temveč samo njegove zle želje. Te želje duhovi miru stlačijo skupaj, s tem postanejo želje materialno težke. Ker pa so te želje silna hrepenjenja duha in duše, to na novo oblikovano materialno težišče potegne duha in njegovo dušo v globino.

Zelo hudobni bodo tam dolgo časa zaprti, potem ko so strmoglavili prek visokih gora ali polarnih predelov. To pa že morajo biti posebno zli duhovi, v katerih vlada veliko napuha, ki nosi v sebi seveda že peklenskost. Kaj se dogaja z duhovi po takšnih lekcijah, bomo še jasneje pokazali v nadaljevanju. Najprej si morate ustvariti čimbolj jasen pojem o tem, da se za naravnimi pojavi, ki so vidni telesnim očem, vedno skriva duhovno.

33 *Duhovi narave in človeške duše*

Dež pada na Zemljo v kapljah, včasih v manjših, včasih v večjih, prav tako sneg. Ravno tako najdemo tudi pri toči včasih samo drobcena zrnca, včasih pa pol kile težko točo, navadno zelo številno. Tu se lahko vprašamo: če vleče vsaka dežna kapljica, vsaka snežinka ali vsako zrno toče s seboj enega duha, odkod tolikšna množica duhov? In če je v Adamovih časih deževalo in snežilo, odkod duhovi takrat, ko ni na Zemlji umrl še nihče od ljudi? No, če - tedaj kakor tudi danes - sneži, so v snežinkah tudi duhovne potence na novo prispelih duhov, ki se povezujejo z dušami, osvobojenimi iz Zemlje, in z njimi začenjajo popotovanje skozi človeško kraljestvo. To torej *niso* duhovi umrlih ljudi, temveč novi prišleki, ali še boljše povedano, novi prebujenci iz dolgega spanja Zemljine materije.

Seveda pa so lahko tudi duhovi umrlih ljudi, ki se nikakor nočejo ukloniti napredujoči ureditvi, potisnjeni spet nazaj po isti poti. Vendar se po kratkem času ponižanja spet vrnejo v svoje območje, to se lahko opazi že v naravnem svetu: ko dežuje, prodira dež v Zemljo in tam ga vsrkavajo rastline in živali, pa tudi rudnine. Toda tu pa tam se že vidi, ali med ali po dežju, kako se posebno v višjih predelih dvigajo belkaste meglice in se vlečejo navzgor. To je pač najmanjši del takšnega dežja, ki se v teh meglicah dviga nazaj v višavo. To je tisti del duhov, ki izvirajo od umrlih ljudi in se smejo vrniti v svoje območje.

V videzu ni nobene razlike, toda v načinu njegovega nastanka in kako se duhovno bitje veže na videz, v tem je velika razlika. Pri na *novu* prispelih duhovih in na novo nastalih dušah je tako

duhovno kot duševno popolnoma zaprto v materijo. Tukaj materija ni notranje težišče, ki vleče duha navzdol, temveč je tukaj tako duhovno kot duševno še zelo razdeljeno, tako da je komaj v milijonu dežnih kapelj, snežink ali točinih zrn v Zemljo posejano bitje enega samega duha iz njegove duše. Nasprotno pa je pri popolnoma razvitem duhu z njegovo dušo popolnoma drugače. Pri njem so samo njegove materialne želje in nagnjenja stisnjeni v takšno materialno obliko, da nato za kratek čas delijo bridko usodo s tistimi duhovnimi potencami, ki pod zgoraj omenjenimi oblikami šele začenjajo veliki krog svoje osvoboditve.

Težko bi bilo dognati, v kateri dežni kaplji ali v kateri snežinki pade navzdol naravni duh ali duh, ki je naravo že zapustil, kajti zunanji videz je enak, toda velikost in težo lahko kolikor toliko gledamo kot namig na duha, ki je vržen navzdol. Posebno v velikem zrnju toče je neredko ponižani duh, ki je že dokončal svojo zemeljsko pot. Manjši pojavi so tako imenovani naravni duhovi. Teh mora biti seveda zelo veliko število, ker na Zemljo ne pridejo celi, temveč razdeljeni v neskončno mnogo duhovno specifičnih delcev. Tako se tudi ne bo nikoli dvignila z Zemlje cela duša z vsemi svojimi duhovnimi specifikami, temveč v najvišji stopnji vedno razdeljena.

Ta delitev je imela dvojni razlog: prvi je bil v praduhoavnem bitju samem, ker se je vsak duh v želji, da bi postal velik, do neskončnosti razdelil in raztrgal; drugi razlog je bil v tem, da je po tej delitvi takšen praustrvarjeni duh oslabil do poslednje kaplje svoje moči. Zaradi te oslavitve potem tudi ni mogel več izpolniti svojih ošabnih načrtov. Zaradi tega so se morali razkropiti tudi njegovi pojmi, tako da si ni mogel zamisliti nobene prave misli, še manj pa skovati kakšnega načrta.

Iz istega vzroka se padli *Satan* še danes najbolj vneto trudi, da bi v posameznih človeških dušah in duhovih zbral svoje prabitje v eno, da bi tako dosegel tisto moč, ki mu je bila prazračetno lastna. Da pa ne bi mogel nikoli več priti do te moči, je bil razdeljen in razkropljen skozi vse stvarstvo. Njegova duhovnost je bila preobrnjena v materialnost, iz katere zdaj izvira duševnost vsakega človeka. Tej duševnosti je vdihnjena nova duhovnost, da bi iz *vsakega* takšnega dela izšlo celotno bitje, ki se je s svojim napuhom ali obsežnostjo idej hotelo dvigniti nad Boga. Satan pa je s tem samega sebe razkropil in neskončno razcepil, tako da ni ostalo od njega nič drugega kot njegov "jaz" in z njim njegova skrajno zlobna volja. Odvzete so mu bile vse njegove sposobnosti, ideje in neštete razumske popolnosti. Te so tiste, ki neprenehoma prihajajo k nebesnim telesom ali pa so večinoma že v izgnanstvu teh nebesnih teles. S tem se delijo v duhovnost in duševnost, ker se v duševnosti iz materije znova pojavita dani jaz in samozavest, iz duhovnosti pa se v duševnost znova zakorenini spoznanje Boga, ker bi sicer duša kmalu odmrla. V rastlini se najprej pojavi duševno življenje. Ne bi pa moglo obstajati, če ne bi dobivalo iz zraka tudi *duhovne* hrane.

Iz tega je razvidno, zakaj se v opisanih pojavih spušča na Zemljo toliko duhovnega in zakaj za mnogovrstnost teh pojavov ni nujno, da bi moralo na Zemlji živeti že tako veliko ljudi. Pač pa iz tega gotovo izhaja, da jih bo na njej še veliko živelo. Ko pa bo nekoč vse duhovno in duševno te Zemlje osvobojeno, potem bo na mestu naravne Zemlje nastala popolna duhovna Zemlja, ki jo bodo oživljali svobodni duhovi in duše. Tega, da Zemlja zdaj še sestoji iz izgnanih duš in duhov, ne kažejo samo vsakdanji vremenski pojavi, temveč jasnovidnim ljudem kažejo to tudi - kot se je dogajalo v vseh časih - tiste pogosto neštete množice duhov vode, zemlje, gora in zraka.

34 Duhovi zraka, gora in potujoči duhovi

Meglice, ki nastajajo posebno na visokih skalnih gorovjih nad kakšnim skalnim vencem, če pred tem ni snežilo ali deževalo, so večidel naravni duhovi, ki lahko šele po dolgem času postanejo

človeške duše. Ti duhovi, ki se radi dvigajo v zrak, ki ga včasih celo popolnoma prekrijejo, so tako imenovani duhovi zraka. Uživajo že več svobode kot trdnejši zemeljski duhovi, kljub temu pa jih morajo v njihovi svobodi skrbno nadzorovati čisti duhovi miru, ker bi sicer zlahka napravili veliko škodo.

Te duhove ljudje redkokdaj vidijo, pa tudi sami to preprečujejo, ker jih je zelo strah predvsem tistih, pri katerih zasledijo močno razvito zmožnost zaznavanja. Ta strah jim vliva tudi neke vrste sovraštvo do materije, v kateri so bili tako dolgo ujeti. Zato je skrbno nadzorovanje teh duhov nujno. Vsak duh se materiji, ko se je enkrat reši, za nobeno ceno noče več približati. Celo duhovom umrlih ljudi se ta kljub veliki inteligenci zelo gnusi. Še večji strah pred materijo pa kažejo tisti duhovi, ki so šele pred kratkim s posebnim dovoljenjem prispeli iz svojih vezi najtršega ujetništva v zaželjeno svobodo.

Ti duhovi postanejo zaradi gnusa in sovraštva do materije zlobni in maščevalni ali pa se jih zbere skupaj veliko milijonov in hočejo ubežati v daljno neskončnost. Zlobne in maščevalne znova ujamejo in jih kot prej omenjene pojave privedejo na Zemljo, kjer jim je določeno delo v rastlinskih območjih. Če se jim to ne ljubi, jih v obliki vode napodijo v potoke, reke, jezera in morja, kjer potem neredko rogovilijo. Če pa so postali izredno zbrani in so se združili s hudobnimi duhovi morja, se tudi pogosto zgodi, da so takšni zlobneži pregnani nazaj v najglobljo Zemljino notranjost. To je nadvse obžalovanja vredna usoda. Če pa se ti duhovi pridno lotijo vodenja rasti rastlin, tedaj lahko stopijo na pot mesa. Ali pa se smejo po določenem opravljenem času služenja, ki lahko obsega največ dvesto let ali nekaj več, spet vrniti v svoje prejšnje svobodno stanje. Potem lahko prebivajo ali v zraku, v gorah, na zemlji, v gozdovih, včasih pa tudi v jezerih ali rekah.

Ta vrsta duhov ima potem popolno inteligenco. So nadvse izkušeni v stvareh narave in lahko vidijo in slišijo vse, kar se na Zemlji dogaja in govori. Duhovi se morejo celo družiti z ljudmi in jim lahko včasih zelo pomagajo. Toda treba se je varovati, da bi se jim preveč približali, kajti tedaj postanejo zlahka ogorčeni in lahko povzročijo veliko škodo.

Predeli, kjer najraje prebivajo, morajo biti odročni in mirni. V takšnem predelu ni priporočljivo glasno kričati, žvižgati, preklinjati in zmerjati, ker lahko s tem postanejo še v materiji ujeti duhovi uporni. To bi škodovalo tistim, ki so postali že bolj svobodni. Da bi to preprečili, poskušajo prestrašiti popotnike v takšnih predelih z raznimi prikaznimi. Posebno dejavni so v rudnikih, zlasti v rovih in jaških. Tu so rudniškimi delavcem že pogostokrat povzročili najhujše nesreče. Nenadno sesedanje jaškov, vnetljivi plini, poplave in podobno, vse to je delo takšnih duhov, prav tako tudi na visokih gorah zemeljski in snežni plazovi.

Če so ti duhovi ljudem naklonjeni ali jim vsaj nočejo prizadeti nič hudega, se navadno pojavijo v podobi palčkov, in sicer v temni, sivi, modri ali zeleni barvi. Ta majhna podoba nakazuje, da so se ponižali k ljudem, da bi jim dobro storili, ker se jim smili duh, ki je v njih pregan. Če pa se človek proti takšnim duhovom neprimerno vede, neredko zrastejo v velikane. Potem pa se ni več dobro zadrževati v njihovi bližini, brez klicanja MOJEGA imena pa še sploh ne.

Vprašanje je še, ali bodo takšni duhovi prehodili tudi pot mesa ali ne. Če se pokažejo zelo koristni in delavni, potem jim je utelešenje na Zemlji lahko prihranjeno. Pridejo pa na Luno ali na kakšen drug planet. Takšno inkarnacijo sprejmejo navadno tudi bolj voljno, ker je ta na drugih planetih običajno lažja.

Ti duhovi se navadno imenujejo potujoči duhovi, ker včasih tudi brez namena inkarnacije potujejo od enega planeta k drugemu. Na tem potovanju neredko spremljajo duhove umrlih ljudi, kajti duhovi umrlih ne morejo na drugih svetovih brez pomoči naravnih duhov ničesar videti.

Naravni duhovi jim pomagajo vstopiti v tam živeče ljudi. Skozi oči tistih ljudi lahko gledajo stvari na tujih svetovih.

Ko se ti naravni duhovi končno naveličajo takšnega zijanja naokrog, se spet vrnejo na Zemljo in se potem zadovoljijo s težko inkarnacijo. Brez te se nikakor ne da zamisliti božje otroštvo. Kajti vsi, ki hočejo postati božji otroci, morajo tudi hoditi po božji poti.

Zaradi tega silijo duhovi iz nešteti svetov na Zemljo, da bi tukaj doživeli inkarnacijo Sina človekovega. Kajti tako kot je samo en Bog, ena resnica in eno življenje, tako je tudi samo ena pot. Ni pa nujna posledica, da bi zaradi tega morali to pot prehoditi vsi prebivalci drugih svetov, da bi bili po svoje blaženi. Tako kot je vendar tudi v človekovem telesu množica drugih zdravih živcev, ne da bi bili ravno srčni živci.

35 O starih čarovniških procesih

Komaj bi kje našli človeka, ki še ni nič slišal o tako imenovanih čarovnicah. Ni še tako dolgo tega, ko so še sodišča vodila čarovniške procese in so na mučen način spravila množico ljudi s tega sveta na oni svet. Kako pa je človeštvo prišlo do pojma "čarovnice"? Na to vprašanje bomo odgovorili z nekaj pogledi v preteklost.

V prejšnjih časih, ko so ljudje živeli še veliko bolj preprosto, so bili med njimi pogosto takšni, ki so imeli tako imenovani "drugi obraz" in so čisto naravno živeli v obeh svetovih. Tudi ljudje tega časa bi še lahko to dosegli, toda najbolj jim škoduje zdajšnja izboljšana, napačna prehrana. S tem pokvarijo svojo naravo tako, da se duša zaplete kot ptič na limanice, da ne more doseči tiste gibčnosti, ki bi ji omogočala prost prilet in izlet.

Prehrana tistih prejšnjih, preprostih ljudi je obstajala v glavnem iz stročnic, ki so jih uživali mehko kuhane, nekoliko osoljene in nikoli vroče. Tako je bil tudi preprost kruh iz celotnega zrna, mleko in med prav tako prastara hrana, pri kateri so ljudje pogosto dosegli visoko starost in so do zadnjega trenutka svojega življenja ostali v posesti "drugega obraza".

Pač pa lahko vsakdo kdaj pa kdaj zmerno uživa vino, vendar nikoli toliko, da bi se počutil pijanega. Mesne jedi bi se smele zmerno uživati samo v določenih časih in nikoli dalj kot sedem dni zaporedoma ter od vedno sveže zaklanih živali. Vendar je ribje meso bolj zdravo kot golobje, golobje bolj zdravo kot kurje, kurje bolj zdravo kot ovčje, to bolj zdravo kot kozje, in to spet bolj zdravo kot teletina in govedina. Med jedmi ne bi smela biti nikoli več kot ena vrsta z nekoliko kruha za eno malico. Tudi sadje bi se moralo uživati zmerno in samo popolnoma zrelo, prav tako nekatere korenovke, toda vsakokrat samo ene vrste. Pri takšni hrani telo nikoli ne bi postalo leno, zaspano in okorno. Drugače ima duša težko delo, da ohrani takšen stroj gibljiv, da sploh ne govorimo o tem, da bi se poleg tega lahko ukvarjala še s čim drugim.

Tako zmerno živečih ljudi je bilo v prejšnjih časih veliko. Posebno preprosto so se hranili tisti ljudje, ki so si bivališča postavili na gorah. Ti ljudje so zaradi tega imeli trajno "drugi obraz" in so podnevi in ponoči čisto naravno občevali z duhovi, ki so jih poučili o mnogih stvareh. Pokazali so jim učinkovanje zelišč in tudi, kje v gorah leži skrita ta ali ona kovina.

Redka je bila hiša v gorah, ki ne bi imela svojih hišnih duhov. Zaradi tega je bilo tudi veliko modrijanov, ki so poznali skrivne sile narave. Te sile ali duhovi so jim bili skoraj vedno na voljo. Če so prišli ljudje iz nižjih predelov k tem gorjancem, jim je moralo vzbuditi pozornost marsikaj zanje grozljivega in skrivnostnega, posebno, če so se zlobneži hoteli s takšnim gorjancem o kaki stvari prepirati. Takemu prepirljivcu se je gotovo zgodilo kaj zanj nerazumljivega, kar si je zapomnil. Za to niso našli nobene druge razlage, kot da so tega to naučili sam Satan ali njegovi pomočniki.

Kaj je bila posledica? Tako opozorjeni vaščan ali meščan je šel pri priči k svojemu krajevnemu duhovniku. Določili so izganjanje hudiča, maše in procesije, ki so duhovnikom zmeraj prinašale precej denarja. Nato so primer predali svetnemu sodišču. Le-to je navadno zaprlo vse prebivalce hiše, v kateri je bil tožitelj domnevno začaran, in jih odpeljalo - pogosto brez nadaljnega zaslišanja - na grmado.

V poznejšem času so zganjali še hujše reči. Kajti tedaj je zadostoval samo en zlobni tožitelj in osumljeni je bil postavljen pred čarovniško sodišče, dokler ni v novejšem času nadvse neumno človeštvo začelo spoznavati, da je bil lov na čarovnice sramotno barbarstvo. Vendar pa so od ene skrajnosti prešli na drugo. Kajti kakor je narobe, da bi se kot naravni človek hotel družiti z duhovi, tako je še bolj narobe vse kraljestvo duhov razglasiti za neobstoječe.

Seveda se ne da tajiti, da so se v prejšnjih časih včasih ljudje povezovali z zlimi duhovi in z njihovo pomočjo povzročali krajevno škodo. Toda ti zlobneži so imeli nadzor in prizadevne strahovalce v dobrih sosedih, ki so natančno vedeli, kaj je takšen zlobnež nameraval. Toda duhovščina ni gledala na to, kdo je bil dober ali slab, vsi so morali v ogenj.

36/37 Čarovniške gore z zloglasnimi imeni

Da so v prejšnjih časih na gorah prebivali jasnovidni ljudje, ki so občevali z duhovi, o tem pričajo še danes čudna poimenovanja nekaterih gora.

V vaši deželi (to je na Štajerskem) je množica takšnih gora, ki v svojem imenu kažejo to, kar se je v prejšnjih časih tukaj dogajalo. Tudi na Koroškem, na Tirolskem in v Švici, v Savoji, v nemških gorah in povsod, kjer so gore, je veliko takšnih, iz katerih imen to zlahka razberemo. Tako je vaš Schokel že ena takšnih gora. Kajti v starem deželnem narečju pomeni beseda schogeln toliko kot delati nevihto. Takrat so mislili prebivalci dolin, če so uzrli na gori več ljudi skupaj in obenem oblak nad njimi, da ti ljudje s čaranjem delajo nevihto. Na vašem Schoklu takšni poskusi v starih časih niso bili redki.

Lahko pa verjamete, da nikoli ni iz nevihtne luknje prišla nevihta, še manj pa, da je kdaj kakšna "čarovnica" prebivala na Schoklu. Vendar pa lahko brez dvoma verjamete, da je na tej gori nekoč prebivalo zelo veliko gorskih duhov, s katerimi so prebivalci neredko čisto naravno občevali. Tudi, da je bila ta gora nekoč vulkan in da njegove nevihtne luknje niso nič drugega kot kraterji, ki so ostali odprti.

Tako kot Schokel imajo še mnoge štajerske gore svoja skrivnostna imena, vendar bi šli predaleč, če bi jih zdaj vse našteali. Podobnega izvora je ime Raxalpe. Beseda Rax namreč izvira iz besede Racker, to pomeni pol-hudiča. "Hohe Schwab" je prav tako znan kot čarovniška gora. Njegovo ime izvira od nekega priseljenega Švaba, ki je kot eden najslavnejših čarovnikov razsajal v tem predelu. Na Koroškem, nedaleč od reke Drave, je Hochstaff. Ta gora je bila po izročilu nekoč zloglasna kot glavno zbirališče za čarovnice in njihovega učitelja. Poimenovanje delov te gore kot Hexensprung (čarovniški skok), Teufelsritt (hudičeva ježa), Wehrwolfsnest (volkodlakovo gnezdo) dovolj jasno povedo, kakšen sloves je uživala ta gora. Beseda staff je bila pri prejšnjih gorjancih izraz, s katerim so označevali nekaj izrednega.

Seveda je vse to le ljudska saga, in sicer povečini tistega ljudstva, ki je prebivalo v najnižjih dolinskih predelih. Modrejši gorjanci, ki so zaradi neumnosti dolincev morali neredko prestati sramotno kazensko sodbo, niso o vsem tem čarovništvu vedeli nič. Pač pa so vedeli o duhovih, ki so naseljevali to goro v vseh smereh. Toda zakaj ravno to goro?

Vzrok, zakaj dajajo ta bitja pogosto eni gori prednost pred drugo, je različen. Deloma je to odvisno od položaja in določene višine gore, deloma od njene notranjosti. Povečini pa si osvojijo

duhovi takšno goro, če omogoča neomejen razgled na vse strani. Kajti tudi ti duhovi imajo sposobnost opazovanja naravnega sveta, in ker morajo imeti zaradi nastajanja neviht budno oko za sosednje gorske duhove, so jim tudi najljubše takšne gore, kjer njihov razgled ni omejen. Takšnim duhovom so seveda pridani še višji duhovi, ki jih obvladujejo in vodijo. Kljub temu nobenemu ni odvzeta določena svoboda in z njo povezana slast.

Ta imena jasno kažejo, kako "slavne" so bile nekoč nekatere gore. Razumeli boste, da za temi sagami ni nič drugega kot tisto, kar SEM vam tukaj pojasnil.

Potem ko smo dovolj razložili obstoj gorskih duhov in videli, kaj se dogaja v tej drugi zračni plasti, se bomo obrnili k prvi plasti in njenemu duhovnemu ozadju.

38 Prva, najnižja zračna plast

Prva zračna plast, ki je naravno najnižja, je tam, kjer je nad Zemljinim površjem atmosferski zrak, v katerem živijo rastline, živali in ljudje. Tu je duhovno najtesneje pretkano z naravnim. Vse ima videz naravnega v vidnih oblikah. V bistvu pa je vse popolnoma duhovno. Zakaj pravimo tukaj "duhovno" in ne "duh"? Ker se v tej plasti duhovne in duševne posamezne specifikalne inteligence šele postopoma sprijemajo, združujejo in se morajo najti v popolni duhovni obliki popolnoma kot bitje, ki se zaveda samega sebe. Kako lahko to razumemo?

Povsod je za celotno zedinjenje vseh duhovnih specifik dano središče. To središče je pravzaprav najtesneje zvezani praduž ali ljubezenska iskra iz MENE. Ta silno vleče nase vse, kar je njegovega bistva. Pa če je to še tako razkrojeno, se bo spojilo s tistim duhovnim središčem, h kateremu pripada, in bo, četudi enake kakovosti, vendar pri vsakem središču imelo drugačne lastnosti. Naj to pojasni primer: Opazujte na primer vzgojo več ljudi v šoli. Sto učencev ima istega učitelja, se uči iz istih knjig in vsi pišejo po istem pravilu. Toda opazujte pozneje ljudi, ki so bili vzgojeni v tej šoli: niti dva ne bosta popolnoma enako mislila, niti dva ne bosta imela enake pisave in še več drugih razlik. In vendar je bila duhovna vzgojna hrana enaka. Toda vsak duh teh učencev je iz te splošne vzgojne hrane natančno izbral svojo, njemu pripadajočo posebnost, ne da bi učitelj pripomogel k temu.

Ta primer kaže, kako vsako duhovno središče iz neskončne množice inteligenčnih specifik najde zase natančno tisto, kar potrebuje, tako kot v vsakem semenu bivajoča osrednja duševna specifika iz iste vode, iz istega zraka, iz iste Zemlje, kot tudi iz iste svetlobe poišče in vsrka natančno tisto, kar potrebuje.

Tako se urejajo duševne inteligence okrog njim ustreznega duhovnega središča. Tečejo tja, spremenijo se v inteligentno obliko in se prilagodijo temeljnemu bistvu tega središča. Pravo duhovno središče pa bo znova dano šele v obliki človeka.

Tudi beseda je ustrezen primer za osvetlitev tega dogajanja. Ko je beseda izgovorjena, takoj pritegne nase vse tisto, kar je potrebno za razumevanje njenega pojma. Vzemimo iz Svetega pisma znano besedo "zapoved" kot središče. Pri priči zedini v sebi vse, kar je potrebno, daje zapoved. Kaj spada k zapovedi? Kot prvo, ukazujoče bitje, ki ima vpogled v vse stvari, zakaj daje zapoved in komu. Drugič: bivati mora svobodno bitje, obdarjeno z vpogledom in močjo volje, da lahko zapoved sprejme, razume in izpolnjuje. Kaj spada k ustvarjenju takšnega bitja in kakšne lastnosti mora imeti Stvamik, da lahko ustvari takšno bitje! Tretjič: zapoved mora dobiti zakonsko moč. Kaj spada nadalje k temu, da zapoved modro, pravično in učinkovito povzdignemo v zakon? Vidite, kakšno neskončno število pojmov, temeljnih idej in sil je povezanih z enim samim pojmom "zapoved"!

Vsaka beseda zase je neko duhovno središče. Privlači nešteto pojmov in jih tako zedini s seboj,

da se isti pojmi v *tej* besedi kvalificirajo v nekaj čisto drugega kot v neki drugi. K pojmom "ljubezen", "krepost", "ponižnost", "Bog" spada prav toliko drugih pojmov kot k "zapovedi". Opustijo svoje bivanje, se spojijo z osrednjim pojmom in ga označujejo.

Če ste zdaj to povedano nekoliko dojeli, boste uvideli, da je ta spodnja plast delavnica za ponovno pripravo in ponovno zedinjenje razpršenega duhovnega in duševnega v *enem* popolnem duhu. Tu je prostor za setev, polje, kjer se v vsakem duhovnem semenu njemu pripadajoče idejne povezave združijo v eno obliko. Tu se zbira vse razpršeno duševno okoli danega duhovnega središča.

39 *Vodilni duhovi spodnje zračne plasti*

Kjer deluje veliko podjetje, morajo biti nameščeni voditelji, ki skrbijo za red. Zato je tako tudi v spodnji duhovni zračni plasti. Sicer se tu instiktivno zbirajo samo posamezne in razpršene duševne inteligence okrog duhovnega središča, ker so ga prepoznale kot njim pripadajoče. To zbiranje pa bi bilo vendar neuporabno, če ne bi potekalo po nekem določenem redu. Bilo bi ravno tako, kot če bi kdo dal ves gradbeni material za hišo zmetati na en kup. Toda kakšna razlika bi vendar bila med takšnim kupom in urejeno izpeljano graditvijo, kjer vsak material zavzame tisto mesto v zgradbi, ki mu pripada. V našem spodnjem duhovnem gradbenem območju je obilo duševnih specifik in duhovnih središč. Čeprav biva v vsakem delcu lastna živa inteligenca, se material sam vendar ne more izoblikovati v popolno človeško bitje, saj tudi vsaka inteligenca samo v sebi prepozna svoje posamezno iz množstva. Šele ko duhovni ustvarjalec poveže številne, za neko bitje potrebne inteligence pod *eno* podobo in v *enem* bitju, se lahko takšno bitje uči polagoma prispeti do splošnega spoznanja, v katerem je pregled nad vsem redom.

Kaj pa pomeni "učiti"? Nič drugega kot zbuditi posamezne duševne inteligence in jih nato med seboj povezati v skupno delovanje. Čim več takšnih inteligenc je kdo s pridnostjo in prizadevnostjo v sebi prebudil in med seboj povezal, toliko bolj učen in mnogoveden bo postal. Toda ta učenost še dolgo ni modrost. Kajti modrost doseže samo s popolno prebuditvijo duha, nato so vse inteligence njegove duše v trenutku prežete z duhom in tako prebujene in v njem zedinjene v popolno Bogu podobno znanje. To je podobno, kot če bi v temni noči pripeljali koga v nerazsvetljeni muzej. Tudi če bi mu kdo pustil otipati umetnine in mu pri tem otipane predmete še tako jasno razložil, bi vendar dobil samo zelo nepopolno predstavo - pa še to le o nekaterih predmetih v muzeju. Gotovo bi obiskovalec dejal: "Ko bi le bila tukaj luč, bi zlahka z enim pogledom pregledal vse, kar zdaj v temi mukoma in negotovo poskušam spoznati z otipavanjem!" Ravno tako presoja tudi duh v človeku. In tako je učenjak kot tisti, ki mu v temi razkazujejo muzej.

Ko pa sonce vzide in osvetli vse prostore, preleti z enim pogledom vse, kar je v muzeju, in ne le deloma. Če so predmeti urejeni, bo zlahka prepoznal poglobitni namen razstavljenih umetnin, kot tudi poseben namen vsakega posameznega predmeta.

Vidite, tu je prva izobrazba enaka mehničnemu učenju, ki s tem učenjem poveže omogočeno razumevanje posameznih dejstev. To je ponavadi učenost svetnih ljudi. Modrost pa je druga in resnična izobrazba. Neskončno množstvo vidi naenkrat v jasni svetlobi to, kar je učenost samo deloma, kot v temni noči otipala.

Zato je razumljivo, da se delci duševnih inteligenc ne morejo urediti sami, temveč morajo biti navzoči pomočniki, ki nadzirajo in vodijo takšno urejeno gradnjo bitja. Kdo pa so ti graditelji? To so nešteti angeli v tej plasti. Najvišji voditelj pa sem *JAZ SAM*. In kjer se zadržujem, tam bivajo še mnogi drugi, ki so vsak čas radi ob *MENI*. Kjer pa nebo razvija svojo največjo

dejavnost, tam tudi pekel ni manj dejaven. Zato mora tudi tukaj biti tako, sicer ne bi bilo ravnovesja, s tem pa ne bi bila mogoča svobodna odločitev med tema dvema poloma.

40 Dejavnost duhov v Zemljini notranjosti

Že pri prikazu naravne Zemlje ste videli, kako ta kot organsko živo bitje sprejema hrano, jo prebavlja in potem hranilne sokove skozi različne organe dovaja k površju in bolj grobe, neprebavljive izločke odvaja k južnemu tečaju. Zemljina hrana se samo človeškemu očesu zdi materialna, po svojem bistvu pa je - kot vsa materija - duhovna. Nešteti duhovi in duhovne specifike boljše vrste neprenehoma vdirajo v najglobljo notranjost Zemlje, tja, kamor so izgnani najbolj zli duhovi. To vdiranje ima večkratni namen. Prvič so duše in duhovi hudobnih ljudi izgnani tja v prekleto - kot imate navado reči - "večno peklenško ujetništvo". Takšni uporniki proti božjemu redu morajo biti zaprti globoko in trdno, da ga ne morejo motiti, potem ko je pred takšnim zaporom več tisoč poskusov poboljšanja ostalo brez sadov.

Drugi razlog tega prodiranja duhov in duhovnih specifik v najglobljo zemljino notranjost je ta, da so tam spet duhovi, ki jih je ujetništvo že izučilo in si zdaj srčno želijo, da bi znova dosegli svobodo. Takšne boljši duhovi po rednih poteh osvobodijo iz njihovega ujetništva in jih popeljejo navzgor do večje svobode. Tu jim je spet dodeljena nova dejavnost. Najprej morajo, ker je v njih še nekaj zla, pri strupenih rastlinah in strupenih živalih urejati psihične praspespecifike, ki so potrebne za njihovo rast. S tem dobijo takšne strupene rastline ali živali tisto obliko in sestavo, ki jim je po redu primerna. Če ti duhovi tukaj ne odpovedo, se uporabijo za nadzor nad boljšimi rastlinami in živalmi. Če pa odpovedo in dovajajo škodljive snovi namesto v rastline takoj v živali in ljudi, zaradi tega nastanejo epidemične bolezni, so spet rešeni te naloge in vrnjeni nazaj v Zemljo v tesnejši zapor. Tam se morajo ukvarjati s tvorbo kovin in kamenja. To delo je seveda veliko težje in dolgočasnejše. Osvoboditev iz tega položaja lahko sledi šele čez veliko let, če je takšen duh opravljal določeno mu dejavnost, zvesto in koristno za odrešenje v materiji ujetih duš.

Nadaljni razlog je ta, da se ujete praduše osvobodijo in odvedejo navzgor na Zemljino površje, seveda kot še močno razdeljene specifike v obliki vsakovrstnih tekočin. Tam bodo začele svojo pot odrešenja skozi stopinje rastlinskega in živalskega sveta pod vodstvom nadzornih duhov. V Zemlji so povsod ujeti duhovi, ki so že prehodili pot mesa ali pa so se brez te poti oblikovali v samostojne duhove. To so duhovi zemlje, gora, vode, ognja in zraka. Poleg teh dveh vrst duhov pa je še nešteta množica duševnih specifik, ki šele morajo biti zbrane in urejene v neko bitje, ki jim na vsaki stopnji njihovega vzpenjanja po redu ustreza. Ker pa so duhovni in duševni atomi toliko bolj zli, kolikor globlje v Zemlji so, je potreben moder nadzor, da se posebno pri duševnih delcih, ki so že smeli priti na Zemljino površje, samo najčistejši uporabijo za spolnitev resnične duše, bolj grobi in bolj hudobni pa se uporabijo za oblikovanje materialnih teles.

Tako je tudi človeško telo sestavljeno samo iz duševnih delcev. Toda tisti, ki tvorijo telo, so še grobi, slabi in nečisti, zato morajo priti spet v Zemljo, tam strohneti in se šele nato dvigniti, da bodo dopolnili tisto bitje, katerega telo so nekoč sestavljali. Njihov sprejem poteka večinoma v tretji, najvišji Zemljini sferi. Vsak čisti duh bo postal spet popoln, ko bo nekoč sprejel vase vse svoje, brez ostanka. To sprejetje je tako imenovano vstajenje mesa.

Samo po sebi umevno je, da imajo ti, v prvi plasti zaposleni duhovi pri tem zelo veliko dela. Zaradi tega so tudi določeni časi počitka, v katerih se takšni zaposleni duhovi odpočijejo. Takšen čas počitka je zima, ki pa je seveda okrog ekvatorja veliko krajša kot proti poloma.

41 *Substanca in materija, sila in snov*

Če bi se po smrti telo razkrojilo v prah, bi to njegovi duši le malo pomagalo, kajti tudi najfinejši prah v naravnem svetu je še zmeraj materija in se tako dolgo ne more združiti z dušo in duhom, dokler ostane materija. Boljše kot "prah" bi bilo reči "specifični duševni atom": takšen ni več materialen, temveč substancialen. Med materijo in duševno substanco je velika razlika.

Vzemite magnet: Kar je na njem vidno, je materija. Kar pa deluje v magnetu privlačno ali odbojno, tega s telesnimi očmi ni mogoče videti. Vendar ima človek še druge čute, ki so duši bližji kot vid, ki je najbolj zunanji človekov čut. Sluh leži že bližje, voh in okus še bližje in povsem z dušo združena sta občutje in tip.

Če kdo približuje dva magneta enega proti drugemu, bo kmalu začutil njuno medsebojno privlačnost. To zadošča, da iz tega sklepamo, da mora biti v magnetu posebna, čeprav nevidna sila.

Tudi električna iskra, čeprav je še vidna v materialnem prostoru, vendar ni več materija, temveč duši podobna substanca ali sila, ki počiva v materiji. Če pa se zbudi, trenutno pokaže prešinjajočo silo.

Opazujte kot nadaljnji primer smodnik. Zrnce je mirno in pada kot vsaka druga materija v globino. Toda v tem zrcu je vezana velika množina sile. Če se ta z nečim njej podobnim razdraži, bliskovito raztrga svojo ječo v najmanjše delce in se sprosti. Ogenj je soroden z njeno substanco in jo zato razdraži. - Prav tako je tudi v vodi sila, ki jo zelo razdraži toplota. Če bi hotel to silo nekdo zapreti, bi razbila vsako, še tako močno posodo, in se prosto razširila. V skoraj vsaki materiji je sila. Samo vedeti je treba, s čim in kako se lahko zbudi in se pokaže dejavna. Naravoslovci so pač v vsaki materiji odkrili temeljne sile. Če bi ti učenjaki, ki so sami živa bitja, šli za en sam korak naprej in priznali kot njihov pravzrok vse obvladujočo in izpolnjujočo *življenjsko silo*, potem bi lahko v svojem znanju zelo napredovali. Potem jim ne bi bilo treba tehtati in razčlenjevati mrtve ovojnice, temveč bi se lahko takoj lotili temeljnega pogoja vse biti. Tako pa živi tavajo okrog v "mrtvih ovojnicah" in bi radi na koncu še dokazali, da je življenjska sila mešanica in kompozit iz le-teh. S katero logiko lahko štejem delujočo silo za mrtvo? Ali je lahko kaj bolj nesmiselnega kot vidnim posledicam zanikati živ vzrok? Kajti *mrtvo* je v nekaterih pogledih še manj kot nič. Samo eno stvar lahko gledamo kot "mrtvo" in sicer tudi to samo tako dolgo, dokler je izgnana iz katerega koli področja delovanja. Človekova duša in duh sta lahko "mrtva", če morata zaradi slabo opravljene preskušnje svobode znova zabresti v tisto ujetništvo, kjer sta odrezana od vsake možnosti delovanja. Če pa so v materiji in na njej odkrite delujoče sile, tedaj te niso mrtve, temveč žive in inteligentne. Kajti brez določene vrste inteligence je delovanje prav tako malo mogoče kot brez sile. Kot pa je mogoče silo spoznati iz delovanja, tako se da tudi *inteligenco* sile spoznati iz urejenega načrtovanja. Ali ne poteka rast vsake rastline po notranji zakonitosti, ki jo je mogoče zlahka spoznati? Prav tako je tudi s trohnjenjem in z vsemi pojavi, katerih vzrok morajo biti sile; iz tega lahko vsak sklepa: kjer so odkrili več vrst delovanja, tam mora biti prav toliko sil kot povzročiteljev. In ker so posledice urejene in načrtne, zato mora biti tudi prav toliko inteligenc, kolikor je sil.

Iz tega sklepa postane razumljivo, da je materija sestavljena iz duš, torej inteligenc, ki so jih višje sile in inteligence po vrsti in nujnosti za nekaj časa ujele. Ko pa je čas ujetništva končan, se posamezne inteligence zbudijo in se kot prasuščanca spet združijo v tistem bitju, v katerem SEM jih v prazčetku oblikoval JAZ, STVARNIK. To ponovno zedinjenje potem povzročijo deloma same inteligence, deloma pa vam že znani višji duhovi.

42 Božje delovanje po duhovich

Potem torej sploh ne more biti materije v pravem pomenu besede, ker je le-ta samo vidni pojav delovanja svojih notranjih sil. To pa sledi na tak način, v takšnem stanju in obliki, ki daje spoznati, da sile ne delujejo brez inteligence, kajti kjer koli na neki stvari ali bitju lahko odkrijemo določeno obliko, vrsto in lastnost, ne more nihče tajiti inteligence sile, ki tam deluje.

Ljudje pač lahko pripravljajo surovine in izdelujejo orodje, toda materije za to ne morejo narediti. Vendar pa duhovi in angeli to zmorejo, ker so v ta namen obdarjeni z za to potrebno močjo iz MENE: Kako pa posamezne inteligence delujejo na en način, druge pa na drugega - in vse to pod vodstvom višjih duhov - bomo pokazali z več zgledi. Opazujte pajka! V tej živalci boste našli združeni *dve* inteligenci. Prva omogoča prepoznavanje hrane, ki jo pajek potrebuje, in uporabo te hrane v dva namena, namreč za prehrano svojega živalskega bitja in za pripravo tistega lepljivega soka, iz katerega plete svojo mrežo. Druga inteligenca je posebna pajkova umetnost, da iz niti spleta mrežo in jo prevleče z lepljivim sokom, da tako lovi živali za svojo prehrano. Iz tega načina ravnanja lahko vsak uvidi, da mora pajek očitno imeti v sebi inteligenco, ki jo naravoslovci nepravilno imenujejo "instinkt". Kajti instinkt je nekaj drugega: notranja prisila, da mora določeno opravilo opraviti na določen način.

Vendar to, kar učenjaki razumejo pod instinktom, ne pomeni *živalske* inteligence, temveč to, kar stori vodenje višjih *duhov*. Kajti očitno je pač dvoje: posedovanje neke določene *spretnosti* in opravljanje neke določene naloge s to spretnostjo. S posedovanjem takšne priprave še ni povezana sposobnost za izvrševanje, temveč mora poleg tega nastopiti *inteligenca*. Vendar pa *prisila*, delovati po takšni notranji inteligenci ni vsajena v bitje samo kot instinkt. To prisilno vodenje prihaja od višjih duhov, ki na primer pajku pokažejo, kje in kdaj naj uporabi svojo posebno spretnost. Če ne bi bilo tako, pajek sploh ne bi predel, ali pa bi predel neprestano. Prav tako prede svojo nit tudi sviloprejka, ker iz hrane in iz prostih specifik v zraku zbira v sebi tiste inteligence, s katerimi potem doseže to spretnost. Tudi tukaj velja, da sta sposobnost za takšno delo in sila, da ga o pravem času in na pravem kraju opravi, bistveno različni.

43 Vtisi materije na dušo in duha

Lahko opazujete živalski in rastlinski svet in celo svet mineralov: povsod boste našli samostojno inteligenco, poleg tega pa tudi prisilo. Te inteligence ne prepoznamo samo iz raznovrstne narave, temveč tudi - in to je posebno pomembno za psihologe - iz vtisa, ki ga naredijo različne stvari na človekovo počutje. Človek mora biti buden in inteligenčen, da je sposoben sprejemati vtise na dušo in na duha, in že pred tem se morajo vse inteligence v njegovi duši živo povezati.

Vse, kar naredi kakršen koli vtis na človekovo dušo, ne more biti mrtvo, temveč mora biti inteligentno živo, da v duši zbudi svojo enako živo inteligenčno specifikko, nanjo vpliva in jo pripelje do zamišljene "predstave". Iz tega tudi izhaja, da v telesnem svetu ni nikjer nič mrtvega. Kar kratkovidni človek imenuje "smrt" je samo prehod od manj inteligentne oblike v višjo, v kateri so združene že številnejše inteligence.

Kamnite gmote in skalovje povzročijo v človeški duši žive občutke, ki so včasih polni miline, včasih polni navdušenja in občudovanja. Ali lahko *mrtvi* kamen povzroči te *žive* občutke? Te kamnite gmote so prav tako kot najbolj živi kerub izšle iz vsemogočne božje moči. Kako bi pač moglo večno Praživljenje vsega življenja ustvariti mrtve kamne? Če pa je Stvarnik svoje ideje in misli povezal v pojavnost materije, potem bi pač moralo tudi v kamnu obstajati življenje! Torej velika množica inteligenc, ki pa najdejo sebi enake v živi človeški duši. Vsaka stvar ali bitje, ki s

svojimi živimi in inteligentnimi silami seva v človeško dušo, povzroči eho v zanj značilnih inteligencah človeške duše in tako dovoli pridobiti pravi vtis o lastnostih in svoji prosti inteligenci.

44 Nadzorni duhovi v naravi

Naravni potek rasti rastline poznate. Rast se začne z vsaditvijo semena v zemljo in se konča z zrelostjo plodu. Seme samo pač ne bi imelo sposobnosti, da bi si poiskalo primerno hrano, če ne bi bili tu duhovi, ki dajejo navodila njegovi inteligenčni specifiki.

Pšenično zrno ima v sebi tele inteligenčne specifike: najprej delček ljubezni, to je pravzaprav hranilna snov v pšeničnem semenu. Druga specifika je duhovna, zaradi katere se lahko tudi iz pšenice, tako kot iz drugih sadežev, pridobiva alkohol. Nadaljnja specifika je ogljik, ki postane viden pri sežiganju. Zato se zgodi, če se dvigne po slami navzgor preveč te specifike, da postane zrno že na polju snetljivo črno. Spet druga specifika: v tem zrnu je kisik, ki omogoča, da se lahko iz tega zrna pripravlja tudi pivo. Še druga specifika je eterično žveplo, ki povzroča gorljivost zrna. In spet druga je olje, ki ga lahko pridobimo iz kalčka v zrnu. Druga snov je sladkor, ki ga je obilo v pšeničnem semenu. In še druga specifika je gumi podobna sluzina, iz katere se pridobiva škrob.

Poleg tega je v semenu še večja količina najčistejšega vodika. Ta snov napolnjuje votle cevke slame in jih s tem drži pokonci. Brez njega slama ne bi rasla kvišku. Tako je votla slama na svoje korenine pritrjen balon, ki drži rastlino pokonci, dokler ni dobila svoje potrebne trdnosti. Ko takšno trdnost doseže, tedaj se ta specifika vedno bolj pomika v zoreče zrno in je v njem shranjena, da bi je bilo dovolj pri naslednji setvi.

Iz tega naštevanja vidimo, kako mnogovrstne osnovne specifike so v pšeničnem zrnu. Kdo pa jih zbudi k delovanju? V ta namen postavljeni duhovi. Od najnižje vrste duhov ima vsak na skrbi samo po eno njivo površine enega orala (op.prev. 0,55 ha). Takšen duh vodi posamezne specifike s svojo voljo, in ta volja je zanje kot sodba. Natančno pozna specifike semena, ki je položeno v zemljo, koliko jih je iz zemlje, koliko iz zvezd in kakšne vrste in v kakšnem razmerju.

Ko je seme položeno v zemljo, duh dihne čez polje svojo voljo, ki ustrezno določenim specifikam, le-te prevzame in jih prisili na mesto, ki jim je določeno. Potem tečejo pod vplivom svoje, na ta kraj usmerjene inteligence in začnejo kot infuzorijam podobne živalice opravljati svojo nalogo, za katero imajo inteligenco in primerno moč. Nekatere ustvarjajo korenine in cevke. Druge vstopijo v korenine in jih prehranjujejo ali povečujejo. Spet druge se skozi korenine dvigajo v steblo. Nekatere tvorijo cevke v steblo, druge zaklopke, črpalke in ventile. Spet druge in čistejše se po teh cevkah dvigajo in oblikujejo liste v redu svojih inteligenc. Še čistejše se dvigajo naprej skozi cevke in tvorijo cvetove. Najčistejše, ki postanejo s tem dejanjem same prečiščene, tvorijo plod, zelo duhovne osrednje inteligence pa se v plodu združijo v kalček. Obdajo se s tkivom, ki zunanji, še ne čistim inteligencam prepreči prodiranje.

Ko se s tem delovanjem sčasoma doseže zrelost, tedaj je duh tega polja opravil svoje delo; drugo prepusti ljudem, nekaj pa tudi naravnim duhovom, in ti povzročijo nadaljnji razkroj tistih delov, ki ne spadajo k plodu, da lahko njihove specifike v danem času napredujejo v finejšo obliko.

Takšni duhovi obstajajo za vsako njivo in vsako rastlinsko vrsto. Vsakemu je dodeljena določena vrsta na določenem prostoru in on mora skrbeti, da ima ta vrsta zmeraj enako sestavo in obliko.

Najmanjša nepazljivost takšnega vodilnega duha ima za posledico slabo letino in slabo žetev.

To nikakor ni redko, ker duhovi glede tega dela nimajo prisiljene, temveč popolnoma svobodno voljo. To je nujno, ker s prisiljeno voljo ni mogoče doseči uspeha. Če morajo biti ljudje kaznovani s slabo letino, potem je le potrebno to nadzorstvo zaupati bolj lahkomišelnim duhovom. Če duhovi, ki bedijo nad vegetacijo, vseh duševnih specifik ne uvrstijo v pravi red, potem se neurejene takoj dvignejo v drugo plast, se tam združijo v naravne duhove in povzročijo slabo vreme in poslabšanje zraka, to pa škoduje rasti rastlin.

Da ne bi prevladale takšne samovoljnosti, ki so v nasprotju z načrtom, imajo ti nižji duhovi nad seboj višjega duha, ki nadzoruje že veliko večje področje. Takšen duh je kakor posestnik, ki mora na svojem posestvu ukazati opravljanje različnih del in pozna njihovo potrebnost in časovno zaporedje. Njegovi delavci poznajo in opravljajo vsak samo svojo delno nalogo, on pa nadzira vse in jim deli dela po njihovih sposobnostih. Takšen gospodar svojega okoliša ne posega v okoliš drugega. Da pa vseeno vlada v vseh okoliših enak red, je nad območne gospodarje postavljen voditeljski duh, ki nadzira in vodi vso deželo. To je že duh iz tretje plasti. Vi pa veste, da več dežel sestavlja kraljestvo. Nad tem bedi že angelski knez. Nad vsemi kraljestvi pa bedi Knez knezov, ki - tega ne zmore noben duh – bedi tudi v vsaki posamezni specifik. Zato se pravilno pravi, da Gospodovo oko vidi vsepovsod, kaj se dogaja in kaj je.

45 Mineral, rastlina in žival

Rastlinsko kraljestvo je prehod od mineralov in etra, ki rosi navzdol iz ozvezdij, do živalskega kraljestva. V bistvu pa ni niti kraljestva mineralov, niti rastlinskega kraljestva, kajti oba sta pravzaprav tudi živalsko kraljestvo. Vsak mineral sestoji iz prav toliko infuzornih živalskih vrst, kolikor se v njem da odkriti psihičnih specifikalnih inteligenc. Kdor ima vsaj nekaj resnične duhovne modrosti, mu ne bo težko odkriti v vsakem mineralu pa tudi v vsaki rastlini inteligentne temeljne specifik.

Samo na enem mineralu ali eni rastlini morate ugotoviti lastnosti, pa ste s tem že našli prav toliko temeljnih specifik, od katerih je vsaka čisto nekaj posebnega in zato tudi samo z eno inteligenco izpolnjuje določen namen v mineralu. Da pa mineral postane to, kar je in kar mora biti, se morajo raznovrstne specifik, ki mu pripadajo, združiti in s tem ustvariti tisti mineral, ki je redu primerno potreben. Vzemimo *železo*. Z naštevanjem posameznih lastnosti te kovine bomo videli, kaj je potrebno za njegov nastanek. *Železo* je težko. To težo povzroča specifika, ki se dviga iz globine Zemije. Zato jo, čeprav vezano za to kovino, še zmeraj vleče tja, kamor je bila tako dolgo izgnana.

Dalje opazimo trdoto železa. Ta posebna lastnost skriva v sebi izločeno inteligenco popolne sebičnosti in tako trdoto do vsakega sosedstva. Ta specifika je prav tako od spodaj.

Nadalje odkrijemo na železu upogljivost. To je že višja duhovna inteligenca, kar pomeni ponižno ustrežljivost. Ta specifika je zato tudi že močnejša kot prvi dve. Obe sicer zaradi tretje specifik ne izgubita nič od svoje posebnosti, morata pa se ravnati po tej. Zaradi tega postane železo bolj upogljivo in prožno, če se segreje. To stanje ustreza ustrežljivi ponižnosti, ker se le-ta in volja toliko bolj prilagajata, kolikor bolj sta v ognju preskušeni. Ta specifika je sicer še tudi od spodaj, toda že dobre vrste, ker se je naučila vdajati se. Nadaljnja lastnostna specifika je topljivost. Veste, da se da železo topiti s kislinami kot tudi z ognjem. V tej specifik je inteligenca svobode, ki potegne za sabo vse prej naštete, če najde priložnost, da se sprost. Obenem ustreza ta specifika tudi naravno centrifugalni sili, ki bi se razširila v neskončnost, če ne bi imela nobenih omejitev. Da pa se to ne zgodi, je zraven še ena druga lastnost: inteligenčna specifika, ki izraža neomajno vztrajnost. Ta se hoče potegniti sama vase in je zato nasprotna sila

prejšnje. Omejuje jo v njenem teženju po razširitvi, medtem pa tudi prejšnja centrifugalna specifika nadzira to poslednjo centripetalno specifiko.

Spet opazujemo drugo lastnost te kovine: to je lahka razžarljivost v ognju. To je specifika jeze v železu, ki navadno miruje. Če pa se razdraži, potem pogoltno vse druge specifike in jih prestavi v svoje lastno stanje. Te doslej opisane specifike so vse od spodaj in same še dolgo ne bi predstavljale resničnega železa. Mogoča postane ta predstavitev šele po nasičenju s plemenitejšimi specifikami iz zvezd. Po čem pa lahko spoznamo te specifike?

Če železo drgnemo, dobi kovinsko-kisli *vonj*. Ta vonj je specifika z inteligenco, v kateri se je že dokazala dejavna ljubezen. Kajti tako kot je v vseh kislinah ali v nevezanem kisiku vsebovan znani življenjski zrak, je v duhovnem smislu dejavna ljubezen tista, ki je v zadnjem smislu življenje. Ta specifika je združevalni princip specifik železa. Ta železo ne le popolnoma prešinja, temveč ga tudi obdaja z lastno kisikovo ovojnico. Od tu torej železov vonj.

Druga lastnost te kovine je velika sprejemljivost za elektriko. Vzrok je enaka specifika v tej kovini: inteligenca gibljivosti in z njo želja po družabnem združevanju. Ta specifika ni tako kot prejšnje vezana, ampak to kovino prešinja in obdaja, tako kot prej imenovana. Ker pa je sorodna s prejšnjimi specifikami, si trajno prizadeva, da bi jih osvobodila in pridobila zase. Ponavadi nastopi v pojavu rje, ki sčasoma vse železo zarjavi in ga razkroji. Rja sama zase pravzaprav ni električna specifika, ki ostaja trajno prosta, temveč so to prejšnje specifike, ki so se pridružile tej svobodni specifiki in se trudijo, da bi ji postale enake. Ta specifika je potemtakem tudi *od zgoraj*.

Spet druga lastnost je lesk železa v belosivi barvi. Ta specifika vsebuje pojem "mir". Samo v miru se lahko vse izravna in se pojavi gladko površje, ki je sposobno sprejemati svetlobo kot površje zrcala. Ta specifika je značilna za vse železo, ni pa z njim trdno povezana. Železo jo pridobi šele tedaj, ko se njegova površina čisti, ravna in gladi. Če pa bi se njegovi deli, ki so bili na površini v največjem miru, z drgnjenjem ali razjedanjem poškodovali, tedaj bi bilo takoj konec te specifike. Tako je tudi človeška duša samo tedaj sprejemljiva za svetlobo, če se v svojem duhu pomiri. Kajti v duhu je pglavitni princip miru. Zato tudi stari modreci duši, ki se je ločila od telesa, niso želeli nič drugega kot mir in luč.

46/47 Sestav inteligenčnih specifik v živih bitjih

Če kovino železo kujemo, postane elastična. Elastičnost je prav tako specifika od zgoraj in je enaka urejeni moči volje, ki ne želi danes tega, jutri pa nekaj drugega. Naj poskuša to silo upogniti kar hoče, zmeraj znova zavzame prejšnjo smer. Ta specifikalna sila je ena najpogostejših v spodnji zračni plasti in prešinja vsak atom zraka, zato je tudi zrak sam najbolj prozoren.

Čeprav prihaja od zgoraj, pa vendar ta sila prešinja vso Zemljino oblo in je pglavitni vzrok vsega gibanja v Zemlji in na njej. Ta sila je tudi pravo počelo, ki v vseh telesih povzroča gibanje in prožnost. Popusti samo v ognju, ker jo ta spravi v preveliko dejavnost, uničiti pa se ta najpomembnejša sila ne more. Če jo razžarjeno železo navidez izgubi, je po ponovnem kovanju ohlajenega železa elastična sila spet navzoča.

Ta specifika je sorodna s svetlobo, kajti sestoji iz *svetlobnih atomov*. Shranjena je v nadvse majhnem, prozornem mehurčku, ki prodira v vse pore materije. Če se zdaj pore, tako kot pri železu s kovanjem strejo in zaprejo, tako da ti elastični specifikalni mehurčki ne morejo uiti, potem pokažejo svojo močno navzočnost, ko se železo upogiblje. Takoj ga poženejo spet nazaj v tisto smer, ki najbolj ustreza njihovemu stisnjenemu položaju.

Te svetlobne atome so nekateri naravoslovci imenovali eterične svetlobne monade. Ta označba je ustrezna, ker izraz "monada" označuje posameznika svoje vrste. Ta specifika je, ker izhaja iz svetlobe, najbolj svojevrstna, posebno v svojem intelektualnem območju. Ljubi mir in ga išče z največjo vztrajnostjo. Toda ravno zato, ker je sama počelo miru, deluje - v vsaki omejitvi iščeč prejšnje mirovanje - z največjo premikajočo se silo, kateri se, če pride iz svojega ravnotežja, ne more upirati nič.

To je bila torej spet nova specifika, nova inteligenca v tej kovini. V njej deluje tako kot pri rastlinah in živalih. Iz tega spet izhaja, da železo ne more biti mrtvo telo, ker v njem deluje ista inteligentna sila kot pri živalih, če jo zbudijo z ustreznimi sredstvi.

V čem pravzaprav je ta specifika? V nadvse majhni svetlobni iskrici v prej omenjenem mehurčku. Ta iskrica je psihična inteligenca vztrajnosti volje in ostaja mirna v svoji ječi, dokler je ne vznemiri sunek ali pritisk. Če pa jo kaj stisne, se zbudi v svoji ovojnici in razžene njene stene, kot zrak stene mehurja, če priteka vanj. Če je pritisk ali sunek samo neznaten, izda svoj obstoj z drhtenjem, od katerega navadno izvira *ton*. Če pa postane pritisk ali sunek močnejši, potem raztrga svojo ovojnico in švigne ven kot svetleča ognjena iskra. Zaradi tega nastopa ta specifika tudi v ognju svobodno delujoče in uniči vse, kar doseže.

Potem ko ste spoznali specifike te kovine, tako kot so navzoče tudi v rastlinskem in živalskem svetu, kaj naj bi nam branilo misliti, da je živalsko življenje navzoče tudi v kovinah in mineralih? Kajti posamezne inteligence so zmeraj iste, bodisi v mineralih, rastlinah ali živalih, samo s to razliko: v mineralih se pojavijo združene samo nekatere inteligence, v rastlinah, in še posebno v bolj razvitem živalskem svetu pa so navzoče že večje množice, ki delujejo skupaj. Kjer en mineral šteje osem do največ dvajset inteligenc, jih je pri nekaterih rastlinah že več tisoč, pri nekaterih živalih na milijone in pri človeku nešteto iz zvezd in atomskih delcev Zemlje. Ta več ali manj pa ne izključuje živalskega življenja v mineralih, kajti te intelektualne specifike se razodevajo oboroženemu očesu v vsakovrstnih živih živalskih oblikah.

Kdor bi imel mikroskop, ki bi lahko povečal šestmilijonkrat, bi v eni sami kaplji vode odkril veliko množico živalskih oblik. Te so nosilke različnih posameznih inteligenc, ki se neprenehoma sovražno srečujejo, se napadajo in navidez uničujejo. Na njihovo mesto stopi kmalu nova oblika, ki prejšnje sprejme vase, kakor da bi jih použila. Ko se je takšna oblika dovolj nasitila, se umiri in pade na tla.

Ko je popadala velika množica takšnih oblik, se v miru trdno zlepijo skupaj kot sorodna bitja. In ta masa je videti vašim očem kot navidezno mrtva materija! Vendar pa je to samo množica ujetih posameznih inteligenc, ki se - spet združeno - lahko živo povežejo v kakšno drugo obliko. To delo tukaj opravljajo duhovi prav tako, kot smo jih spoznali v njihovi dejavnosti v rastlinskem svetu.

Rečeno je bilo: če biva v materiji, v kovinah ali rudninah deset do dvajset inteligenc, potem se jih v rastlinstvu pojavlja do tisočkrat tisoč, v živalstvu na višji stopnji na milijonkrat milijone, v človeku pa gre njihovo število v neskončnost. Da je resnično tako, bomo pobljže razložili s primerjalnimi primeri.

Železo lahko razžarimo, prekujemo, kar je bilo prej spredaj lahko odstranimo in privarimo zadaj in opravimo druge spremembe - železo pa ostane železo kot prej. To velja tudi za vse druge kovine.

Kamni so rastlinskemu kraljestvu že nekoliko bližji in imajo tudi več specifik kot kovine. Kolikor preprostejši so, toliko so plemenitejši in bogatejši v specifičnem oziru. Zato se jih ne da, če so uničeni, povrniti v njihovo prejšnje stanje. Ostanejo še sicer tudi kot zdrobljeni deli

prejšnjega velikega kamna ista materija, ne moremo jih pa z ognjem, tako kot kovine, spet sestaviti v isto materialno maso. Kajti ogenj jih že prestavi v čisto drugo stanje, ki ni več podobno prej šnjemu.

Vzrok tega je množina specifikalnih inteligenc, ki se morajo sprijemati že v večji organizaciji kot je tista pri kovinah. Če je ta novi red s pobegom večjih inteligenc moten, potem materija ni več ista kot je bila prej.

Vzemite npr. apnenec v surovem in nato v žganem stanju. V surovem stanju bi pač lahko ležal v vodi tisoč let, pa se ne bi razstopil, ampak postal celo trdnejši, ker se v vodi združijo z njim mnoge druge specifikke. Vržite pa žgani apnenec v vodo, pa se bo v nekaj minutah raztopil v belo kašo. Vzrok tega dogajanja je, da je v ognju ušlo večje število specifik, ki so kamnu prej dajale gostoto in trdnost. Ko pride zraven voda, se osvobodijo še druge specifikke in maloštevilne preostale izgubijo povezavo ter razpadejo v kašo. Če kaši spet odvzamemo vodo, se nekatere prej osvobojene specifikke vrnejo vanjo in povzročijo, da postane kaša spet trdnejša in se potem lahko uporabi v gradbeništvu kot vezivo.

Iz tega primera smo videli, da se kamni ne dajo več spremeniti tako kot kovine, ne da bi izgubili svoje prvotne lastnosti. Še bolj je to vidno pri ilovici, ki - enkrat žgana - popolnoma izgubi svoje prejšnje lastnosti.

Toda koliko drugače je to že pri najnavadnejši rastlini! Tu obstaja tako trden red, da se ne sme prestaviti niti en atom, ne da bi to škodovalo potrebnim lastnostim rastline. Vzrok je v tem, da morajo biti celo v rastlini najpreprostejše vrste dobro urejene vse specifikke, ki jih najdemo v kraljestvu mineralov razdeljene in ločene.

Vzemimo npr. mah ali gobo, ki zraste od danes do jutri. Tukaj ne more to, kar je v korenini, tvoriti steblo. Da, celo v sami korenini je že tako trden red, da bi specifikka, ki v korenini deluje proti jugu, povzročila proti severu takšen nered v rastlini, da bi se ta posušila in odmrla.

Zato bi si morali tudi vrtnarji, ko presajajo svoja drevesa, natančno zapomniti stran neba, v katero je bilo kakšno drevesce prej usmerjeno s svojimi koreninami in vejami. Če zamenjamo to smer, bo drevesce težko, ali pa sploh ne bo naprej rastlo, ker obstaja med severno in južno delujočimi specifikami pomembna razlika. Posebno občutljivi v tej točki so iglavci. Če pri teh ne zadenejo strani neba, se posušijo. Enako je tudi pri cepičih. Cepič, cepljen s severne veje na južno vejo drugega drevesa, se ne bo prijel, ker specifikke niso istovrstne.

Tako ima že tudi najmanjši del lista drugo specifikko, ki je sicer s svojim sosedom v največjem sorodstvu, pa vendar ni popolnoma enaka z njo. Tu vlada tako natančen red, da njegove nujnosti nikoli ne bo mogel popolnoma dojeti noben človeški razum. In kolikor dalj v ekstremitete neke rastline gledamo, toliko bogatejša je število inteligenc in toliko bolj nespremenljiva njihova ureditev. Vendar pa ta v vejah, posebno mladih dreves, le ni tako utrjena, zato se takšne lahko presadijo (kopulirajo) ali cepijo na druga drevesa.

Če pa mora že pri rastlinah vladati takšen nesprejemljivi red, da postanejo to, kar morajo biti - namreč ustanove odrešenja za osvobajanje duševnih inteligenc - kako prisilen mora biti red šele tam, kjer rastlinsko kraljestvo prehaja v živalskega!

48 Meje med naravnimi kraljestvi

Do danes naravoslovci niso mogli določiti, kje prehaja kraljestvo mineralov v rastlinsko kraljestvo in to v živalsko. Kje je zadnja in najpopolnejša rastlina, za katero ne bo nobene rastline več, temveč bo zavzela njeno mesto takoj prva, seveda še zelo nepopolna žival? Na Zemljini površini je velika množica rastlin, ki se zdijo prej živalske kot pa rastlinske narave. In

spet obstajajo živali, ki so bolj podobne kakšni rastlini, kot pa živali. In tako so tudi minerali, ki bi jih lahko imeli prej za rastline kot za kamne, in obrnjeno. Veliko je živali, pri katerih se še vidijo rastlinam podobne ekstremitete, in rastline, iz katerih se že skoraj vidi dobro razvita žival.

Vsakdo bo torej lahko uvidel, da mora biti nadvse težko natančno določiti mejo. Največ zato, ker obstaja še veliko živalskih in rastlinskih vrst, ki so komaj znane, kajti večina najbolj nenavadnih rastlin in živali raste in prebiva v morskih globinah.

Ni še dognano, ali npr. korale spadajo v kraljestvo mineralov ali v rastlinsko ali v živalsko kraljestvo. Strokovno podkovan naravoslovec ve, da ustvarja korale neka vrsta črvičkov, ki so zelo majhni in se primejo drug drugega in tako počasi oblikujejo koralno vejo. Ti črvički so živali. Ko pa otrdijo, je njihova masa tako trdna kot dragi kamen. Oblika, ki jo te živalce z medsebojnim zlepljanjem postopoma oblikujejo, pa je podobna osmukanemu drevescu, ki ima veje in vejice. Po svoji sestavi je torej ta izrastek konglomerat iz nešteti živali, kot masa je mineral, po obliki pa rastlina.

V morju je še množica manjših in večjih živali, ki po videzu še veliko bolj kot korale pripadajo vsem trem kraljestvom. Poglejmo na primer veliko morsko pošast! To je pač največja žival na Zemlji, saj je odrasla dolga večkrat petsto sežnjev in okoli sto sežnjev široka in debela. Ta žival nima določene oblike, temveč je, ko pride včasih na morsko površje, podobna brezobličnemu otoku, ki ima na nekaterih mestih prav bujno vegetacijo. Na njenem hrbtu neredko rastejo mah, morska trava in celo morska drevesca. Poleg tega najdemo tamkaj tudi množico rdečih, skalam podobnih vzpetin; te velikokrat odvrže in potem plavajo na morski površini podobne temnordečemu plovcu.

Po videzu je ta žival torej rastlina in mineral obenem. Če recimo zapelje majhna ladja nad hrbtom te neznanske živali, se žival hitro dvigne na površje in od vseh strani iztegne kvišku številne bleščeče bele lovke, ki so podobne trideset sežnjev dolgemu slonovemu rilcu. S tem stlači ta polip ladjo v svoje neizmerno široko žrelo in jo požre. V njegovem želodcu je prebavna moč, ki se ji nič ne more upirati: kamne, kovine in les použije tako popolnoma, da ne preostane niti najmanjši neprebavljeni ostanek. Ker pa prebavi ta žival toliko različnega, je tudi razumljivo, da se na njeni površini pojavi množica rastlinskih in mineralnih zajedalcev.

In spet bi se lahko vprašali, kateremu kraljestvu je treba prišteti to žival? Po svoji postavi je namreč videti mineralna kot kos zemlje. Ker pa se na tem bitju pojavljajo raznovrstne rastline, bi ga lahko imeli tudi za veliko kepo korenin morskih rastlin ali za velikansko, podmorsko mesojedo rastlino.

Če nekdo kritično opazuje te točke, težko uvrsti to bitje v določeno kraljestvo, kot mora biti vsakemu naravoslovcu težko dodeliti Zemljo samo določenemu razredu. Kajti Zemlja sama je po vsem videzu vendar gotovo mineral, ker proizvaja na svojem površju tako neznansko množino mineralov. Toda ona je prav gotovo tudi rastlina, ker iz nje poganja tako veliko rastlin, še bolj zagotovo pa je žival, ker se iz nje poraja tako bogato živalsko življenje.

V resnici pa ni niti mineralnega, niti rastlinskega, niti živalskega kraljestva ločenega zase. Je samo *eno* kraljestvo, in to je *kraljestvo bitij* v najrazličnejših oblikah. Vse je prvotno živo in ne mineral ali rastlina. V tem je razlog, zakaj je tako težko določiti razlikovalna znamenja med tremi domnevnimi kraljestvi. Samo v ureditvi razvoja bitij so pričujoče dočene stopnje.

49 *Živalska duša in vplivanje duhov nanjo*

Pred tem je bilo že dovolj razloženo, da duhovi pri mineralnem in rastlinskem kraljestvu urejajo specifikalne inteligence v *eno* bitje in siderične povezujejo s teluričnimi. Za razložiti še ostaja

samo prehod ali nastanek živali iz prejšnjih kraljestev in kaj imajo duhovi opraviti pri tem.

V vsaki živali je že navzoča bolj ali manj izoblikovana duša, ki po t.i. duhu živčevja, ki jo obdaja, deluje v svojem telesu, ki je še iz grobe materije. V tem se živalsko kraljestvo razlikuje od rastlinskega in še bolj od mineralnega: žival že ima prosto dušo, v rastlinskem in še bolj v mineralnem kraljestvu pa je ta še pretkana z materijo in razdeljena kot recimo vinski duh v grozdju. Kje je ta ognjeno-duhovni eter? V grozdu je še zelo razdeljen in ne more učinkovati, saj je v vsaki grozdni jagodi med tisoč specifik primešana samo *ena* takšna eterična specifika. Če pa z destilacijskim aparatom to posamezno specifiko izločimo izmed mnogih drugih in jih zberemo, potem jasno pokažejo svojo moč.

Prav tako je tudi z živalsko dušo. Le-ta je zbor množice eterično substancialnih specifik, ki že ustvarjajo inteligentno svobodno bitje, in to toliko izraziteje, kolikor raznovrstnejše so se združile v to bitje. Ko se živali plodijo, poženejo duhovi te duševne elemente v materialne ploditvene organe živali in jih v trenutku oploditve obdajo z materialno kožico. V tej postane duša dejavna in začne po svoji inteligenci samo sebe urejati.

Ko je duša v sami sebi in v tem prvem prebivališču dosegla to ureditev, potem poskrbijo duhovi za to, da dobi duša po samo za to oblikovanih organih iz materinega telesa ustrezno hrano in s tem gradbeni material za svoje prihodnje telo. To telo oblikuje duša sama, seveda pod stalnim vodstvom duhov.

Oblikovanje *telesa* poteka takole: eterično-substancialna duša je najprej uredila svoje inteligence, to pomeni, da so se te inteligence uredile po zakonih asimilacije (prilichenja), ki je v njih. Ker pa vsaka takšna eterična in zdaj že snovna inteligenčna specifika nosi v sebi popolno *idejo*, ki se uresniči v določeni *obliki*, preide ta lastnost duše v izoblikovalnem obdobju telesa na telo. Telo pri svoji popolni oblikovanosti ni nič drugega kot značilna oblika duše, ki je bila v trenutku oploditve položena v materino telo.

Ko je oblika v materinem telesu popolnoma izoblikovana in je duša po njej izdelala obliko telesa, potem za določen čas miruje. Telo se oblikuje naprej s podporo duše s hrano, ki jo sprejema od ga telesa in duša začne svojo dejavnost najprej v glavni drobovini.

Začne se pulzni utrip, sokovi začno krožiti po telesu in želodec že prejema hrano. V tem času oživi tako imenovani fetus (zarodek) v materinem telesu.

Ko so se vsi organi odprli, živci nasitili in ko se je v njih po procesu elektromagnetnega vretja izoblikoval duši soroden duh živčevja, začno spet delovati duhovi s svojo voljo. Sprostijo vez med fetusom in materinim telesom in izženejo novo bitje iz telesa.

Po rojstvu se mora na novo rojena žival še kratek čas hraniti iz materinega telesa, kot npr. pri sesalcih z mlekom, pri perutnini s presluzenjem hrane. Pri dvoživkah se zgodi to z mlečno sluzjo, ki jo te spuščajo z vodo, ali na kopnem s sokom, ki starim teče iz njihovih bradavic ali njihovih žrel. V tem času se telo razvija naprej, da lahko svojo hrano išče in uživa brez pomoči.

Od tega trenutka začne v njem bivajoča duša pod vodstvom duhov spreminjati materialne specifikke telesa v *substancialne* (tukaj mišljeno kot "trajno", "stalno bitje"). Tako se oblikuje duša med časom življenja njenega telesa v vedno bogatejšo. Ko doseže najvišji mogoči razvoj, vedno bolj zanemarja telo.

Zaradi tega telo hira, dokler ni duši popolnoma odveč in nesposobno za nadaljnje delovanje. To sicer duši po duhu živčevja povzroča bolečine, ki pa pripomorejo k temu, da se duša loči od telesa in postane svobodna. Duhovi jo spet ujamejo in jo zaplodijo v *višjo* živalsko stopnjo, kjer bo delovala enako kot je bilo opisano - samo bolj zapleteno.

Specifikke odvrženega telesa se spet združijo, ker jih duša ni nakopičila kot nekaj

samostojnega, temveč samo kot nesamostojno ureditev. Po razdružitvi pa so postavljene v določeno ureditev in ustvarjajo po napredujočih živalskih stopnjah *žensko* psiho, medtem ko je bila doslej opisana psiha *moška*.

Tu bi seveda lahko vprašali: Kaj se zgodi s specifikami odvrženih ženskih teles? Te se združijo z moškimi specifikami. S tem postanejo na naslednji stopnji sposobne izoblikovati v sebi moško *in* žensko. Če mati ne bi v svojem telesu združevala obenem moških in ženskih specifik, s čim bi izoblikovala ženskega in s čim moškega potomca? Vse to je v ureditvi duše, ker ta ureja svoje inteligence po zakonih asimilacije.

50 Vplivi duhov pri spočetju človeka

Materialno spočetje človeka se zelo malo razlikuje od živalskega.

Duša mora biti popolnoma navzoča seveda že pred spočetjem, to pomeni, da mora v sebi združevati vse substancialne specifikke, ki so razdeljene po vsem vesoljstvu in pritekajo z vseh strani. Takšen popolni substancialni kompendij (združenje substancialnih specifik) je duša. Samo specifikke v njej so premešane, tako da bi lahko rekli nekako takole: duša je *pred* spočetjem klobčič, ki ga je treba šele razvozlati, da bi dosegla določeno obliko. Razvozlanje se začne z aktom oploditve, kajti tedaj je ta duševni klobčič položen v materino telo in ovit z ovojnico.

Znotraj te ovojnice se začnejo inteligence, ki se ujemajo, približevati in sprijemati. Da to morejo, jim duhovi priskrbijo svetlobo v njihovo ovojnico. V tej svetlobi se substancialne specifikalne inteligence prepoznajo, se izločijo, sprimejo in povežejo. Vse to se zgodi zaradi prisiljevanja z voljo duhov, ki jim je zaupano nadzorovanje. Ti duhovi so to, kar vi imenujete "angeli varuhi". Tudi angeli in veliki angeli imajo vpliv. Ni človeka, ki ne bi imel vsaj treh duhov varuhov, dveh angelov in enega velikega angela, nad katerim pa bdi še Sedmi (op. prev. Jezus), ki ga dobro poznate!

Duhovi varuhi in angeli so od trenutka spočetja okrog nove duše in nenehno skrbijo za njeno urejeno oblikovanje.

Ko je duša v svoji ovojnici dobila človeško obliko, ji iz materinega telesa dovajajo ustrezne specifikke. Te duša uporabi za trdnejšo medsebojno povezavo svojih inteligenc. Koje to opravljeno, pritečejo iz materinega telesa na kraj novega učlovečenja druge specifikke, ki se uporabijo za oblikovanje *živcev*. Živci so kakor niti, ki se jih duša oprime in jih uporablja, da bi tako lahko pripravila telo do vsakega mogočega gibanja. Ko so njihova zgradba in povezave končane, pritečejo nove specifikke. Te se uravnajo za oblikovanje *drobovine*. Ko je glavna drobovina z najpomembnejšimi organi razvita, se povežejo z glavnimi živci.

Z drugimi specifikami se drobovina popolno izoblikuje. Ker se steka večina živcev v glavo - v glavnem v zatilniku, v katerem ima tudi duša svojo glavo, začne obenem z nastajanjem drobovine nastajati tudi glava. Ta je najustreznejša podoba duše, ker se njena celotna inteligenca po določenem izžarevanju osredotoči v glavi. In ker se inteligenca najpopolnejše zrcali v očeh, jo lahko tamkaj najboljše prepoznamo. V oči se iztekajo vsa izžarevanja posameznih inteligenc duše in s tem sestavljajo njen naravni vid, s katerim lahko v sami sebi ustvarja zunanji svet. Ko duša s pomočjo duhov konča to ustvarjanje, ji pripeljejo spet nove specifikke. Iz njih nastajajo: meso, hrustanec, mišice, kite, žile in kosti. Samo od sebe se sprime, kar spada skupaj. Samo smer bi lahko bila napačna in s tem tudi oblika, če ne bi duhovi s svojim modrim vodenjem inteligenčnim specifikam vnaprej začrtali prave poti. Toda, če se žena, ki nosi otroka, s svojim čustvi in mislimi poda v pekel, kamor ji MOJI dobri duhovi in angeli ne morejo slediti, se navadno rodi spaček. Zato je vsaki ženski nujno svetovati, da se med nosečnostjo vede kar se da

krepostno.

51 Razvoj človeškega telesnega ploda

Ko je duša izoblikovala hrustanec, mišice, kosti in žile, je njena nadaljnja skrb, da s pravilno uporabo primernih specifik izpopolni zunanje ekstremitete. Ko je to opravljeno, se duša znova umakne v drobovino in začne razgibavati mišice *srca*. Pri tem najprej lastni presojni sokovi odprejo organe. Ko je ta prodor opravljen, spravi duša v delovanje *vranico*. S tem se pri priči začne proizvajati kri in dovajati v srčne prekate, od koder jo kmalu požene v organe.

Ko je *kri* dokončala prvi obtok, začne delovati *želodec* in njegovi hranilni sokovi začnejo močnejše vreti. S tem se izločijo že plemenitejše specifikke. Bolj grobe, neprebavljene, sluzaste tekočine pa se skozi naravni praznilni kanal izločijo v plodni mehur. To so otrokovi izločki, ki že telesno živi v materi.

Ko prebije ta plod živ v materinem telesu tri mesece, položi angel mirujoči duši, katere srce je doseglo določeno trdnost, *večnega duha* pod sedmimi ovojnicami v srce duše. Seveda si tukaj nihče ne sme predstavljati materialne ovojnice, temveč *duhovno*, ki je veliko močnejša in trajnejša od materialne.

Potem ko je duh položen v srce duše - to se zgodi pri nekaterih otrocih prej, pri drugih pozneje, pri mnogih šele tri dni pred rojstvom - telo hitro dozori in kmalu se bo začel porod. Ko je otrok rojen, začnejo delovati *pljuča*. Otrok začne z vsakim vdihom iz zraka sprejemati vase množico specifik, ki se takoj uporabijo za nastanek soka živčevja in za krepitev duše, seveda le kar zadeva njeno substancialno formalno bitje. Svojo notranjo specifikalno in inteligenčno hrano dobiva po telesnih čutih in vse to urejajo dobri duhovi te sfere.

S to razlago imate jasno razkrito duhovno sfero prve plasti, kaj je v njej in kaj se v njej dogaja.

Bolj celostno in temeljito razkritje ni mogoče zaradi tega, ker se duhovno z zemeljskimi besedami ne da dovolj jasno predstaviti. Kdor pa se more v tukaj povedano resnično vživeti, bo kmalu popolnoma prepričan o resnici in bo pridobil globlje razumevanje.

52 Duša in duh v človeku

Duša je sprejemni organ za neštete ideje prvotnega temelja, iz katerega so izšle kot dih. Je nosilka oblik, odnosov in načinov ravnanja. Vse to je položeno vanjo v najmanjših ovojnicah.

Prava mera vsega tega, zajeta v *eno* bitje, je popolna človeška duša. Ker pa je sestavljena iz zelo mnogih raznovrstnih inteligenčnih delcev, se lahko kot zloženka spet razdeli v svoje dele.

Ves univerzum je napolnjen z idejami Božanstva, pa tudi v eni monadi najdemo *vse*, seveda v najmanjšem merilu.

Duh sam je sicer brezobličen, toda on je tisti, ki ustvarja oblike. Šele ko so oblike ustvarjene, lahko začne v njih delovati, to pomeni: vsaka sila, če hoče kot takšna delovati, si mora postaviti nasprotno silo. Šele zaradi tega oporišča lahko sila izrazi svoje delovanje in ga predstavi.

Duh je potemtakem enak svetlobi, ki sicer sama v sebi večno ostane svetloba, toda kot svetloba se ne more opazno pojaviti tako dolgo, dokler ni *predmetov*, ki bi jih osvetljevala. Svetloba seva, kot vidite že pri soncu, nenehno enakomerno. Toda brez predmeta ne more nobeno oko opaziti njenega obstoja. Brezmesečna noč ima prav toliko svetlobe, ki izhaja iz sonca, kot mesečna. Toda v prvem primeru nima svetloba v etru nobenega predmeta, zato nihče ne opazi, da je navzoča. Če pa je ponoči Luna kot telo tam, bo sončna svetloba takoj zaznavna, zadeva namreč Luno in jo osvetljuje.

Duhovni učinek svetlobe lahko spoznate že v naravi. Vse oblike biti in nastajanja so v Zemlji in v zraku, v navidezni materiji negibno skupaj. Ko pa pride svetloba, dobijo navidez mrtve skupaj ležeče oblike življenje in se sprimejo v nove. Primerjajte med seboj samo zimo in poletje in ne more vam uiti duhovno delovanje svetlobe. Zdaj tudi veste, kaj je pravzaprav *duh*: je svetloba, ki se iz svoje toplote rojeva od večnosti do večnosti in je toplota, enaka *ljubezni*, in *modrost* enaka svetlobi. Če ima kakšen človek še tako popolno dušo, vendar pa malo ali sploh nič svetlobe, bosta njegova duša in telo le malo dejavna ali pa sploh ne. Ko pa pride v dušo svetloba, postane dejavna po meri svetlobe v njej. Duša npr. kakšnega slaboumnega je v sebi prav tako popolna kot učenjakova. Toda telo te duše je preveč okorno in pušča le malo ali sploh nič svetlobe v dušo. Svetlobna iskra, ki je položena v dušo, ne more vzplamteti, ker jo preveč pritiska trdna mesna masa. Duša kakega filozofa pa prepušča več svetlobe, mesna materija je zaradi veliko učenja postala rahlejša in ne stiska duhovnega ognja na eno točko. Zaradi tega bomo v prvem primeru našli zelo malo ali pa nobene dejavnosti. V drugem pa osebek zaradi same dejavnosti skoraj ne bo imel nobenega miru.

Seveda ne govorimo o modrosti, ko postane v duši vse svetlo! Govorimo samo o manj ali več svetlobe. Iz tega lahko uvidite, da je brez duha ali svetlobe vse mrtvo, v svetlobi pa se lahko vse živo izoblikuje in izpopolni za delovanje.

Svetloba sama nima oblike, toda oblike ustvarja in potem sama oblikujoče deluje v njih. Oblike se lahko razdelijo ali povežejo in se oblikujejo v mnogovrstne nove oblike. Svetloba pa ne more biti razdeljena, temveč prešinja vse, kar je sposobno sprejeti svetlobo. Kar pa svetlobe ni zmožno sprejeti, ostaja v sebi temno in mrtvo.

Samo po sebi je umevno, da govorimo o večni, enakomerni svetlobi, ki je edina pogoj za življenje, ne pa o svetlobi bliska, torej o svetlobi jeze, ki daje samo na trenutke dvomljivo osvetlitev. Takšna svetloba je enaka peklenški svetlobi. Tudi ta vzplamti, toda temu sledi vsakič še veliko večja tema.

Ker zdaj dovolj jasno poznamo razliko med duhom in dušo, moremo tudi zlahka dojeti, da Zemlja v svoji trdnosti spada k ujeti *Satanovi duši*, njegov duh, zvezan z neraztrgljivimi vezmi, pa je v njej ujet.

53 *Satanova duša*

Vemo že, da se lahko duša spet razdeli, ker je sestavljena iz neštetihih inteligenčnih delcev. Ti pa ali za popolni razkroj ali v določene delne povzetke, ki - pač glede na različno število in vrsto v njih združenih inteligenc - lahko privzamejo različne ustrezne oblike.

Primeri o tem obstajajo tudi na in v Zemlji. Poglejte različne kovine, rastline in živali, tu imate veliko nazornih primerov, do kako nenavadnih oblik se lahko oblikujejo duševne povezave. Te niso nič drugega kot materialne zunanje podobe notranjih duševnih oblik. Kajti zunanja oblika lahko samo ustreza notranji. Kakršna je notranja oblikovalna sila, takšna je po njenem delovanju zunanja oblika.

Takšna delitev duše se je zgodila tudi pri stvarjenju prvega človeškega para, ko sta iz ene duše nastali dve. Kajti ni rečeno, da je Stvarnik tudi Evi vdihnil v njen nos oživljajoči odem, temveč je Eva s telesom in dušo izšla iz Adama. V to drugo dušo je bil tudi položen neumrljivi duh, in tako sta iz enega človeka in ene duše nastala dva in sta vendar bila eno meso in ena duša. Takšno delitev duše moremo zlahka prepoznati na otrocih. Da je vzeta duša otrok deloma iz duše staršev, dokazuje podobnost otrok s starši. Kar je v njej nenavadnega, je nepodobnost.

Še očitneje pa se ta deljivost pokaže v duhovnem svetu z neštetihih duhovnimi pojavi. Duša,

katere življenjska pot ni bila dovolj izšolana po evangeliju, s pojavi v duhovnem svetu v najmnogovrstnejših podobah, vse tja dol do živalskih, ker je duša skozi svoje zemeljsko življenje zapravila specifik, ki so potrebne za njeno popolno oblikovanje. Po ločitvi duše od telesa pa teh nima več. Zaradi tega je lahko podoba duše zunaj telesa samo najbolj nepopolna. Mnoge duše, ki so se preveč nagibale v eno ali v drugo čutno smer in s tem navlekly nase preobilico teh specifik, ki niso več sprejemljive, v njihovo bitje, kažejo potem v duhovnem svetu množico najbolj nenavadnih in pogosto najgrozovitejših izrastkov.

Kdor ima tukaj kot človek posebno močno čutno nagnjenje, se mu bo to vtisnilo v dušo zaradi preobilice takšnih substancialnih inteligenc, ki po duhovni ureditvi ne spadajo več k čisto človeški obliki duše. Pri nekaterih ljudeh se nenormalna duševna nagnjenja prepoznajo že na zemeljskem telesu. Seveda ne vedno, ker se telo na tuje specifik ne odziva tako zlahka kot duša. Samo če je duša že zgodaj ali tudi zaradi grehov staršev podedovala nepripravne specifik, se bodo te tudi - ker je bilo telo še bolj sposobno sprejemati, opazno pojavile na njem.

Iz dozdajšnje razlage izhaja, da duša ni samo materialno utrjena, temveč je kot utrjena, pa tudi že kot svobodna duša spet lahko razdeljena. Zgoraj smo rekli, da vsa Zemlja spada k Satanovi duši. Toda ne samo Zemlja sama, temveč tudi vsa druga svetovna telesa so oblikovana iz te ene duše, ki je v teh svetovnih telesih že razdeljena v neštete dele.

Duh pa ni deljiv. Kjer je kot enota položen v veliko ali majhno dušo, tam tudi ostane enota. Če je bila Luciferjeva duša nekoč še tako velika, pa vendar ni mogel v njej prebivati več kot en duh. In ta duh, ki je padel sam po sebi, ne more prebivati v vseh neštetih delih svoje nekdanje praduše. Njegovo bivališče je omejeno edino na to *Zemljo*, ki jo naseljujete vi Zemljani.

Na vseh drugih svetovnih telesih, čeprav so tudi ti deli te nekdanje duše, teh prebivalcev ni. Zaradi tega tudi ljudje tistih svetovnih teles, čeprav po svoji naravi navadno boljši od teh na Zemlji, nikoli ne morejo doseči tiste popolne višine, podobne Bogu, kot otroci te Zemlje. Ta je sicer v duhu od Boga najbolj oddaljena in poslednja, zato pa lahko, če se poboljša, postane najvišja in najbolj Bogu podobna. Zaradi tega SEM tudi JAZ kot GOSPOD izbral to Zemljo za prizorišče MOJEGA največjega usmiljenja in SEM na njenih tleh na novo ustvaril vsa nebesa. Vsak človek, ki bo tukaj rojen, prejme duha iz MENE in lahko po predpisanem redu doseže popolno Božje otroštvo.

Na drugih svetovnih telesih pa dobijo ljudje svoje duhove iz *angelov*. Kajti vsak angel je božji otrok in je moral na tej Zemlji, tako kot tudi JAZ in vsak nadangel, prehoditi pot mesa. Zaradi tega ima tudi ustvarjalno moč v sebi, ki jo lahko vzame iz preobilja svoje ljubezni in svoje svetlobe, jo položi v nastajajoče nove ljudi drugih planetov in si lahko tako kot kakšen bog vzgoji otroke *svojega* imena. Ti otroci so torej samo pastorki, ne pa resnični otroci iz Boga. Po poti inkarnacije na tej Zemlji pa lahko tudi dosežejo božje otroštvo.

Glejte, za ljudi te Zemlje je sicer škoda, ker prebivajo tako blizu najhudobnejšemu vseh duhov, ki jim prizadene veliko hudega. Po drugi strani pa imajo tudi neskončno prednost, da imajo krepkega duha iz Boga, s katerim se lahko - če le *hočejo* - ubranijo zla, da bi tako postali popolni božji otroci.

Tu bi lahko kdo ugovarjal: od kod so bili vzeti duhovi za ljudi drugih planetov v času, ko Zemlja še ni nosila ljudi? Saj lahko vendar domnevamo, da so druga, mnogo starejša *sončna* svetlobna telesa gotovo že bilijone let prej kot Zemlja nosila človeška bitja? - Ta ugovor lahko zavrremo: Tista mnogo starejša svetovna telesa izhajajo, kot smo že zgoraj omenili, iz iste duše. Potem: kolikor večja je rastlina, toliko več časa potrebuje, da rodi sad. Položite pšenično zrno in hrastov želod v zemljo in se potem sami vprašajte, katero seme bo prej obrodilo sad. Pšenično

zrno bo v nekaj mesecih rodilo enaka zrna, pri hrastu pa bodo za to potrebna mnoga leta. Infuzorije lahko v eni minuti preživijo nekaj sto generacij. Slon potrebuje več kot dve leti, da spravi enega mladiča na svet, da pa je ta sposoben ploditve in spočetja, je potrebnih že nekaj dvajset let. Ugotovite torej razliko: koliko generacij infuzorij bi pač štela ena slonovska generacija?

Iz tega primera lahko uvidite, da prasonce, ki je več decilijonov zemeljskih let starejše od Zemlje (ki je vendar že stara nekaj kvintilijonov let), ker je veliko večje kot Zemlja, v tem razmerju tudi mnogo pozneje spravi svojo setev do zrelosti. Dobro preračunano SEM predvidel, da morajo plodovi vseh svetovnih teles dozoreti tedaj, ko se bo središčna točka duhovnega stvarstva razvila tako daleč, da bo lahko svoj duhovni presežek življenja vsadila plodovom drugih svetovnih teles.

Res je, da so na primer na pracentralnem soncu *Urka* obstajala človeška bitja, še preden je bila Zemlja vržena iz svojega sonca. Toda ta človeška bitja imajo tudi drugačno življenjsko dobo kot ljudje te Zemlje. Ko je *Urka*-človek star deset *Urka*-let, je že starejši kot vsa ta Zemlja! Iz tega pa je mogoče spoznati, da lahko prvorojenci tega svetovnega telesa živijo še do te ure in nekateri, ki bodo šele zdaj rojeni, bodo živeli tako dolgo, dokler bo ta Zemlja obstajala. Torej je bilo v času vseskozi mogoče, da so vsi angeli skupaj z *MENOJ* prehodili pot mesa in zdaj že dolgo kot *MOJI* otroci jemljejo iz preobilja svojega življenja in lahko vsadijo v otroke drugih svetovnih teles.

Iz vsega tega je zdaj za vsakega, ki ima duha in s tem svetlobo, *očitna delitev duše in čisto posebno tudi praduše prvoustvarjenega praduha. In prav tako, da je ta Zemlja tisti del iz njegove praduše, ki ga edinega naseljuje praustvarjeni duh* (op.: ki ni deljiv).

54 *Zakon o delitvi duše*

Pri razlagi mineralnega in rastlinskega kraljestva je bilo že delno nakazano, kako se nenehno dviga nešteta množica teluričnih specifik, ki se sprijemljejo, povezujejo in urejajo po volji duhov, ki so jim predpostavljeni. In *da je* v določeni meri vse, *karkoli se pojavi na Zemlji, del Satanove duše.*

Ta njegova delitev je po tajnem zakonu urejena tako, da je postal Satan sam prvi pomočnik pri svojem razkroju. Svojo dušo hoče s svojo močjo osvoboditi in ji dati prejšnjo razsežnost. Zaradi tega se nenehno vnema v notranjosti svoje stisnjene telurično-specifične duše. S tem stalnim vnemanjem hoče navidez trdno materijo spet spremeniti v popolnoma subtilno substanco. To prizadevanje mu je pod rednimi omejitvami dovoljeno in v ta namen je tudi tako postavljen in urejen Zemljin organizem, da mora hudobni duh ostati v svoji vztrajnosti vedno enako dejaven.

Ta duh je tudi resnično v zablodi, da je s to dejavnostjo osvobodil že skoraj vso svojo ujeto dušo in zaradi tega nenehno poganja psihične specifikke iz Zemljine notranjosti. O tem, da te specifikke tukaj prestrežejo mogočni duhovi in jih urejajo v nove popolne ljudi, pa ve zelo malo ali nič.

Te specifikke, ki prihajajo od tam, so seveda čisto peklenske vrste in temeljno zle. Zaradi tega se morajo dvigati in prevrevati skozi neskončno vrsto stopenj bitij, preden so primerne za gradnjo človeškega telesa in človeške duše. Peklensko teh specifik se kaže čisto jasno v mnogih bitjih, ki so pred človekom. Oglejte si strupeno bistvo skoraj vseh kovin in strup v rastlinah. Potem strup v živalih, velik bes posebno pri divjih zvereh in grozljivo zahrbtnost strupene golazni - in ne bo vam ušla peklerska zloba v teh bitjih. Ja, celo pri ljudeh se pogosto izraža to čisto peklersko še tako zelo, da je neredko med kakšnim človekom in Knezom noči malo ali pa

sploh nobene razlike. (Op. na primer zlobni, krvoločni voditelji krvavih vojn in drugi morilci, sadisti.)

To čisto peklensko zlo je bilo šele po prihodu najmogočnejše specifike "božje besede" iz nebes (op. Jezusa Kristusa), izpostavljeno novemu vretju, v katerem se je peklensko ublažilo in spremenilo v nebeško - toda tudi ne naenkrat.

Specifike v prvi človekovi duši postanejo same zase sicer že čisto nebeške, če jih je prešnil duh. Toda človekovo telo ali meso je v vseh svojih delih še hudobno, še vedno peklensko. Zaradi tega mora to meso pretrpeti množico poniževalnih preskušanj, da bi se lahko postopoma prilagodilo že prej očiščeni duši.

Zaradi tega mora telo umreti, biti razkrojeno. V vseh svojih delih mora preiti v vsakovrstno črvad, v tej spet umreti (biti razkrojeno) in nato preiti v neštete infuzorije. Te vstopijo v rastlinska bitja. Rastline nato strohnijo v različnih stanjih: deloma v zemlji, deloma v ognju, deloma v živalskih želodcih. To se nadaljuje tako dolgo, dokler ni sproščen poslednji atom, za kar bo pri nekaterem človeku potrebno več sto let, pri nekaterih nečimrnih, svoje meso ljubečih bedakih kar nekaj tisočletij, dokler ne bo sledil popolni razkroj njihovega zapuščenega telesa. Resnični, čisto peklenski kvas vsakega telesa bo ostal za vse čase nestrohljiv kot prava temeljna Satanova lastnina, da bi mu preostalo trajno telo. Toda vsaka najmanjša duševna substanca, ki se tega še drži, bo od tod vzeta in pridružena človekovi duši.

Tako bo postopoma celotna Satanova duša znova vstala v mnogih ljudeh, od katerih bo vsak popolnejši kot ves prejšnji veliki duh. Zato da bi vsaka duša dobila popolno božansko somernost, ji je iz Boga vsajen *novi* duh. S tem lahko postane popolnoma novo bitje, stvar. To je *ново* stvarstvo, ki ga bo ogenj božje ljubezni oblikoval popolnoma na novo. Staro stvarstvo pa se bo sesulo v svoj prah in v svojo vedno večjo nezavest in bo otrdelo in postalo temelj novemu.

55 *Vodenje Satana k vrnitvi in odrešenju*

Če je stvar takšna, bi lahko pač marsikdo dejal: Tako zelo slabo kaže zaželenemu poboljšanju prvega padlega duha in njegovih pomagačev. Kajti če bo preostal najpodlejši del njegove duše kot usedlina in žlindra vse materije, kot temelj novega stvarstva, tedaj bo pač v tej žlindrasti Zemlji ostal ujet tudi njegov duh. Kajti noben duh nikoli ne zapusti svoje duše, pa naj je substancialna ali materialna.

Da, pravim JAZ, s poboljšanjem in vrnitvijo tega duha in njegovih pomagačev ne kaže dobro. Preostala je ravno še ena sama iskrica možnosti, toda ta je tako majhna, da bi jo komaj z mikroskopom lahko zaznali. Šele po glavni preskušnji tega duha se bo pokazalo, ali bo spoznal, da mu je bilo vse duševno odvzeto, in se je pokazalo v božjem veličastvu. Tedaj ne bo več nobenega sonca in nobene Zemlje v širnem prostoru stvarstva. Kajti do tedaj bodo vsa vidna telesa popolnoma predala svoje ujetnike. In tedaj nikjer ne bo več najti nikakršne materije, temveč samo duhovno novega neba in nove Zemlje. Stara Zemlja se bo skrčila kot jabolko, ki se vedno bolj suši. To pa bo tudi ostanek, ki bo preostal od vse stare materije, namreč poslednja žlindra čisto satanskih, duševno najhudobnejših inteligenčnih delcev, ki Satanovega duha ne bodo zapustili skupaj z njegovimi pomagači vred.

Določiti pa, kdaj se bo to zgodilo, bi nikomur nič ne koristilo. Kajti na tej naravni Zemlji tega pač noben človek ne bo doživel. V duhovnem svetu pa bo vsakemu popolnemu duhu prav malo mar, kaj se je zgodilo z nesnago.

Zgodilo se bo pa to, da bo ta duh s svojo najtrdnejšo žlindrasto ovojnico vržen v neskončnost in njegovega padca ne bo nikoli konec. V vse globine globin bo padel, v morje srda in bo vedno

bolj trpel, kolikor globlje se bo pogrezal v vedno strašnejše morje srda, ki nima dna. Toda čeprav je to morje srda ogenj vseh ognjev, ne bo nikoli uničil tega bivališča. Tedaj bo tako, kot je zapisano: "Vsa hudobija se je pogreznila v večno brezno in bila požrta za večno, in nikoli več ne bo nobene hudobije v vseh prostorih neskončnosti!"

Dokler še obstaja Zemlja, ima vsak duh, tako tudi najhujši, možnost stopiti na pot kesanja, ponižnosti in poboljšanja. Ko pa bo ta čas potekel, potem tudi možnost vrnitve za vse večne čase ne bo več mogoča. Dolgo bo še trajalo, preden bo Zemlja izročila vse svoje ujetnike, saj je še precej velika. Še nekaj milijonov zemeljskih let bo preteklo, preden bo Zemlja v ognju Sonca opravila svojo poslednjo preskušnjo. Kar se bo tedaj še lahko razkrojilo, bo doseglo svobodo. Česar pa niti ogenj Sonca ne bo mogel razkrojiti, bo za večno ostalo žlindra kot ječa za Najzlobnejšega - in to bo poslednja in večna smrt.

Za nas bo vredno zvedeti, kje v tem Zemljinem telesu je resnično nahajališče najhudobnejšega duha: ječa tega duha je v središču Zemlje, ne pa morda v srcu ali v katerem drugem Zemljinem organu. Sedež tega hudobnega duha je pravo najtrdnjše središče, na katerega vse pritiska, da se ne bi premočno premikal in uničil Zemlje. Če bi mu pustili samo malo svobode, bi v trenutku uničil ne samo to Zemljo, temveč vse vidno stvarstvo. V njem je silna moč, ki jo lahko zadržujejo le najtežje vezi. Sam JAZ kot Gospod SEM ga lahko vklenil z njimi. Čeprav je tako zelo zvezan, pa vendar lahko svojo največjo zlobo pošilja v dvigajoče se specifike. Ta sapa njegove volje je še vedno dovolj mogočna, da vsadi v vse duševne specifike smrt, kateri so zaradi tega vedno podvržene vse stvari na Zemlji. Kajti vse organsko je uničljivo in vsa materija nosi v sebi smrt in uničenje.

Vse to izvira iz diha volje Najhudobnejšega, katerega zloba je tako neopisna, da si o tem niste sposobni ustvariti niti najmanjšega pojma. Najmanjše spoznanje resnične zlobe tega duha bi bilo že samo smrtonosno. Vse, kar ste slišali o tem duhu, so samo oddaljene senčne podobe, od vseh strani obdane z MOJO varovalno milostjo.

56 Satanovo bistvo in bistvo njegovega imena

Že večkrat ste slišali in brali, da dajejo ljudje temu hudobnemu duhu vsakovrstna imena - in poleg njega tudi njegovim pomočnikom iste vrste, ki jih imenujete "hudiči". Jaz vam hočem pojasniti, odkod in zakaj je najzlobnejši duh dobil vsa ta različna imena in kdo so pravzaprav hudiči.

Satana, Satan, Leviatan, Belcebub, Gog, Magog, Kača, Zmaj, Zver brezna, Lucifer in še več podobnih imen je, ki ga označujejo. Lucifer ali Nosilec luči je bilo njegovo prvotno ime. Satana je bilo toliko kot nasprotni pol Božanstvu. Kot Satana je bil ta duh od Boga tako postavljen nasproti Božanstvu kot ženska nasproti moškemu. Božanstvo bi v njegovo bit zaplodilo brez števila svojih večnih idej, da bi dozorele v njegovi koncentrirani svetlobi. In tako bi v največji jasnosti izšlo stvarstvo bitij iz svetlobe tega duha. Vsa neskončnost bi postopoma postajala bolj naseljena iz te svetlobe. V neskončnem prostoru bi imelo prostor tudi Neskončno in Večnost ne bi nikoli mogla napolniti tega prostora tako, da bi kadarkoli v njem lahko nastala gneča.

Toda ker je ta duh imel tako visoko nalogo, da bi bil drugi Bog poleg MENE, je moral prestati tudi svoji nalogi ustrezno preskušnjo svobode. Kot veste, te ni prestal, ker se je hotel dvigniti nad Božanstvo.

Prepir za prvenstvo je bil torej vzrok, zakaj se je ta Duh uprl Božanstvu. Ker pa ta nikoli ni smel priti do oblasti, je zagorel v svoji jezi in je hotel Božanstvo uničiti. Za to dejanje mu moči resnično ne bi manjkalo, če ne bi Božanstvo v svoji večni modrosti še o pravem času tega

upornika v vseh njegovih delih trdno vklenilo. Presenetljivo zveni, da naj bi bila v tem Duhu prisotna takšna moč, da bi mogel uspešno kljubovati večnemu Božanstvu. Toda zadeva bo postala razumijiva, če pomislite, da je Božanstvo v tega Duha postavilo popoln drugi jaz, ki je bil - čeprav ustvarjen v času - vendarle v vseh prostorih neskočnosti enako močan kot Božanstvo.

Ta Duh, v katerem je Božanstvo samo osredotočilo svojo svetlobo, je bil razprostranjen po vsej neskončnosti. Zato bi tudi lahko povsod napadel Božanstvo in ga izločil. Blodne misli o oblasti so v njem vzbudile veliko nečimrnosti, samovšečnost, zaradi svoje svetlobe ter svoje neskončne vzvišenosti in moči. Pri tem je pozabil svojega Stvarnika, večno Božanstvo, zagorel v svoji predrznosti in s tem zakrknil samega sebe. Tedaj ga je zgrabilo Božanstvo, mu odvzelo specifično bistvo in oblikovalo iz njega nebesna telesa skozi vso neskončnost, nazadnje je najtesneje zvezalo njegovega duha in ga pregnalo v globino Zemlje.

V tem položaju se ta duh ne imenuje več Satana, temveč, ker se je sam izločil iz večno-božanskega reda, Satan. To pomeni: enak pol z Božanstvom. Veste pa, da se enaki poli odbijajo. V tem je vzrok, da je zdaj to bitje v vsem od Božanstva najbolj oddaljeno in najbolj nasprotno.

Ta zvezani duh, ki mu je odvzeta njegova duša, je večkrat obljubil, da se bo poboljšal, če mu bo dovoljeno to ali ono. To bi mu lahko tudi uspelo, ker je zdaj vendar ločen od vseh svojih zlih duševnih specifik. Tako je postavil pogoj, da bi ga nekaj časa po božje častili.

Obljubil je, če mu to češčenje ne bo več všeč, se bo spreobrnil in postal čisti duh. Želja mu je bila izpolnjena. Poganstvo, ki je staro skoraj toliko kot človeški rod, je priča za to. Gospod si je pridržal samo eno majhno ljudstvo na Zemlji. Vsa druga, vendar tako, da ni bila prizadeta njihova svobodna volja, so lahko nekaznovano sledila želji tega duha.

V teh razmerah so potem nastala najraznovrstnejša poimenovanja tega kot Boga češčenega bitja.

Ker pa se ta duh vendar ni zadovoljil s tem, temveč se je vedno bolj vtikal v božji red, je bil spet zaprt v zelo tesno ječo. Potem ko si je v tistem času že vzgojil množico enako mislečih duhov iz človeškega rodu, je deloval in deluje po teh svojih služabnikih. Diabolus ali hudič ni nič drugega kot v Satanovi šoli zrasel in vzgojen duh.

Tega ni treba razumeti morda tako, kot da bi bili takšni duhovi resnično vzgojeni v posebni Satanovi šoli. V to so se oblikovali *sami* s tistimi specifikami, ki so jih iz sfere tega duha prostovoljno sprejeli vase. Ker imajo v sebi prav tako temeljno zlo, se ti duhovi imenujejo "hudiči". Kot "Satanovi učenci" pa se vendar močno razlikujejo od njega. Kajti pri njih je hudobna samo duševnost, njihov duh pa je vendar čist, čeprav trdo ujet, Satanov duh pa je resnično zlo. Zato se lahko in se bo zgodilo, da bodo vsi hudiči še rešeni, preden bo Satan v hudobiji popolnoma zrel za svoj dokončni padec.

57 Pomembnost vednosti o zlu

Če se je že težko bojevati s sovražnikom, ki ga vidiš in poznaš, koliko težji je boj s sovražnikom, ki ga niti ne vidiš niti ne poznaš! Zaradi tega je nujno sovražnika spoznati, da veš, kako bi se ga lotil, da bi boj, ki je pred teboj, srečno prestal. Tako je za večno življenje duha največjega pomena, da temeljito spozna tako pekel kot nebesa.

Angelski duhovi in tudi ljudje niso zato tu, da bi čistili in negovali nebesa, temveč, da bi čistili samo tisto, kar je bilo od nekdaj nečisto. Zato je tudi potrebno mesto umazanije boljše poznati kot mesto čistosti. Kajti samo prvo mesto je treba obdelati. Ko postane čisto, se nebesa pojavijo sama od sebe.

Bilo bi nadvse neumno, če bi kdo od koga zahteval, da naj nenehno poudarja in hvali samo

svojo *dobroto*, o *hudobiji* pa naj ne bi nikoli razmišljal in je na sebi ne bi grajal. Dobrota ne potrebuje, da bi jo hvalili, kajti odlikuje se sama. Toda nadvse potrebno je, da vsak človek preganja svoje hudobne misli, poželenja in dejanja in jih zatre. Boljše je reči: “Gospod, milostljiv in usmiljen bodi meni, ubogemu grešniku!” kot: “Gospod, zahvalim se Ti, da nisem tak kot drugi ljudje, kot recimo cestinarji in vsakovrstni grešniki !“

Presodite sami, kaj od obojega je pač potrebnejše: poznati tla, po katerih hodite, ali obzorje, ob katerega se ni še nihče spotaknil! Tla nas nosijo. Zato moramo vedeti, kako trdna so, ali so prepadi in kako se jim lahko izognemo. Kdor se hoče izogniti zlu, ga mora prej poznati, sicer ostane nedorasel otrok. Zato je zlo dobro *temeljito* preiskati, da ga potem vsak lahko prepozna v *sebi*.

58 *Strah in obsedenost*

Brali ste o nenavadnih primerih obsedenosti, a vendar brez natančnega znanja, kako obsedenost nastane. Odkod in ob kakšnih priložnostih? V poduk tale dramatični opis.

Satan, ki ima zelo veliko množico hudobnih privržencev, skrbi, da se njegovi pomagači včasih pomešajo med ljudi. Imajo nalogo, da ne opustijo nobenega sredstva, s katerim bi se dalo kakšno dušo ujeti za dvorjana Knezu vse zlobe in laži. Nato se hudobneži po skrivnih poteh priplazijo na zgornji svet. Pri tem zakrijejo svoj namen tako spretno kolikor je le mogoče, da ne bi mogli boljši duhovi, ki jih sreča, ničesar zasumiti. Če ga vprašajo za razlog, se hlinijo s kakšno spoštovanja vredno pretvezo in milo prosijo mogočne stražarje, naj jih pustijo gor, da bi mogli najti priložnost, da bi marsikaj prejšnjega zla popravili in se poboljšali.

Ker pa se mora v kraljestvu dobrih in hudobnih duhov nadvse spoštovati svobodna volja - kolikor ne namerava kaj prehudega – jih tudi spustijo gor, seveda pa jih nenehno skrivoma opazujejo. Ker pa dovoljenje navadno zlorabijo, ne morejo prav nič ugovarjati, če se morajo vrniti v hujše stanje, kot je bilo njihovo prejšnje.

Kaj počnejo hudobneži potem, ko pridejo na gornji svet? Nekateri duhovi takšnih ljudi, ki so bili v življenju prevzetni, bogati posestniki, odidejo v svoj še stoječi grad. Tam strašijo, ker hočejo ljudi opozoriti, da je v gradu še zaklad. Na to opozorjeni ljudje rotijo hudobnega duha, naj jim pokaže, kje in kdaj morajo kopati, da bi našli zaklad.

Duh jim z različnimi prikaznimi označi, kje naj bi bil zaklad zakopan. Ljudje kopljejo in ne najdejo ničesar. Vendar iskanje z veliko vnemo nadaljujejo. Tu se potem zgodi, da si takšen pekienski duh izbere žrtev in jo obsede. To se najlažje zgodi z zaužito hrano ali pijačo, če ME pozabijo prositi za blagoslov. Ko je takšen hudobni duh dosegel svoj namen, je navadno konec strašenja v starem gradu.

Ko hudobni duh prodre v človeka, pri priči preišče njegovo srce. Kmalu spozna njegove slabosti in začne vanj vdihavati svoja zla nagnjenja, želje in poželenja. Če ga srce sprejme s privolitvijo, ostane ta hudobnež miren in opazuje, kako začne takšen človek postopoma ravnati v skladu s peklenkim prišepetavanjem. Ko je človek dovolj izpolnil voljo hudobnega duha, ki v njem prebiva, povzroči ta duh navadno v njegovem telesu smrtno bolezen. S tem poskuša kar se da naglo tako pokvarjeno dušo iztrgati mesu in jo izročiti svojemu gospodu in ukazovalcu.

Vendar pa ne gre po načrtu takšnega duha. Takoj ko duša zapusti meso - pa naj je dobra ali zla, jo vedno dočakajo in sprejmejo angeli. Hudobni duh bo najbolj kaznovan in vržen nazaj k svojemu poveljniku, kjer bo ravno tako dobil zelo hudo kazen. Takšen neuspešnež ne bo kmalu spet poslan navzgor.

Duša z duhom, ki prebiva v njej, prestavijo angeli v takšno stanje, v katerem lahko postopoma

spozna, kakšno je bilo njeno zemeljsko življenje. Če se hoče spreobrniti, pride vedno višje in višje. Če pa je trdovratna, prispe vedno globlje in s tem do vedno hujših kazni. Če tudi v tem primeru ne dosežejo vrnitve, šele potem lahko svobodno po svoji volji naredi preskusno potovanje v pekel. Če ji je v njem všeč, ostane tam po svojem nagnjenju. Če pa ji ni všeč, se lahko spet vrne. To pa se zgodi le redko, ker je pekel napolnjen z vsemi obljubljenimi vabami. Tu je številna množica umetnostnih prevar, kako spraviti dušo vedno bližje resničnemu Satanovemu bistvu, da bi postala njegov popolnoma skladni del.

Vendar pa se to ne more nikoli zgoditi, ker ima vsaka duša že svojega duha in se od njega ne more ločiti. Ta čisti duh je nasprotje Satanovega duha. Če se hoče takšna duša približati Satanu, začne delovati duh, ki je v njej, sam kot sodnik in kaznovalec in muči dušo kot notranji ogenj. S temi mukami se duša spet oddalji od Satana, kolikor je le mogoče, tako da se nekoliko poboljša. Če se poboljšuje še naprej, ji bo lažje in lažje, kolikor bolj se približuje čistosti njenega duha, ki prebiva v njej.

Če se to poboljšanje nadaljuje, lahko doseže tudi blaženost, če postane takšna, kakršen je njen duh. Kajti to je razlika med blaženostjo in pogubljenjem: v blaženosti preide duša popolnoma v duha in duh je potem resnično bitje. V pogubljenju pa hoče duša izriniti svojega duha in sprejeti drugega, namreč Satanovega. Ker pa ima duh v njej nasprotno polarnost, se to izrazi kot nasprotna sila, ki silno odvrča od Satana. Kolikor bolj se duša približa Satanovemu bistvu, toliko silnejše je delovanje duha v njej proti Satanovemu duhu. Ta reakcija je za dušo najbolj boleč občutek. In *od tod* pridejo peklenke muke in trpljenje. Ta reakcija se pojavlja tudi kot neugasljiv ogenj. To je črv v duši, ki večno ne umre in katerega ogenj ne ugasne. Torej je isti ogenj, ki v angelu povzroča najvišjo blaženost, v hudiču pa največjo nesrečo!

Iz te predstavitev si že lahko ustvarite pravi pojem o bistvu pekla in o Satanovem načinu delovanja. Toda to ni edino, s čimer skuša Satan po svojih pomagačih kakšno dušo ugrabiti zase. Če so takšni duhovi nekoliko boljše vrste, jih nič ne ovira, da bi se ne polastili mesa nedolžnih ljudi, celo otroških teles. Vendar je pri takšnih ljudeh duša najskrbneje zavarovana in srce obvarovano pred prišepetavanjem. Če hoče biti takšen, nekoliko manj hudoben peklenki emigrant poslušen, lahko sam postane deležen milosti in usmiljenja, ki ju uživa takšen nedolžen človek. Če pa se vede nespodobno in na vse načine razsaja v telesu, ki ga je obsedel, bo ali kmalu iz njega izgnan ali pa v njem prisiljen k mirovanju.

Včasih se lahko enega telesa polasti več duhov. Prej pa morajo vsekakor obljubiti, da v njem iščejo le svoje ozdravljenje. Potem se jim dovoli, kar želijo. Kajti takšni duhovi ne sledijo nasvetu angelov, naj se raje takoj obrnejo na Gospoda. Navadno trdovratno vztrajajo pri dokazovanju, da lahko samo po tej poti prispejo do Gospoda. Tako se jim želja izpolni, kajti angeli pustijo svoje varovance, da se učijo iz svojih izkušenj.

Večinoma pa po tej poti polaščanja *ne gre*. Zaradi tega se takšno dovoljenje da samo enkrat, silno redko dvakrat. Potem sledi druga pot, namreč pot sodbe, kazni in muke. Ponosna duša sicer prenese zelo veliko, če pa ji vendar postane neznosno, se vsaj za nekaj časa spreobrne.

Glavna nesreča duše pa je v tem - izvira iz Satanovega prišepetavanja - da si potem, ko ji gre nekoliko boljše, dela očitke. Ne morda obžalovalnih, temveč da se je pustila s trpijenjem ostrašiti in pregnati nazaj. Če bi vzdržala muke, bi postala eno s Satanovo močjo in Gospodovega veličastva bi bilo konec. Zaradi takšnih blodenj se navadno povrne v še večjo hudobijo. Resnično so v najnižjem peklu takšni, ki ne odnehajo s to blodno predstavo proti stalnemu, vedno naraščajočemu trpljenju in mukam in najdejo deloma zmagoslavje v tem, da tudi v največjih mukah kljubujejo Gospodu. Njihova trdovratnostje tako velika, da jih niti polna mera ognja jeze

ne pripravi do spreobrnjenja. Tako bodo morali tudi nekoč pretrpeti, da bodo s svojim središčem, ko jim bo odvzet duh, odpotovali v večno pogubljenje. Obsedenosti pa vas ne sme biti preveč groza, kajti skoraj vsak človek ima takšne goste v svojem telesu. Zakaj in *kako*, to boste razumeli po nasiednjem opisu.

59 O mesenem in čutnem poželenju

Sami veste, da so določeni ljudje, tako moški kot ženske, zelo zapadli čutnemu poželenju, so pa spet drugi ljudje, pri katerih poltenosti skorajda sploh ni. Takšni ljudje ostanejo nedotaknjeni celo pri najbolj vabljivih skušnjavah. Vzrok čutnega nagnjenja, posebno če je to zelo silovito, je navadno v obsedenosti z enim ali večimi pohotnimi hudiči.

Kako pa pridejo ti v človekovo meso? Za to dajo ljudje sami pogosto priložnost. Takšni meseni hudiči prebivajo najprej v alkoholnih pijačah: v vinu, v pivu in še posebno v žganih pijačah. Če se ljudje s takšnimi pijačami močno opijanjajo, so s tem sprejeli v svoje telo gotovo enega, če ne več mesenih hudičev. Ko pa so enkrat notri, vabijo človeka k čutnemu uživanju.

Ti meseni hudiči niso nič drugega kot nečiste duše umrlih ljudi, ki so bili prav tako zelo vdani pijači ali čutnosti. V še živega človeka preidejo sicer z namenomboljšanja. Toda ker je bilo meso njihova ljubezen, pa neredko počenjajo v takšnem človeku še hujše kot nekoč v svojem telesu. Če te pokvarjene duše prehudo razgrajajo in se vedno bolj vžigajo v svojem poželenju, povzročijo pogosto tudi zelo nevarne bolezni. To angelski duhovi varuhi dopuščajo zato, da človekova duša ne propade v divjanju svoje čutnosti.

Druga, prav tako nevarna pot so javne plesne zabave. Kot gotovo lahko domnevate, se na takšni plesni zabavi znajde desetkrat toliko nevidnih in nečistih duš, kot je navzočih udeležencev. Po tej poti pridejo najlažje v meso, ki se takoj močno vzburi in je zato zelo sprejemljivo za takšno umazano dušno sodrgo. Zaradi tega občutijo ljudje po takšnem plesu pravo nejevoljo do vsega višjega in bolj vzvišenega. Njihove misli niso zaposlene skoraj z ničemer drugim več kot le še s čutnostjo.

Ta obsedenost se v začetku sicer nikoli ne kaže s tisto silovitostjo kot pri tistih, ki so z alkoholnimi pijačami sprejeli vase takšne nečiste duhove. Duhove iz takšnih pijač pa zlahka odstrani po krepki molitvi duše njen duh, potem je lahko stanje spet normalno. Toda obsedenosti, ki je nastala pri plesu, ni tako lahko odpraviti. Zato je potrebno že zelo veliko posta, molitve in samozatajevanja, dokler se duša bolj in bolj ne poveže s svojim duhom; ta nato poseže in spravi hudobno sodrgo iz hiše.

Nekateri ljudje, ki so sprejeli vase preveč takšnih gostov, tudi telesno v kratkem času propadejo. Kajti če ti zli duhovi ne najdejo dovolj prostora v ledvicah in genitalijah, se nastanijo tudi v vranici, jetrih ali pljučih. Kjer pa se je takšen peklenski duh vselil, postopno ubija meso. Posledice tega so otrditve vranice in jeter, v pljučih pa jetika, ali, če sta se dva duhova ali več vrgli na pljuča tudi tako imenovana galopirajoča jetika.

To boste gotovo lahko verjeli: večina bolezni pri ljudeh izvira od njihovih peklenskih prebivalcev, ki so jim sami utrli pot v svoje meso. Takšni so resnično otroci sveta in prav mnogi že v mladosti začnejo svoje šolanje za pekel. Da pa ne bi opazili, da imajo v svojem telesu tuje goste najbolj umazane vrste, ti duhovi ne poskušajo čutno kar se da vzburi samo mesa svojih gostiteljev, temveč podobno vplivajo tudi na dušo, tako da se ta začne zelo dobro počutiti v raznovrstnih svetnih stvareh. Takšna stvar je npr. pri ženskem spolu moda. Mikavno meso mora biti ovito po najnovejši modi, koža natrta s prijetno dišečimi mazili. Pri moških ne sme manjkati tobak. Marsikateri mlad fant neredko zakadi v enem dnevu toliko, da bi si s tem devet revežev

lahko kupilo dovolj kruha. Ali veste tudi, kaj ta moda kajenja duhovno pomeni? Zli prebivalci se trudijo, da bi dušo že v življenju navadili na peklenški vonj, da se ne bi ta po izstopu iz telesa prehitro zavedla njihove smrdeče družbe.

Sicer je bilo že povedano, da vsaka duša po smrti pride najprej v družbo angelov, kjer mora njena hudobna družba v trenutku izginiti. To se zgodi tudi v tem primeru. Samo takšna duša ne ostane trajno v družbi angelov, temveč jo ti postavijo v takšno stanje, ki ji omogoča, da se bo lahko spet izpopolnila. Ali še jasneje: spravijo jo na kraj, kjer lahko s svobodno dejavnostjo znova pridobi tiste specifike, ki so potrebne za njeno dopolnitev, ki pa jih je na tem svetu zapravila. Tu se lahko takšni duši prej omenjena zla mesena družčina neopazno približa. Čeprav ta peklenška bitja za vsako vsaj nekoliko čistejšo dušo smrdijo kot kuga in duša zlahka opazi njihovo navzočnost, pa je v tem primeru voh duše že tako otopel, da ne opazi njihovega približevanja. Saj o gledanju sploh še ne more biti veliko govora, ker ima duša še veliko premalo svetlobe, ker dušno gledanje izhaja samo od znotraj. Torej lahko vidi samo to, kar je v njej in ne tistega, kar je zunaj nje.

Takšni duhovi pa so *zunaj* tiste duše, zato jih ta ne vidi. Toda z vohom lahko zazna njihovo navzočnost in natančno odkrije njihov položaj. Če je to storila, se lahko umakne v svojega duha in lahko kmalu tudi vidi, kje so njeni sovražniki in kaj hočejo storiti. Ko peklenški vidijo, da so odkriti, pri priči pobegnejo. Kajti peklenški duh vse lažje prenese kot žareče oko čiste duše, še manj pa angelovo. Gore pa so bile postavljene za kritje, da bi jih varovale pred MOJIM očesom.

Iz tega lahko jasno uvidite, zakaj sem se JAZ upiral tudi gnusnemu kajenju tobaka. Obenem ste videli, kako nastane v človeku čezmerno meseno poželenje, kam vodi in kako se lahko pred njim obvaruje.

60 O igralnem hudiču in vzgoji otrok

Druga vrsta ljudi je že od mladosti navezana na vsakovrstne igre. Časa ne morejo preživeti drugače kot z uganjanjem norčij in igranjem. To nagnjenost vzbudijo kratkovidni starši s tem, da majhnim otrokom stalno nabavljajo veliko množico igrač, da bi jih s takšnimi igračkami navadili na dejavnost.

Glejte, to je draga pot, po kateri dospejo hudobne duše umrlih ljudi v meso takšnih otrok. Kajti te otroke duhovi, ki so v njih, spodbujajo, da hočejo imeti vedno več igrač. Otroci nekaterih staršev imajo toliko igrač, da znese nakupna cena že večji kapital. Otroci se izgubljajo v tem igranju, da imajo še komaj kaj interesa za nekaj drugega.

Tako v že najzgodnejši mladosti vsajeni igralni hudič združi v sebi trajno slast do igre in zabave, pozneje strast do dobička in končno z njo povezano slo po oblasti. Tega hudiča je najtežje izgnati iz človeka. Ali ne bi bilo boljše, če otroci že morajo imeti igrače, da bi jim dali kot igrače takšne stvari, ki so tako ali drugače povezane z MOJO mladostjo na Zemlji? S tem bi se otrokom vsadili dobri nagibi. In ko bi bili večji, bi se z veseljem zanimali za globlji pomen svojih igrač. V takšnih razmerah bi imel duhovni učitelj gotovo razveseljivo delo v zasajanju mladega vinograda in bi kmalu žele presenetljive sadove. Tako pa se tu začne obratna pot. Namesto za nebesa, se otrok že zgodaj šola za pekel, ki na koncu tudi *triumfira*.

Kajti takšni ljudje se imajo zlahka za dobre, pravične in po njihovih svetih merilih za popolnoma krepostne, zato tudi nikoli ne mislijo na poboljšanje. V duhovnem svetu bo potrebno zelo veliko časa in truda, da bi te ljudi spravili na pot popolnosti. Kajti za takšne ljudi MENE ali sploh ni, ali pa me imajo kvečjemu za ubogega moralista starih časov, katerega morala pa zdaj nima sploh nobene vrednosti več, ker so dandanes iznašli veliko boljše.

V duhovnem svetu piha seveda drugačen veter. Je sicer veter milosti, smrdi pa za takšne duše hujše kot kuga. Zato že pred tem bežijo od krajev, kjer bi se morda vendarle lahko srečali s takšnim vetrom milosti. Povem vam: iz te vrste ljudi bodo nekoč mnogi prišli v poslednjo nesnago materije.

61 Bistvo in posledice jeze

Razkriti hočemo nadaljnjo, zelo nevarno vrsto obsedenosti. Ta je v tem, da hudič jeze zasede človekovo zemeljsko telo. Ta obsedenost je najnevarnejša, ker takšen hudič jeze nikoli sam ne obsede nekega telesa, temveč še množica podložnih hudobnih duhov z njim.

Jeza je najostrejša nasprotje ljubezni in tvori resnično glavno sestavino Satana. Jeza pa ne more obstajati brez hrane, zato ima vedno okrog sebe nešteto množico hranilnih duhov, iz katerih sesa in črpa. Kot ljubezen ne more obstajati brez hrane, ki je nasprotna ljubezen, tako tudi jeza ne more obstajati brez nasprotne jeze. Poglejmo, kakšno hranilno pomočniško sodrgo ima okrog sebe.

Sovrašтво je glavni hranilec jeze, potem pa napuh. Iz tega izhajajo samoljubje, nevoščljivost, skopuštvó, zakonolomstvo, prešuštvo, zaničevanje vsega božjega, globoko zaničevanje sebi enakih, umor in uboj, sla po oblasti - in na koncu popolna brezvestnost. To so pomočniki hudiča jeze, od katerih ima vsak še pomembno število podrejenih hudih duhov, ki se dajo zlahka prepoznati v raznovrstnih strasteh z jezo obsedenega človeka.

Tega hudobnega duha je prav tako težko izgnati iz mesa kakšnega človeka, kot je težko pogasiti veliko hišo, ko je ogenj zajel že vse njene dele. Tu ni drugega sredstva, kot pustiti jo zgoreti do zadnjega bruna in ohlajen pepel preiskati, ali je v njem mogoče najti še kaj, kar ogenj ni požrl.

Ker pa je ta hudič jeze zelo zloben, moramo vendar ugotoviti, kako pride ta izvržek pekla v človeško meso. Ta duh ne pride šele s časom v človekovo meso, temveč je že pri spočetju položen vanj kot peklenško seme in tudi mora biti tam, ker pogojuje rast mesa. Toda seme ne pride do samostojnosti, če novorojen človek ne dobi priložnosti za njegov razvoj.

Šele z napačno vzgojo se zbira ta hudobna snov v jetrih. Ko je enkrat tu v polni meri pričujoča, prebudi ta snov samostojnost hudiča jeze. Ta kmalu ujame vso dušo v svoje območje, zaradi česar postane človek v kratkem času pravi hudič.

Poleg tega pri mnogih ljudeh ni ravno nujno, da ta meseni hudič popolnoma doseže lastno samostojnost, temveč se z njegovim izhlapevanjem specifike zla širijo po vsem telesu in sicer najprej s krvjo. Ta postane zelo lahko vzkipljiva, če je vsaj deloma nasičena s to specifiko. S krvjo dospe v živce, po teh v duha živčevja in po duhu živčevja v dušo. Ko je ta zla specifika prešinila tudi njo, je človek že napol hudič in se ni dobro družiti z njim.

To vrsto ljudi prepoznamo po tem, da nad vsako malenkostjo, ki se jih kar najmanj tiče, silno vzkopijo in so takoj pripravljene preklinjati in udariti. Podobni so rdeče žarečemu železu, ki se samo zase zdi popolnoma mirno. Če pa vržemo nanj najlažjo žagovino, pa se bo v trenutku pokazal dim in ogenj! Vsemu temu pa se lahko kljub tovrstnemu nagnjenju izognemo s pravo vzgojo otrok. Največje zlo pri vzgoji je razvajenost. Otrok kmalu opazi, kakšne nespodobnosti lahko počenja, ne da bi bil kaznovan. Potem poskuša tvegati vedno večjo nespodobnost. Če pustijo starši tudi to malo ali sploh nič kaznovano, je otrok že dosegel določeno jezavost. Kmalu se sprevrže v silnega zahtevneža in prav ukazuje, da mu morajo dati tisto, kar zahteva. Če mu zavrnejo izpolnitev njegovega poželenja, postane od jeze kmalu žareče rdeč, nesramen in predrzen.

Če se pustijo starši s tem ostrašiti in popustijo otrokovi divji zahtevnosti, je ta že dosegel prvo stopnjo hudičevske samostojnosti. Kmalu nato se začne odraščajoči otrok svojim staršem vsiljevati kot brutalen ukazovalec. In staršem se kmalu resnično ne bi več dobro pisalo, če ne bi hoteli ustreči zahtevi svojega nevzgojenega otroka.

Ko postane takšen otrok starejši, večji in močnejši, bi marsikateri starši ne bili več varni, če ne bi boleznih takšnih otrok ukrotile tega mesenega hudiča. Samo boleznih ga do določene stopnje spet izženejo, posebno v času, ko se je polastil krvi. Škrlatinka, izpuščaji, pegavost, koze in še druge boleznih so odganjalna sredstva tega uničevalca človeške narave. Toda te izženejo hudobne specifike samo iz krvi.

Duhovno in telesno bi bilo za starše in otroka dobro, če bi bili po preboleli boleznih, s katero sem jim prišel JAZ na pomoč, pametni in bi odslej otroka vzgajali v skladu z mojo ureditvijo. Če ga pa po takšnih boleznih razvajajo še močnejše kot prej, je navadno naslednje stanje hujše od prejšnjega. Kajti če je ta meseni hudič v otroku opazil, da se pot skozi kri ni obnesla, napade živce. Če so ti napadeni, postane otrok izredno občutljiv, kar imajo starši navadno za bolezensko stanje. Otroku dajo potem vse, karkoli zahteva, da ga zaradi domnevno slabih živcev ja ne bi razburjali.

Tu moram JAZ spet poseči in obiskati otrokovo meso z grižo ali močnim kašljem, da se s tem ta specifika odstrani iz živcev. To otrokovemu telesu nekaj časa pomaga. Toda skoraj boljše je, če je otrokovi duši takšno pokvarjeno telo odvzeto prej, preden je lahko meseni hudič napadel tudi dušo. Zaradi tega navadno takšnim staršem odvezam otroke, ki so jih preveč razvadili, kar običajno počnejo tisti starši, ki imajo samo malo otrok.

Ker pa JAZ s človeškimi otroki zasledujem višji cilj, kot da bi bili samo nečimrna igrača nezrelih staršev, ne preostane nobeno drugo sredstvo, kot da takšnim staršem odvezam otroke in jih izročim MOJIM angelom v nadaljnjo vzgojo. Zaradi tega si večinoma izberem tiste otroke, ki so jih starši razvadili. Pretirana ljubezen staršev do otrok je zato običajno vzrok njihove smrti. Če bi jih pustil telesno živeti, bi njihova duša prej ali slej zapadla peklu. Zaradi tega je smrt telesa boljša, da ostane duša ohranjena za nebesa. Zato se tudi nihče ne sme čuditi, če toliko otrok umre v mladosti in pogosto že v zibelki, kajti JAZ najbolje vem, zakaj jih že tako zgodaj vzamem s sveta. Boljše je, da postanejo slabotni nebeški duhovi, kot da bi na svetu postali močni peklenški duhovi.

Tu in tam pa se mora tudi zaradi sveta zgoditi, da takšni duhovi jeze dorastejo. Če starši še pravočasno dovolj energično zatrejo samovoljo takšnih otrok, lahko postanejo iz njih prav uporabni, na tem ali drugem področju zelo vneti ljudje. Če pa se v njih vzbudi jeza, pa iz njih zlahka nastanejo pretepači, uporniki in ne redko mučitelji človeštva. Zato polagam na srce vsem staršem, če odkrijejo pri katerem svojih otrok jezo, togoto, domišljavost, sebičnost, samoljubje in upornost, da se tem strastem uprejo z vso energijo. Lahko se zgodi, da bodo tako pridobili prav pridne in koristne ljudi, ker se z energično vzgojo lahko zla specifika ognja jeze v njih s psihokemičnim procesom spremeni v koristno energijo.

62 Premagovanje jeze

Ker je hudič jeze tako nevarno bitje, če je v posesti človeškega mesa, je nujno, neredko tudi cele generacije telesno ubiti s kugo in drugimi uničevalnimi boleznimi, preden more ta hudič popolnoma pritegniti duše v svoje bitje. Predvsem pa je najpomembnejše za vsakega človeka, ki mora izobraziti svojo in svojih otrok dušo, da se drži prave diete, s katero bo rešena ne le duša, temveč bo lahko tudi človekovo telo v blagor svoje duše doseglo kar se da visoko starost. To pa

se ne more zgoditi, ker ljudje te diete večinoma ne poznajo ali se ne ravnaajo po njej.

Kako je vendar treba že od rojstva vzgajati otroka, da se v zrelih letih lahko drži tistega psihičnega in telesnega dietnega reda, ki mu edini omogoča, da doseže mirno, visoko starost in s tem zagotovi svoji duši trden, vso večnost trajajoč obstoj? Če otrok že v zibelki kaže, da je zelo občutljive narave in se da zlahka razdražiti, naj se - dokler še nima spomina - hrani s takšnimi sredstvi, ki ne razgrevajo krvi, temveč jo mehko hladijo. Če mati otroka doji, naj se vzdrži alkoholnih pijač in se varuje čustvenega razburjanja. Kajti s tem nabira v svoje prsi specifike, ki so hrana tega ognjenega duha. Vzdrži naj se tudi takšnih jedi in pijač, ki potrebujejo za prebavo zelo veliko žolča. Stročnic, posebno fižola, takšni materi vsekakor ni svetovati, pač pa blage mesne juhe, tudi pečenko iz mesa čistih živali, močnate jedi iz pšenice, rži in bele koruze. Primerna sta z vodo pripravljena ječmenova kaša ali v posnetem mleku kuhan riž.

Če da mati otroka dojit k dojiljinim prsim - to sicer nikoli ni ravno dobro - je pa treba prej preveriti, katerega duha je otrokova dojilja. Če se ugotovi, da ima dobro in blago dušo, mora tudi ona upoštevati isto dieto pri jedi in pijači in obvladovanju svojih čustev, kot je predpisana materi. Otroka je treba odvaditi od prsi, ko se pokažejo prvi zobje. Z zobmi se začne izoblikovati spomin.

Kuhani pšenični kosmiči, pomešani z nekoliko čistega medu, bi bili najboljša začetna hrana za jeznoritega otroka. Lahko pa se vzame tudi ječmenova voda, oslajena z nekoliko medu ali sladkorja. Dobro in včasih še boljše so kuhane fige in kuhani rožiči. Za marsikatero starejše otroke bi bila zelo koristna jed tudi lahki lečin močnik.

Živalsko mleko v začetku ni priporočljivo, ker živali same včasih niso zdrave in pogosto pozimi ne morejo dajati zdravega mleka. Nekatere *živali* imajo tudi divji temperament in njihovo mleko bi zelo škodovalo vročekrvnim otrokom. Šele ko so otroci eno do dve leti stari, jih lahko hranite z lahkim, z vodo razredčenim mlekom. Nasprotno pa jim ne bo nikoli škodovalo, če bodo včasih uživali kuhano sadno čežano. Sadje, posebno dobra jabolka in hruške, je zelo pripravno za čiščenje krvi in zniževanje krvnega tlaka. Meso se lahko takšnim otrokom da šele potem, ko so zamenjali zobe. Če dobijo tovrstni otroci mesne jedi prej, postane njihova kri preveč razdražena, njihovo meso premastno in njihove žleze preveč zaslužene, in zaradi tega lahko kmalu nastane mnogo bolezni.

Ko takšni otroci enkrat shodijo in začno govoriti, se morajo zaposliti s pomirjujočimi igrami, ki dvigajo otroško *dušo*. Pri tem je treba neprestano paziti na to, da se ne bi takšni otroci preveč razvneli niti z gibanjem, niti s čustvenimi afekti. Če pa se kljub vsej previdnosti opazi, da se pogosteje pojavljajo izbruhi togote, tedaj se nikoli ne sme opustiti primerna kazen; to pa ne smejo biti takoj udarci, temveč bolj učinkovita je prepoved hrane. Kajti nič ne zdravi jeze boljše kot lakota.

Zelo dobro je v takšnem primeru otrokom pojasniti, da je nebeški Oče prepovedal hudobnim otrokom dajati kruh. Če bodo spet postali pridni in bodo prosili nebeškega Očeta za kruh, bo On staršem dovolil, naj jim ga takoj spet dajo. S tem bodo otroci opozorjeni na Boga in v njihovo mlado dušo se bo vtisnilo, da je On najzvestejši plačnik vsega dobrega in slabega. Če postanejo takšni otroci mirni in spodobni, jim je pa treba tudi povedati, da jih je nebeški Oče zelo vesel.

Če se otroci ne vzgajajo tako, jih bo pozneje zelo težko spraviti na pravo pot. Tu se bo potem izpolnil pregovor, da se staro drevo ne da več upogibati.

Ko takšni otroci odrastejo ter pridejo do samospoznanja, pri njih pa so še ponovno opazni simptomi pretirane razburljivosti, jim je predvsem treba priporočiti, naj živijo zelo zmerno. Naj hodijo zgodaj spat in naj zgodaj vstajajo, naj se vzdržijo alkoholnih pijač, pa tudi mesa nečistih

živali in naj ne obiskujejo krajev, kjer se pleše in igra in kjer zganjajo vsakovrstne spektakle.

Za takšne ljudi obeh spolov je zelo dobro, če se kmalu poročijo, kajti pohota takšnega vihravca je veliko hujša kot pri mirnem človeku. Poleg naravne diete naj tudi prav pogosto molijo in berejo duhovne knjige. To bo okrepilo njihovo dušo in razvezalo vezi njihovemu duhu. Ta se lažje popolnoma osvobodi, če se ljudje oprimejo MOJE ljubezni. Ker so takšni ljudje izpostavljeni večjim skušnjavam kot drugi, so po drugi strani tudi veliko bližje MOJI milosti. Ravno ti ljudje so tisti, iz katerih lahko nastane nekaj velikega, če pridejo na pravo pot, ker imajo v sebi pravi pogum. In iz takšnih ljudi se bodo potem - duhovno vzeto - v MOJEM kraljestvu delale ladje in palače kot iz hrastovine in marmorja. Iz gob in trstike pa težko nastane kaj boljšega, kot so njihovi sestavni deli.

63 O človeški častihlepnosti

Prav tako huda in škodljiva kot togotnost je tudi častihlepnost, ki je pogosto vzrok jeze. Ponižni se ne razburi zlahka, pri ošabnem pa pri priči izbruhne jeza. Ta častihlepnost je pravzaprav glavni hudič pri ljudeh in je tesno povezana s Satanom. Vendar pa ta hudi duh obsede otroke šele takrat, ko so že prišli do nekakšnega samospoznanja.

Nagnjenja k temu pa opazimo že prej, ko otroci komaj že lahko govorijo. Samo enkrat postavite več otrok skupaj in jih opazujte pri njihovi igri - videli boste, kako se bo kmalu eden skazal pred drugim. Že otroku, ki komaj zna govoriti, je všeč, če ga drugi častijo. Posebno močan je ta nagon pri ženskemu spolu. Ta se začne zelo kmalu lišpati, in kdor se hoče takšni deklici prilizniti, jo mora le dovolj pogosto pohvaliti zaradi njene lepote. Če bi katera druga deklica veljala za lepšo, to povzroči vsaj skrite solze. Pri fantih velja lepota manj kot moč. Vsak hoče biti najmočnejši in premagati svojega tovariša. Z rokami in nogami mu bo brezobzirno dokazoval svojo moč, samo da bi veljal za najmočnejšega in zaradi tega za tistega, ki se ga v fantovski družbi najbolj bojijo.

Ob takšnih priložnostih opazimo navzočnost satansko hudobnega demona že pri otrocih. Da je treba tega demona pri priči premagati, nam je seveda čisto jasno - tudi če nihče nima višjega in globljega spoznanja o tej duševni zmožnosti - ker častihlepnost lahko le prehitro zapelje v največje pregrehe.

Spogledljiva deklica bo kmalu postala koketna in v tem stanju je že *tam*, kjer jo je Satan hotel imeti. In fant bo kmalu postal grobijan, prepirljivec in človek, kateremu ni sveto nič drugega več, kot on sam. Iz takšnih ljudi bodo kmalu postali obrekljivci in sodniki nad Bogom in nad vsem dogajanjem. Oni vse boljše razumejo in njihova sodba je pravilna že zaradi tega, ker so jo izrekli prav oni. Kaj bo pozneje iz takšnega človeka? Če se mu jasno pokaže njegova neumnost, mu zavre kri in kar ne bo mogel opraviti z usti, bo prepustil moči svojih rok. Kjer brčne konj, popustita Sokrat in Cicero.

Kjer hoče biti vsak najodličnejši, tam že prihajata skupaj častihlepnost in togotnost. Njena služabnika sta zahrbtnost in hinavščina. Ta častihlepni hudič v človeškem mesu je vir vsega zla med ljudmi in popolnoma enak najnižjemu in najglobljemu peklju, kajti v njem je združeno vse zlo. Ali bi bila kdaj kje kakšna vojna, če ta demon ne bi tako pokvaril ljudi?

Zavrgli so Boga in tako danes kot prej povzdignili na prestol svojega demona častihlepnosti. Zato se človeštvu godi prav, da je tako zgoraj kot spodaj tiranizirano, kajti njega samega najbolj veseli to, da iz svojih otrok vzgaja tirane.

Zato vzgajajte svoje otroke k skromnosti in tudi sami bodite rajši poslednji kot prvi! Tedaj bodo morali tirani brez pomočnikov kmalu nemočno odnehati.

JAZ rad dopuščam, da moč višjih raste, da imajo tako norci spodaj vsaj nekaj, kar jih ponižuje in jim kaže, kakšni bi morali biti, pa niso. In tako sem takšnim regentom dal pooblastilo in upravičeno zatirajo človeštvo, kolikor morejo, ker človeštvo ne zasluži nič boljšega, dokler je tudi samo oblastizeljno. Zato bodi prava ponižnost trdno stališče vašega življenja. Potem vas bo hudoben demon častihlepja zapustil in tudi tiranije bo konec.

Glejte, to je pot blaženosti tukaj in v onstranstvu: Če hoče kdo graditi hišo, mora začeti spodaj! Kdor hoče poboljšati ljudi, naj poboljša najprej sebe in živi pravično, potem mu bodo tudi drugi sledili. Dokler ni MOJ nauk povsem upoštevan, ne bo niti tu niti v onstranstvu boljše, tako v podrobnostih kot na splošno. Kdor pa popolnoma sledi MOJEMU nauku, temu bo dobro tukaj in v onstranstvu. Ponižna duša je kmalu z vsem zadovoljna. In ker MI je najbližja, se tudi vedno zaveda najzanesljivejše in najboljše pomoči.

64/65 Vsakovrstne človeške tolažbe

Mnoge tožbe krožijo med ljudmi. Enemu so časi preslabi: vse postaja dražje in zaradi tega težje. Drugi so prav besni na vlade in valijo vso krivdo nanje. Spet drugi valijo vso krivdo na duhovščino in tretji na vsakovrstno razkošje. Skratka, vsak išče vzrok za zlo tega časa pri drugih. Toda nihče od vseh teh tožnikov se ne vpraša, ali ni tudi sam kar koli naredil in morda še dela kaj takega, da se razmere slabšajo.

Tu slišim družinskega očeta tožiti nad zapravljenostjo tega časa potem, ko je svojim hčerkam ravno kupil drage, najmoderneje obleke. Kaj naj rečem k takšnemu, ki toži nad razkošjem? Nič drugega kot: Če ti raskošje ni všeč, zakaj pustiš, da te tvoja stanovska domišljavost žene, da kupuješ svojim hčerkam takšne stvari? Namesto da očitaš drugim, začni svoje otroke preprosto oblačiti. Morda boš našel nekaj posnemovalcev in ti bodo našli spet druge. Tako bi lahko luksuzni predmeti postopoma izginili, ker ne bi bilo odjemalcev. Kako lahko nekdo, ki se sam ne poboljša, zahteva poboljšanje od drugih?

Mnogi trgovci silno tožijo nad davki, ne pomislijo pa, da so sami izumili to državno nadlogo, ker svojim odjemalcem s svojim dobičkom pogosto nalagajo še desetkrat večje dajatve. Če pa človek svojega sočloveka brezobzirno izkorišča, kako lahko od države zahteva nekaj, česar nima sam? K temu pravim: Ljudje si urejajo življenje, kakor sami hočejo, državo pa gradim JAZ po njihovem vzorcu. Državo urejam po tistem, česar se najbolj veselijo! Le kdo jemlje večje davke kot oderuh od svojih bratov?

Iz tega uvidite, da so ljudje vsak čas sami povzročitelji svojega zla. Zaradi tega naj to zlo tudi ostane tako dolgo, dokler se njegovi povzročitelji ne bodo spremenili.

Tako posestniki nekega mesta silno tožijo nad davki od najemnin. Če pa najemnik ne more pravočasno plačati najemnine, kmalu sprožijo proti njemu tožbo, rubež in izgon. Zaradi tega še več davka na najemnine - tako dolgo, da se lastnikovo srce ne bo omehčalo in bo v svoji hiši uredil tudi brezplačno sobico za reveže.

Vse takšne vzgojne šibe so torej potrebne in bodo postopoma vedno trše. JAZ pa pravim: komur ne zadoščajo mirna in rodovitna Zemljina tla, ta naj gre na morje in tam spozna razliko med mirom in tihoto, ter gibanjem in viharjem. Če ga viharji še niso požrli in če želi, se lahko vrne nazaj. Še vedno obstajajo trdna tla, tako kot tudi poleg naučenih novotarij še naprej obstaja stara božja beseda in prav tako MOJA milost za vsakogar, ki jo išče. Komur pa ni nič do nje, ampak mu je zgolj iz častihlepnosti in pohlepa samo do novotarij, ta naj gre z njimi k svojim hudičem. Lahko je prepričan, da v MOJIH nebesih ne bo nihče jokal za njim.

Kar zadeva zmerjanje *duhovščine*, takšne tožbe sploh ne dosežejo mojega ušesa. JAZ sem uredil tako, da lahko MOJO besedo dobi vsak, ki jo leželi.

Iz tega bo vsakdo spoznal, da pri MENI nič ne velja več kot čisto, ljubeče srce in prava vera VAME. Komur to ni dovolj, komur je beseda govornika s prižnice bolj sveta kot to, kar sem JAZ SAM govoril, ta naj ostane v svoji zaslepljenosti. Komur je z velikimi stroški zgrajena hiša molitve bolj sveta in bolj vzvišena kot čisto srce, ki je tempelj Svetega duha, ta naj gre tja.

Kako naj bi tudi vse katedrale na Zemlji lahko povečale MOJO slavo? JAZ na svetu nisem nikoli iskal SVOJE slave, temveč vero in ljubezen. Vsaka druga prazna počastitev, ki iz MENE, edinega, večno živečega resničnega Boga dela malika, se MI gnusi. Kajti biti hočem čaščen v duhu in resnici, ki prebivata v živem človekovem srcu. Resnično čaščenje je v tem, da ME ljudje spoznajo kot svojega Boga in Očeta, ME kot takšnega nadvse ljubijo in izpolnjujejo zapovedi ljubezni tudi do svojih bratov. To je pravo čaščenje Boga! Katedrala ne more zvečati povečevanja MOJEGA imena, saj vendar zanesljivo ne kaže tega, kar zmorem JAZ, temveč samo to, kar zmorejo ošabni ljudje.

Kdor pa že hoče občudovati MOJO moč in veličino, naj gre v naravo in vzdigne oči k soncu, luni in zvezdam. Tu bo gotovo našel dovolj tistega, iz česar bo lahko spoznal božjo vsemogočnost. Namesto kipov in slikarij prebivajo na teh katedralah resnični, živi ljudje in druga ustvarjena bitja. In namesto vsega okrasja se na teh katedralah vidijo čudoviti gozdovi in livade, vse pa pričajo o moči, veličini in modrosti svojega večnega Stvarnika. Takšno opazovanje res lahko človeško srce uglaši k večji božji slavi!

Modrost sicer zmaguje nad neumnostjo, vendar ne verjemite, da bo zaradi tega zmanjkalo neumnežev: ta vrsta bo ostala, dokler bo obstajal pekel. Sicer se vprašujete, kako lahko tako dolgo gledam toliko gnusobe, zakaj z bliskom in ognjem z neba ne uničim tega starega malikovalstva? Če sem to storil v starih časih, zakaj ne storim zdaj? Pustimo pšenico rasti skupaj s plevelom, bo že prišel čas žetve in izbire! Tistega, ki pozna večnost, čas nikoli ne priganja. Kdor hoče biti neumen, naj tak ostane, kdor pa hoče postati moder, ta ve, kje naj potrka.

66 *Ceremonialna cerkvenost*

Kaj koristi neumna odpoved vsemu, kar predpisuje takšna z malikovanjem nabita Cerkev? Najpametneje je pustiti toku svojo pot. Ko bo dosegel morje, bo moral sam od sebe odnehati. Prav tako neumno bi bilo, če bi hoteli plavati navzgor proti takšnemu toku. Kajti kolikor močnejše bi hotel kdo kljubovati valovom, toliko silneje bi ti udarjali v njegovo čelo. Najboljše je pustiti tok, da teče, kjer in kakor teče - v srcu pa se oddaljiti kolikor se da in iskati zanesljivo pot čiste resnice.

Upiranje posameznika proti nečemu, kar se je v določenih normah stoletja dolgo, bolj in bolj utrjevalo, bi bila pač neumnost. Bilo bi kot vojna med enim vojakom in tisoč vojaki: le kaj bi opravil eden proti tisočim? Prav tako je z enim, ki bi se hotel upreti proti za vedno ustvarjeni splošni ureditvi. Njegovi nazori so lahko še tako pravilni, kaj pa naj stori, če je velika množica slepa in gluha?

JAZ tako in tako nikoli ne gledam na zunanost, temveč vedno samo na notranje v človeku. In tako lahko vsak pošten kristjan v molilnici čisto veselo sledi ceremonialnemu bogoslužju, v svojem srcu pa je pri MENI, tako mu to ne bo niti najmanj škodovalo.

Kogar pa takšno bogoslužje jezi, naj ostane zunaj, kajti s silo ne bodo nikogar vlekli noter. In tudi, če bi se to zgodilo, ne bi bilo škode. Kajti še vedno je boljše v molilnici opravljati določeno pobožnost, kot na zapovedane praznike hoditi na lov ali v igralnico, ali sklepati oderuške posle,

ali kovati zarote in še več podobnega.

Če komu ne diši pridiga, naj ostane pri prebranih vrsticah iz evangelija. Iz tega bo lahko posnel toliko, da bo dovolj, da lahko doseže večno življenje, če le malo vrsticam pravilno sledi. Tako ne more nekdo nič izgubiti, če gre v molilnico, kjer še vedno lahko najde kaj, kar ga opozarja NAME. Če pa se kdo zgolj iz golega sovraštva proti takšnemu malikovanju oddalji od tega, ne oprime pa se ničesar boljšega, temveč navadno samo slabšega, tedaj vprašam: Ali mu bo to kaj koristilo?

Jeruzalemski tempelj je bil za časa MOJEGA življenja na Zemlji popolni malikovalski tempelj. Zato ni bilo več mogoče govoriti o božji hiši. Toda JAZ kot JEHOVA nisem nikomur prepovedal obiskovati templja in darovati svojega daru. SAM sem večkrat učil v njem in SEM tam odpustil prešuštnici njeno krivdo. Tudi SVOJIM učencem nisem nikoli prepovedal obiskovati templja. Zakaj naj bi se torej ta nekdo jezil zaradi obiska molilnice? Kajti če gre res v MOJEM imenu vanjo, tedaj sem JAZ pri njem. In dokler bom JAZ tam zdržal, bo pač lahko zdržal tudi tisti, s katerim SEM v njem.

Sploh pa ne sme nihče klicati bliska in žvepla z neba, dokler ga JAZ SAM ne bom vrgel tja. Kdaj pa bo to potrebno, vem JAZ najbolje.

Dokler ima velika množica ljudi še veselje s tem, da na vse mogoče načine podpira to cerkvenost, tako dolgo naj še traja. Komur so te ceremonije z velikim sijajem všeč, naj ostane pri njih in naj ostane norec! Kdor pa ME pošteno išče, ME bo tudi našel. Sprejel ga bom in ljubši MI bo kot ves svet, poln norcev. Če se torej JAZ ne vznemirjam preveč zaradi splošnega stanja teh stvari in jih dopuščam, naj vam bo to znamenje, da MI je prav malo do vseh teh stvari.

Če pa tu in tam najdem posameznika, ki ME nadvse ljubi, do tistega je tudi MENI več kot do vsega sveta. Tega enega bom pustil uživati vso polnost SVOJE milosti, svetu v njegovi neumnosti pa bom dal otrobe. Kajti do *enega* dobrega je MENI veliko več kot do vrha polnega sveta norcev. Kolikokrat je že bila s travnika pokošena trava, in kaj zato? Saj znova zraste druga. Tako je tudi pri ljudeh na Zemlji, ki so norci in hočejo norci ostati.

67 *Sanje in njihova razlaga*

Naslednji opis poroča o nekaterih vizijah, ki lahko pri dobrih kot tudi pri slabih ljudeh izvirajo ali iz nebes ali iz pekla. Zaradi tega je najnujnejše dobiti o tem prava pojasnila in pravilna navodila za ravnanje, da bi vedeli, kako ravnati pri takšnih pojavih.

Vizije so različnih vrst. Najobičajnejša in vsakomur dobro znana vrsta so nočne sanje. Tu bi lahko vprašali: Kdo resnično sanja in kaj so sanjske podobe?

V navadnem spanju sanja samo duša. Te sanje niso nič drugega kot zmedeno gledanje duše v svoje razmere, ki pa niso urejeno povezane, temveč se kot slika kalejdoskopa z vsakim gibom spreminjajo in se nikoli več ne pojavijo kot popolnoma enake. To nepovezano gledanje razmer in podob lastnega stanja ima svoj vzrok v tem, da je duša brez zveze z zunanjim svetom, pa tudi brez zveze s svojim duhom.

Ta vrsta vizij za dušo nima druge koristi kot to, da se more po takšnem snu spominjati, kako bi bilo z njo v absolutnem stanju. Če kdo povzame sanje ali jih celo zapiše, ima lahko duša v njih dober portret same sebe. Kajti pokažejo ji njena glavna poželenja, njene težnje in kakšno sploh je in bo njeno celotno stanje, ko se bo ločila od svojega telesa.

Te vrste sanj ne prikličejo v dušo niti nebeški niti peklenški duhovi, temveč so proizvod lastne duše, ki se jih spominja včasih bolj, včasih manj, včasih pa sploh ne. To je pri še čisto naravnem človeku odvisno predvsem od tega, kakšen je njegov duh živčevja. Če se ta nagiba bolj k duši, se

bo človek natančno spominjal skoraj vsakih sanj. Če pa je nagnjen bolj k telesu, bo imel človek malo ali pa sploh nič spomina na svoje sanje. To je navadno pri tistih ljudeh, ki so zelo čutne in grobo materialne narave.

Čisto drugače pa je pri nekaterih *svetlih* sanjah, v katerih se sanjajočemu zdi, kot da bi bila prikazen resničnost, tako da, ko se zbudi, komaj lahko presodi, ali so bile sanje ali pa resničnost. Takšne vizije ali sanje ne pripadajo duši, temveč duhovom, ki jo obdajajo, pa naj so ti dobri ali zli. Če so zli, se bo duša - in po njej tudi njeno telo - iz takšnih sanj prebudila popolnoma izčrpana. Če so te vizije delo dobrih duhov, potem bosta duša in telo po prebujenju okrepljena.

Obe vrsti teh vizij sta dopuščeni duši le v korist, nikakor pa ne v škodo. V zastrašujočih vizijah naj duša najde opozorilo, v dobrih pa okrepitev. Te vizije so tako jasne zaradi tega, ker duhovi najprej odvežejo duha živčevja iz njegovih telesnih povezav in ga povežejo z dušo. V takšnem stanju ima duša občutek naravnosti, ker je povezana z duhom živčevja, zato lahko zdaj tako kot pri sprejemanju skozi telesne čute sprejema vase tudi sanjske podobe in se jih spominja.

K tej vrsti notranjih vizij spadajo tudi videnja medijev in nadalje videnja v narkozah. Te podobe imajo že smiselno zvezo in določeno ureditev, ker so obdajajoči duhovi duši pokazali nekaj resničnega. Pri tem duši neredko prikažejo prihodnje dogodke, to pa za duhove ni nič težkega. Kajti poznajo ureditev stvari in okoliščine, v katerih si morajo slediti, ker so sami ustvarjalci te ureditve.

Je ravno tako, kot če bi nekdo prišel v tujo hišo: tu pač ne bi vedel, kaj bo gospodar delal jutri. Če pa vam on to pove, boste tudi vi že danes zvedeli. Prav tako vi ne morete vedeti, kaj bodo duhovi povzročili v tem letu. Če pa duhovi to duši oznanijo, bo tudi ona vnaprej vedela, kaj se bo zgodilo. Da pa lahko duhovi duši kaj takšnega oznanijo, jo morajo najprej na to pripraviti.

Te vizije torej že zelo veliko pomenijo. Vendar jih ne sme nihče, kot nekoč pogani, imeti za naznanilo nespremenljive usode, kajti nihče ne sme biti omejen v svoji svobodni volji. Če bi kdo zares želel nekaj drugega, kot so mu duhovi v viziji pokazali, se sme obrniti samo NAME, in bo drugače, če tisti, ki se je obrnil NAME, veruje in zaupa. Kajti JAZ lahko v vsakem trenutku spremenim vse stvari.

In če bi JAZ SAM rekel: "Glej, jutri BOM storil to in ono!" - ti pa bi ME poln ljubezni in zaupanja do MENE prosil, naj to opustim, bi JAZ storil, za kar prosiš. Zaradi tega ne bo nihče oškodovan, kajti JAZ lahko vse okoliščine, stanja in stvari uporabljam tako ali drugače, in tu MENI mora služiti tisoč kot eden in en dan biti kot eno leto in tisoč let kot en dan.

Človeško srce je seveda tako lahkoverno, da bi rado že iz čisto preprostih sanj predvidevalo vsakovrstne prihodnje dogodke. Ljudje so že izdelali pravila, po katerih bi morale po določenih sanjah nastati določene posledice. Tu so sanje o vodi, ki naznanjajo smrt katerega sorodnika ali znanca. Ogenj prinaša ali laž ali veselje. Sanje o kruhu, gnoju ali poroki veljajo za preroke smrti v družini. Če kdo sanja o čebelah, nastane ogenj. Če sanja o mravljah, pride nato poplava ali pa čaka človeka veliko skrbi. Kobilice, ščurki in ptiči pomenijo vojno, da sploh ne pomislimo na sanje o loteriji. Te podobe, ki se predstavljajo duši v sanjah, pač *ustrezajo* stanju duše, njenim željam in bojaznim, nikakor pa niso preroki prihodnjih dogodkov.

Takšno praznoverje je zlo, ki lahko duši zelo škoduje, ker se s tem privadi, da zaradi takšnih napovedi popolnoma preneha zaupati VAME. In kolikor več takšnih preroških domišljij se ukorenini v duši, toliko bolj te slabijo vero, pa tudi ljubezen do MENE. Če so že preproste sanje samo ogledalo duše, pa izvirajo neumne razlage od zlobne duhovne svojati.

Tukaj vam to oznanjam, da bi vedeli, kako morate v prihodnosti v resnici razumeti sanje, pa tudi pristne vizije, o katerih bomo v nadaljevanju še govorili. Vsak pojav ima sicer svoj ustrezn

vzrok, kot tudi ustrezni namen, toda o namišljenih neumnostih pri tem ne sme biti govora.

68/69 O praznoverju

Tretja vrsta tako imenovanih vizij je tista najbolj praznoverna domneva, po kateri naj bi bili nekateri naravni pojavi preroško povezani z dogodkom, ki se bo zgodil v prihodnosti. Ne more vam biti neznano, v kakšne nerazumljivo neumne spletke se zatekajo nekateri ljudje, da bi vnaprej zvedeli nekaj o neprijetni prihodnosti.

Prvi norci so sestavljali koledarjev, ki hočejo brez iskre modrosti pogosto smešno vnaprej določati vreme za vsak dan. Nekateri med njimi datirajo le-te po tako imenovanih usodnih dnevih. Kdo je vendar gospodar vremena, JAZ ali usodni dan? Ali pa ME ima lahko kdo za tako nemodrega, da bi JAZ postavil določene dneve v letu kot napovedovalce prihodnjega vremena?

Po usodnih dnevih presojujejo ljudje prihodnje vreme. Ne poznajo pa velikih usodnih dni svojega srca, ki bi jim lahko razkrili glavno vreme njihovega prihodnjega, večnega življenja. Človek bi tedaj prav ravnal, če bi bolj upošteval stanje svojega srca in bi dobil uvid, da je v njem nenehno slabo vreme, ki pač izvira iz *tehle* usodnih dnevov, ki so dnevi igre, požrtij, pijančevanja, prešuštvovanja, brezdolja, potem trdosrčni dnevi, dnevi obrekovanja in še cela množica podobnih.

Te usodne dneve mora človek upoštevati, pa marsikaterega viharja, bliska, groma, dežja in toče, snega in leda na njegovem srcu ne bi bilo. In če ne bi bilo podobnih neviht, bi duh stopil iz svoje kamrice v svobodni svet srca in duši oznanil usodni dan večnega življenja! Dokler pa vladajo v srcu prej opisani usodni dnevi zla, ostane človek to, kar je bil: samo žival, ki bo težko kdajkoli sprejeta v nebo.

So pa še drugi ljudje, ki imajo vremenarje za neke vrste čarovnike ali črnošolce. Ti ponujajo celo množico neumnosti pod imenom Varovalna sredstva za vreme. K tem sredstvom za preganjanje neviht spadajo na prvem mestu tako imenovane vremenske maše v rimskem krščanstvu. Drugo varovalno sredstvo so tako imenovani blagoslovi polj, ki jih opravlja ali krajevna duhovščina ali beraški menih, čigar blagoslov naj bi bil veliko močnejši. Tretje sredstvo proti že bližajoči se nevihti je tako imenovano zvonjenje proti nevihti, vrhu tega streljanje z blagoslovljenim smodnikom, kajenje z raketo, prižiganje blagoslovljenih sveč in končno postavljanje visokih nevihtnih križev, v katere naj bi se zaleteli čaravnice, ki delajo nevihte.

Kakšen grozovit nesmisel, zaradi katerega navaden človek popolnoma zablodi od tega, da bi imel Boga za tistega, ki dela vreme, in bi si od Njega izprosil lepo vreme.

Ta vrsta praznoverja ima torej zelo hude posledice, da še v svojem srcu boljše človeštvo popolnoma izgubi zaupanje v Boga. In to je delovanje pekla, ki po tej poti osvaja duše. Ljudstvu je treba dati svetlobo namesto teme! JAZ SAM pa bom ob pravem času prižgal narodom luč, in ti se bodo potem znali primerno zahvaliti darovalcem teme.

Nadaljna oblika praznoverja te vrste je v tem, da se skoraj vsi ljudje, posebno pa rimsko-katoliške vere, držijo tako imenovanih znamenj sreče ali nesreče. Takšne neumnosti najdemo od najvišje družbe navzdol do najmanjših kmečkih koč. To so ostanki poganstva.

Vzrok je v tem, da takšne neumnosti - ne prepoznane kot zmota duše - navadno povzročajo hudobni duhovi, ki izvirajo iz poganstva. Niso popolnoma zreli za pekel, zato imajo še vedno prepustnico za Zemljino površje, da bi tu prišli do pravega spoznanja in postali

boljša bitja. Ti duhovi se pridružijo mnogim ljudem, se oprimejo njihovih teles in s svojim poganstvom vplivajo na korenine duše, zaradi česar duša potem pride do tistih neumnih domnev. Mnogi ljudje sicer spoznajo, da v tem ne more biti resnice. Če pa srečajo takšen primer, začnejo

dvomiti nad svojim spoznanjem in mislijo, da bi vendarle lahko bilo nekaj na tem. Pri pravem kristjanu se takšen dvom ne bi smel nikoli pojaviti.

Veliko hujša vrsta ugibanja prihodnosti je vedeževanje iz kart. Zaradi te hudobne igre so že mnogi ljudje postali nesrečni. Zato mora vsakdo bežati pred takšno vedeževalko iz kart. V stanovanju ene takšne, ki se s tem ukvarja kot z obrtjo, prebiva prav toliko glavnih hudičev, kolikor ima kart. Če že vedeževalka iz kart včasih kaj ugame, se to zgodi s pomočjo hudobnih duhov. Zato bežite od takšnih prerokinj, sicer boste postali ujetniki pekla!

Novejši način odkrivanja prihodnosti poskuša s pomočjo medijev. Če zapade medij s pomočjo magnetnih potez v zaželeno globoko spanje, mora magnetizer zabeležiti samo tisto, kar medij prostovoljno govori. Medijev ne sme siliti h govorjenju, ker bi to zelo škodovalo njihovemu zdravju, ampak mora potrpežljivo čakati, dokler medij sam ne začne govoriti. Vprašanje je dovoljeno samo tedaj, če povedano ni dovolj razumljivo.

Sploh sme medijsko preiskovanje s polaganjem rok opraviti samo vernik na vernikih. Če pa kakšen domišljav učenjak brez vere z umetno manipulacijo prisili človeka v magnetno spanje, da bi od njega zvedel nekatere stvari, ali delal znanstvene poskuse, je takšen magnetizer hudič. Za medija bi bilo boljše, če bi ga obsedel resnični hudič, kot da se je pustil zlorabiti brezbožnemu in brezvestnemu magnetizerju.

To vam naznanjam zaradi tega, da boste v primerih, ki se bodo zgodili, vedeli, kako se morate ravnati. Blagoslovil bom vsakega magnetizerja, ki v MOJEM imenu na bolnike polaga roke zato, da bi jih ozdravil. Toda čudodelniki in napovedovalci prihodnosti naj se MI ne približajo! Sploh pa vsakogar opozarjajte na to, da ja ne bi s takšnimi posebnimi sredstvi drugim razkrivali prihodnosti, dokler človek še ni zrel za presojo takšnega razkrivanja. Nekatere izjave o prihodnosti so za vsako dušo ne le hudo škodljive, temveč tudi nesmiselne, ker določene prihodnosti sploh ni. Ta se vsekakor ravna po svobodni volji ljudi.

Vsakemu človeku sem dal svobodnega duha, za katerega ponovno rojstvo se mora truditi. Ko bo to sledilo, se bo človeku tudi razkrila prihodnost. Dokler pa se to še ni zgodilo, za človeka pravzaprav še ni "prihodnosti". Išcite predvsem božje kraljestvo, vse drugo pa bo prišlo nato samo od sebe!

70 Božje kraljestvo in prerojenje

Veliko jih je, ki pravijo: "Božje kraljestvo bi že bilo prav iskati, če bi ga bilo lažje najti in če bi v kakšni cerkvi ali krščanskem občestvu naleteli na pravo pot do božjega kraljestva: Rim govori: "Edino jaz sem prava pot!" Enako govori o sebi tudi vsaka druga cerkev. Pa če hodi človek po eni ali po drugi poti, ki naj bi vodila k božjemu kraljestvu, bo gotovo našel vse drugo, samo božjega kraljestva ne.

JAZ pa pravim k temu: Če mora nekdo še tako dragoceno stvar predolgo iskati in je kljub temu ne najde, bo sčasoma opustil iskanje. Kdo pa je kriv za to? Iskalec sam, če božje kraljestvo išče tam, kjer se ga ne da najti, in ne v tem, v čemer ga lahko najde! Saj je vendar dovolj jasno zapisano, da božje kraljestvo ne prihaja k človeku z zunanjim vidnim sijajem, temveč je notranje v človeku. Njegov temeljni kamen je Kristus, eden in edini Bog in Gospod nebes in Zemlje, časno in večno, v prostoru kot tudi v neskončnosti. Vanj mora srce verovati, Njega *ljubiti* nad vse, svojega bližnjega pa kakor samega sebe!

Če je človek to preprosto zahtevo v svojem srcu popolnoma izpolnil, je že našel božje kraljestvo. Naprej potem človeku ni treba skrbeti, kajti vsakemu se bo dalo, kar potrebuje. Kdor potrebuje modrosti, temu bo dana, kadar in kjer koli jo potrebuje. Če potrebuje kdo zunanje

pripomočke za svoje zemeljsko življenje, jih bo dobil ob pravem času in v pravi meri. Če potrebuje kdo priložnostno posebno moč, mu bo dodeljena. Nasvet in tolažba mu ne smeta manjkati. Če bi kdo ob posebni priložnosti potreboval tuji jezik, tudi s tem mu bo ustrezno. In če želi pomagati bolnikom, ne potrebuje nič drugega kot MOJE ime in svoje roke.

Teh prednosti pa seveda noben človek v mesu, celo če bi že bil prerojen, ne more imeti vedno v svoji roki, temveč samo tedaj, če eno ali drugo resnično in zares potrebuje. Tudi prerojeni mora kot vsak drugi priti k MENI, če hoče karkoli imeti. Tako kot JAZ SAM, dokler sem v mesu prebival na Zemlji, nisem smel in mogel delati, kar bi hotel, temveč kar je hotel OČE, ki ME je poslal.

Ta je bil sicer v MENI, kot JAZ v NJEM. ON je bil božji duh kot OČE od vekomaj, JAZ pa SEM bil in SEM njegova duša. Ta ima sicer svoje spoznanje in sposobnost kot najvišja in najpopolnejša duša vseh duš. Vendar ta duša ni smela delati, kar bi hotela, temveč samo tisto, kar je hotel ON, iz katerega je izšla. Če je hotela duša odriniti na stran zadnji grenki kelih, pa vendar tega ni hotel ON, ki je bil v MENI. Zaradi tega je tudi MOJA duša delala to, kar je hotel ON, ki je bil v MENI.

Zato si ne smete pod prerojenim človekom predstavljati trajnega čudodelnika v vseh stvareh. Tudi ne kot nekoga, ki bi bil okrog glave obdan s tako imenovanim svetniškim sijem, kot slikate vi svoje svetnike. Po telesni smrti prerojenega ni mogoče odkriti nobenih čudežnih znamenj svetosti, ki so posebno čaščena v rimskih svetniških legendah, prav tako nikakršno mumijam podobno netrohljivost odloženega telesa. Vsak razumni naj se sam vpraša, čemu bi bilo to dobro. Kaj bi pač pridobil blaženi duh prerojenega, če bi bil na Zemlji deležen takšnih čudežnih, toda nesmiselnih odlikovanj? Ničesar od vsega tega ne nosijo najditelji božjega kraljestva na sebi, temveč MOJA milost se po njih razodene samo tedaj, ko je to potrebno.

Tudi si ne morete prerojenih MOJEGA kraljestva predstavljati kot neke vrste menihe, ki bi svetu popolnoma umrli v vsem in se ne bi ukvarjali z ničemer drugim več kot z rožnim vencem, mašo in litanijami, s postom, s preklinjanjem grešnikov in zapravljanjem časa z opazovanjem svojega groba in krste. To niso znamenja prerojenja, temveč nasprotno - znamenja teme. Svetloba prerojenih ne pozna nobenih temnih strani življenja, kajti v njih je povsod dnevna svetloba.

Grob in krst nista znamenje prerojenega, ki je našel božje kraljestvo. Kajti tam ni niti grobov, niti krst, ker ni mrtvih. Tam je samo vstajenje in večno življenje! Prerojeni živi nenehno v svojem duhu in ima izgubo svojega telesa prav tako malo za svojo smrt, kot bi kateri koli človek imel za smrt, če zvečer sleče svojo suknjo. To je sicer čudovito znamenje prerojenja, je pa samo notranje v človeku ter se zunanje in javno ne kaže.

Tako so tudi druga znamenja prerojenja samo v človekovi notranjosti in se lahko spoznajo samo tedaj, ko je to potrebno. Kdor ima dar prerokovanja, ga dobi tedaj, ko ga potrebuje in ME prej zanj prosi, kajti nihče ne more prerokovati razen MENE samega. Če potem JAZ položim prerojenemu besede v srce in na jezik, tedaj bo prerokoval, sicer pa bo govoril kot vsak drugi človek. Prav tako je tudi z drugimi darovi.

Ljudi s tako imenovanim "drugim obrazom" (zunajtelesnimi izkušnjami) *ne* smete že samo zaradi te sposobnosti imeti za prerojene. Kajti ta je samo posledica njihovih lahko vzburljivih živcev, po katerih duša s posredovanjem duha živčevja - zlahka prenaša v telesni organizem nazore iz svojega duševnega sveta. Močni živci tega seveda ne morejo, zato imajo ljudje močnih živcev le redko tako imenovani "drugi obraz". Zato tega pri človeku ne smemo imeti niti za nekaj dobrega, niti za nekaj slabega. To je prej neke vrste telesna bolezen, do katere pridejo

navadno ljudje zaradi vsakovrstnih neprijetnih dogodkov v njihovem zemeljskem življenju. Velika žalost, dolgo trajajoči strah, velika groza ipd. so navadno vzrok za to, včasih pa tudi umetna sredstva kot magnetizem, pijanost in omamljenost z narkotičnimi zelišči.

Temu podobne reči torej nikakor niso znamenje preropenja. To lahko spoznamo že iz tega, da takšni vizionarji navadno gledajo le popolnoma nepovezane slike, ki jim manjka vsaka urejena vsebina.

Vzrok za to je v tem, ker njihov duh in njihova duša še nista povezana med seboj. Tudi v njihovih videnjih ni nikakršnega temelja in nikakršne zveze, ki bi bila vsakomur popolnoma jasna. Nasprotno pa iz ust preropenega izpričuje - četudi samo deloma - vsaka predstava duhovnih stvari pravi duhovni temelj in povezavo. To je potem tudi znamenje pravega preropenja in pomembna razlika glede na golega vizionarja. Zato tudi ne smete kot posledico preropenja pričakovati bedastih čudežnih reči, temveč naravne sadove zdravega duha in duše, ki je po njem ozdravela.

Preropeni ve, da z darovi Svetega duha ne sme slepariti, zato le-te uporablja samo tedaj, pa še to navadno na skrivaj, kadar so potrebna.

Kdor pa bi rad to preropenje dosegel zaradi kakršnih koli čudežnih lastnosti, je lahko prepričan, da ne bo deležen takšne milosti.

Ljubezen do MENE, velika srčna dobrota, ljubezen do vseh ljudi, to skupaj je pravo znamenje preropenja. Kjer pa tega manjka in ponižnost še ni dovolj močna za vsak sunek, tam nič ne koristijo niti svetniški sij, niti kuta, niti duhovna videnja. Takšni ljudje so od božjega kraljestva pogosto bolj oddaljeni kot marsikateri drugi, katerih obraz je videti zelo posveten, kajti božje kraljestvo nikoli ne pride z zunanjim sijajem, temveč notranje, v vsej tihoti v človekovo srce. To si vtisnite v srce tako globoko kot le morete, pa boste dosegli božje kraljestvo veliko lažje kot mislite.

Vizije preropenega so edino pravilne. Vse druge pa lahko dobijo pravi pomen šele tedaj, če jih razloži preropeni duh.

Tako kot mora vsakdo zavreči neumnost svetnih ljudi, tako se lahko *vsekakor* verjame besedi resnično preropenega, ker ta ne daje ničesar, česar ni prejel. Drugi pa daje samo tisto, kar si sam domišlja, da ve.

Če bi kdo navidez govoril v Gospodovem imenu, delal pa bi to vendar samo zaradi svoje časti in koristi, temu ne verjemite! Kdor pa brez lastne koristi in častihlepja pravi: "To govori Gospod!" - temu verjemite! Posebno če pri tem ne gleda na osebo, kajti preropeni spoštuje samo Gospoda.

71 Pravi in lažni preroki

Tu bi spet lahko kdo vprašal: "Torej lahko preropenemu vendarle vedno popolnoma verjamemo, ko napoveduje prihodnje reči? Ali naj dvomimo tudi o njegovih napovedih? Na to pravim JAZ: Če preropeni govori: "To ali ono se bo zgodilo!" in ni dodal nobenega "če", tedaj mu ne verjemite, kajti tega ne reče noben pravi preropeni. Kar se bo zgodilo, se zgodi pogojno. Zaradi tega se napoved prihodnjega dogodka nikoli ne more z gotovostjo uresničiti. Če bi bilo namreč kaj vnaprej določeno, bi bil svet v najhujši obsodbi in vsa svoboda bi bila izgubljena. To pravi preropeni zelo dobro ve in bi torej moral prerokovati proti svojemu spoznanju, če bi napovedal kaj kot določeno.

JAZ SAM sem bil prav gotovo največji prerok na svetu. Kdo pa MI lahko dokaže, da sem razen SVOJEGA vstajenja karkoli čisto določeno napovedal? Rekel SEM sicer, da BOM umrl in

tretji dan spet vstal, toda časa in ure nisem nikomur napovedal. - Tako SEM napovedal tudi SVOJ ponovni prihod, toda - dobro pazite - z dodatkom: "Časa in ure pa ne pozna nihče razen JAZ SAM, pa tudi tisti, kateremu hočem JAZ razodeti!" To SEM sicer že razodel, toda ne časa in ure, ampak samo z napovedjo znamenj, po katerih se lahko prepozna moj bližnji ponovni prihod.

Tako so tudi vsi preroki samo pogojno napovedovali prihodnost, da ne bi bil s tem nihče obsojen, ampak bi ohranil svobodo za izpolnjevanje zapovedi in bi tako lahko ušel zagroženi kazni.

Jeremija je dolga leta prerokoval in čakal, včasih bridko tožeč, zaman na izpolnitev svojih prerokb. Kajti tisto, kar je prerokoval že za jutri, se je zgodilo šele čez leta. Celih 23 let je moral čakati, da se je uresničila njegova prerokba sedemdesetletnega babilonskega suženjstva nad izraelskim ljudstvom. Jona je celo zaman čakal na uničenje Niniv, tako da MI je nazadnje jezno očital MOJO dobroto.

Če je ljudem zagrožena kazen, oni pa se spreobrnejo - vsaj nekateri - bo kazen ukinjena. Če bo med sto tisoč ljudmi samo deset pravičnih, BOM zaradi teh desetih tudi stotisočim prizanesel s kaznijo. In če je med milijonom sto pravičnih, zaradi njih celega milijona ne BOM obiskal z zagroženo kaznijo. Če je število pravičnih večje, sodbe tem bolj zanesljivo ne bo. Namesto splošne kazni bo zadela kazen samo posebno najtrdovratnejše. Če pa je pravičnih manj, tedaj zagrožena kazen po nekaj nadaljnjih svarilih ne bo zadržana.

Iz tega jasno izhaja, da mora biti s prerokovanjem vsakdo zelo previden, poklicani prav tako kot nepoklicani. Zaradi prerokovanja pač ne BOM nikomur pustil doseči prerojenja, temveč edino zaradi večnega življenja. Če pa koga JAZ pokličem za prerokovanje, naj ta ničesar samovoljno ne dodaja ali odvzema. Če bi to storil, bi mu nekoč zaradi tega še huda predla! Zato nikakor ni lahko biti prerok. In zelo škodljiv človek je tisti, ki prerokuje svojevoljno ali si pri tem celo predrzne prisvajati si božansko sodništvo.

Kdor to dela, ga bo doletela ista kazen, kakršno je namenil svojim bratom. Kdor obsoja, bo obsojen, in kdor preklinja, bo preklet. Kdor obsoja s peklom, ta bo našel svojo kazen v peklu. Kdor obsoja s smrtjo, bo sam umrl, kdor grozi z mečem, bo z mečem pokončan. In kdor kaznuje s temo, bo vržen v najhujšo temo. Kdor pa noče biti obsojen, naj tudi ne sodi.

Če pa bi kdo trdil, da ima oblast za obsojanje od MENE, ta je lažnivec za vekomaj. SVOJIM prerojenim apostolom in učencem SEM dal samo oblast najvišje ljubezni do bližnjega, ki je enakovredna ljubezni do MENE. In ta najvišja stopnja ljubezni do bližnjega je MOJ duh v srcu vsakega prerojenega, kot tudi v srcih tistih, ki verujejo VAME, ljubijo MENE in svoje brate zaradi MENE. Zaradi te ljubezni, ki je MOJ duh v človeku, ima vsakdo dolžnost odpuščati svojim sovražnikom od vsega srca. In kolikokrat je neki človek zaradi MOJEGA duha v sebi odpustil svojemu sovražniku, tolikokrat naj bo temu grešniku odpuščeno tudi v nebesih. Če pa ima kdo hudobnega sovražnika, pri katerem vse odpuščanje ostaja brez sadov, naj tak človek reče: "Gospod ti povrni po tvojih delih!" - to pa velja samo za opomin greha.

Ali je s tem pooblastilom že podeljeno sodništvo? O ne, samo pooblastilo najvišje ljubezni do bližnjega ali ljubezni, ki je enaka MOJI božanski! Toda nikoli sodništvo, ki SEM se mu JAZ SAM odpovedal in ga zaradi tega toliko manj podelil kakšnemu človeku. Pooblastilo najvišje ljubezni pa SEM dal ljudem zato, da bi s tem toliko lažje postali resnični bratje v MOJEM imenu. Le kdo bi lahko iz tega sklepal na podelitev pooblastila za kakšno sodništvo?

Ko SEM rekel: "Prejmite Svetega Duha!" je to pomenilo in še pomeni toliko kot: "Prejmite najvišjo moč MOJE božanske ljubezni! Kar razvežete na Zemlji, naj bo razvezano. Potlej niso

potrebne nobene žrtve in nobeni veliki duhovniki več. Kar zavežete v svojem srcu in kar zavežete na svetu, naj bo zavezano tudi v nebesih!” - Pri tem pod “razvezati” in “zavezati” ne smete razumeti odpuščanje ali zadržanje greha, temveč je razvezanje osvoboditev in zavezanost sprejetje.

Če na primer kdo drugemu človeku kaj dolguje, lahko ta človek dolžniku dolg odpusti. Ali če pogan veruje v krščanstvo, ga lahko kristjan pri priči sprejme v občestvo in ga v srcu poveže z vsemogočnostjo božje ljubezni. To ima pravico storiti vsak kristjan, ki veruje VAME, ME ljubi in je krščen v MOJEM imenu.

Kdo pa lahko iz tega izpelje pravico do sodništva? Kjer le-to obstaja, obstaja proti MOJI odredbi. Kdor se takšnemu podredi, se moti, če misli, da bo s tem rešen svojih grehov. Kajti kako lahko kdo tretji odpusti komu dolg, ki ga drugi dolguje nekemu tretjemu?

Če Jakob iz MOJEGA duha priporoča medsebojno priznavanje grehov, pod tem še dolgo ne gre razumeti spovedi, temveč samo medsebojno zaupljivo izpoved svojih napak in slabosti, da bi prejel od prijatelja in brata moč in tolažbo v duhu in resnici. Vidite, za to ne potrebuje kdo niti duhovniškega niti eksorcističnega posvečenja. Apostolska služba sama je samo bratska učiteljska služba, ne pa poganski blesk zlata, srebra in dragih kamnov s sodniškim poklicem.

Torej ni govora o kakšni spovedi. Vendar pa ni samo apostolom, ampak je vsakomur ukazano, naj bo oskrbnik; če recimo slabotni ljudje obžalujejo, da so se pregrešili nad svojimi brati, ti pa so že umrli, ali telesno ali duhovno - s čimer odpuščanje krivde tistim, ki so jih užalili, ni več mogoče - tedaj pač lahko stopi k slabotnim kdo tretji in njihovo veliko krivdo zapiše čisto majhno. Takšen ji bo izkazal dejanje resničnega krščanskega usmiljenja, posebno če jih obrne k MENI. V nobenem drugem primeru pa naj se tretji ne meša med brata kot tisti, ki odpušča krivdo. Če to počne, naj se mu naložijo vsi grehi onih dveh, če ju je hotel soditi, ne pa poboljšati.

To je dobro utemeljena razlaga o tem, kako je z zapovedanim odpuščanjem grehov.

72 Odpuščanje grehov in čaščenje podob

Nekateri moderni filozofi, ki imajo seveda tudi MENE samo za filozofal, trdijo, da ima po krščanskem nauku vsak človek pravico odpuščati grehe, ker sem JAZ, ustanovitelj tega nauka, odpuščal grehe tudi takšnim ljudem, ki ME osebno niso nikoli užalili.

Takšnim filozofom odgovarjam približno tako, kot SEM rekel tistim Judom, ki so postavili predme prešuštnico: “Kdor izmed vas je brez greha, naj jo kamenja, in njegovo dejanje bo priznано v vseh nebesih!”

JAZ sem kot človek lahko odpuščal grehe vsakomur, ker SEM bil SAM brez greha. Kdor pa ni brez greha, ne sme delati tega. Kajti brez greha biti se pravi: biti na najvišji stopnji ponižnosti in ljubezni. Božja postava mora postati lastna narava takšnega človeka. Vse strasti njegovega mesa morajo biti od otroštva naprej odpravljene do najgloblje stopnje, da lahko v njem popolnoma prebiva božja moč. Šele tedaj bi lahko takšen človek rekel temu ali onemu: “Tvoji grehi so ti odpuščeni!” in bi mu bili odpuščeni. Toda tu grehov ne odpušča človek, temveč edino božja moč. Samo njej je mogoče spraviti srca tistih, ki so drug nad drugim grešili in padli v sovraštvo. To pomeni, da srca tako prežari s svojim božjim ognjem, da se zaradi tega zadušijo vsa jeza, napuh in nevoščljivost. Samo po sebi pa se razume, da tega ne zmore nobena človeška sila, ampak samo božja moč. Zaradi tega lahko človek Bogu samo reče: “Gospod, odpusti mi moje grehe, ki sem jih zagrešil nad mnogimi brati, ki jih zdaj ne morem več prositi za odpuščanje. Tvoji moči, o Gospod, je za vekomaj pridržano, da stori tisto, kar bi rad storil jaz sam, če bi mogel!”

Glejte, samo tako lahko edino božja moč odpušča grehe, ki jih ljudje ne morejo več odpustiti drug drugemu: ali zaradi velike krajevne oddaljenosti ali če je telesna smrt postavila nepredimo steno med dva človeka. V takšnih primerih lahko samo še Bog odpusti grehe.

Nič nočem reči proti temu, če človek razodene svoje napake in prekrške duševnemu prijatelju med štirimi očmi, da bi prejel od njega tolažbo: da mu bodo grehi odpuščeni, če se bo obrnil NAME z resnim namenom, da takšnih grehov ne bo več delal in svojim bratom storjene popravil, kolikor se da z iskrenim kesanjem in ljubeznivim zadoščevanjem. Takšen spovednik MI bo vedno ljub in drag. Seveda za to ni potreben ravno duhovnik. Če si takšen domišlja, da ima samo ON moč in oblast odpuščati grehe ali jih celo zadržati, soditi grešnika in se v spovednici pusti imenovati za božjega namestnika, tak je hudodelec in ubijalec duš, ker se samovoljno postavlja pred nebeška vrata.

K tej vrsti spadajo tudi tisti krivi preroki, ki z veliko resnostjo pridigajo naivnim ljudem: "Pojdite sem ali tja in romajte k tej ali oni milostni podobi! Ne pozabite na bogato daritev, pa boste pri tisti podobi dosegli odpuščanje svojih grehov in še druge milosti."

Tu pravim JAZ: Takšni krivi preroki morajo nekoč prejeti svoje zaslužen plačilo. Kajti ti ne vedo in nočejo vedeti, da je treba Boga moliti v duhu in resnici. Vsi, ki podobno učijo in ljudi obračajo k malikom, so antikristi in krivi preroki in duhovno ubijajo ljudi. Zaradi tega ne smete obiskovati takšnih krajev, polnih nalezljive duhovne popačenosti.

Ne verjemite, da lahko tam kdor koli najde pomoč. Kajti pomagam lahko edino JAZ, ki SEM večni sovražnik vsakega malikovalstva. Le kako naj bi JAZ podelil kakšni leseni podobi čudežno moč? Če bi jo že hotel komu podeliti, potem bi jo dal pravemu človeku, nikoli pa ne kakšnemu kipu.

Krščansko čaščenje svetih podob je še bolj gnusno malikovalstvo kot tisto starih poganov, ker ti niso poznali pravega Boga. Notranja potreba po višjem bitju jih je silila k takšnemu zmašilu. Zdajšnje človeštvo pa vendar pozna Boga in ve, da je On edini Gospod, toda kljub temu časti kipe. Takšni ljudje so podobni božjemu prasovražniku, ki tudi celo zelo dobro pozna Boga, toda namesto da bi ga ljubil in častil, ga zaničuje in sovraži.

Neumnim bo zaradi njihove neumnosti odpuščeno. Nasprotno pa ne tistim, ki vidijo in imajo luč, pa vendar nočejo videti in luč ugašajo.

73 O dejavni veri

Prej omenjeno ne velja samo papeštvu, temveč *vsem* veroizpovedim. Kajti kjer se ne oznanja Kristus v njegovem pravem duhu, tam je krivo preroštvo namesto prave Cerkve.

Tudi če ena ali druga sekta govori: "Glej, jaz nimam podob, torej mora biti moja veroizpoved najčistejša!" pa pravim JAZ: podoba ali ne podoba, to sploh ni odločilno, temveč edino življenje po Besedi! Nauk, še tako očiščen vsega ceremonialnega in usposobljen za sprejem čistega razuma, če ostane samo nauk, in nihče po njem ne živi, je popolnoma neuporaben.

Je že res, da je v rimskokatoliški Cerkvi tisoč silnih zlorab. Kljub temu je v njej tudi marsikaj dobrega, kajti pridiga se o ljubezni in o ponižnosti. In če nekdo sledi samo temu sicer pa ničemur, tedaj ne bo pogubljen. Toda kaj naj rečem o Cerkvi, ki ne uči drugega kot vero in zametuje dela? Saj je vendar jasno zapisano, da je vera brez del mrtva! In JAZ SAM sem večkrat dejal: "Ne bodite samo poslušalci, ampak izvrševalci MOJE besede!" S tem je jasno pokazano, da vera sama ne koristi nič, temveč mora postati dejavna z ljubeznijo! Kaj bi koristila Zemlji sončna svetloba, če ne bi bila povezana z dejavno toploto? Kaj bi koristila človeku vsa spoznanja znanosti, če jih ne bi uporabljal? Ali kaj koristi, v mrzli zimi samo verjeti, da lahko goreči les v

peči ogreje sobo?

Na kratko, trdna vera brez del je podobna neumnemu človeku, ki se hoče v mrzli sobi pokriti samo s toplo mislijo. Kot ta miselna odeja nič ne koristi, tako tudi vera brez del ne koristi nič. Vera je samo sprejetje nauka, ki vodi k določeni dejavnosti. Kdor to navodilo sprejme samo v svoji veri, pa ne *ravna* po njem, tega vprašam: čemu mu potem to navodilo?

Zato MI je ljubša vsaka cerkev, v kateri se še kaj dogaja. Kajti boljše je komu dati majhen košček kruha kot delati tisoč načrtov za oskrbo revežev. Načrti so že dobri, toda slediti jim mora izvajanje, sicer je vera spet brez del.

Kdor hoče živeti prav, lahko to v vsaki cerkvi, kajti glavno pravilo se glasi: "Vse preskušajte in dobro ohranite!" JAZ nikomur ne pravim: postani katolik, protestant ali pravoslavni! Temveč: kar kdo je, to naj ostane, če hoče, bodi pa dejaven kristjan v duhu in resnici! Kajti vsakdo lahko dobi povesod, če le hoče, čisto božjo besedo.

JAZ nisem kot kakšen patriarh in nisem kot papež in ne kot generalni superintendant, temveč JAZ sem kot nadvse dober in najpravičnejši oče vsem MOJIM otrokom. In JAZ se samo veselim, če dejavno tekmujejo v ljubezni, ne pa da drug drugega zmerjajo in da hoče vsak od njih biti najmodrejši in najmanj zmotljiv.

MOJE kraljestvo je kraljestvo dejavnosti, ne pa kraljestvo brezdelnega lenarjenja. Kajti JAZ apostolom nisem rekel: "Ostanite doma, razmišljajte in tuhtajte o MOJEM nauku!", temveč: "Pojdite po vsem svetu!"

Isto pravim tudi vsem blaženim. To se pravi biti dejaven, kajti žetev je vedno večja kot pa število delavcev. Zato je boljše biti *dejaven* v kakršnem koli redu, kot biti samo najčistejše vere. Človek gole vere je podoben tistemu, ki je svoj talent zakopal. Če pozna nekdo le malo svetega pisma in se po njem ravna, je podoben tistemu, ki je bil dober oskrbnik nad malim in je bil potem postavljen nad veliko. Iz povedanega bo vsak, ki je dobre volje, zlahka spoznal, kaj mu je storiti, da bi postal pravi človek, kaj mora izbrati in česa se ogibati. V tem pogledu je torej vse pojasnjeno.

Tretji del: LUNA

1 Bistvo in namen Lune

Luna je še bolj kot vaša Zemlja trdno nebesno telo. Kot Zemljin otrok je bila izoblikovana iz njenih sestavin. Zemlji je bila dodana zato, da prestreže iz nje iztekajočo magnetno silo in jo potem po potrebi odseva nazaj na Zemljo. Zato je njeno kroženje okrog Zemlje tako neenakomerno. Kajti ravna se po večji ali manjši količini prisotnega magnetizma na Zemlji. Po drugi strani pa se ravna tek Lune, kot zbiralec te snovi, tudi po vsakokratni potrebi Zemlje po tej naravni protoplazmi. To je glavna naloga Lune.

Če je kakšen planet manjši kot Zemlja, tedaj ne potrebuje lune. Njeno vlogo igrajo tedaj zelo visoka gorovja, kot je to na primer pri Veneri, Merkurju, Marsu in še mnogih drugih manjših planetih. Večji planeti pa morajo nasprotno biti opremljeni z eno ali tudi večimi lunami, da jim te lahko opravljajo omenjeno službo. Tudi v Luni so, tako kot na Zemlji, ljudje in mnoga druga ustvarjena bitja. Nobena luna pa nima k svojemu planetu obrnjeni strani zraka, vode ali ognja, pa tudi ne vsega drugega, kar je potrebno za organsko življenje.

Luna je pravzaprav "luna" samo na k planetu obrnjeni strani, na nasprotni strani pa ni "luna", temveč čisto trdna zemlja. Kar je torej "luna", ni trdno, temveč zelo rahlo, skoraj tako kot nekoliko strnjena morska pena, katere trdnejši deli štrlijo navzgor kot hribovje. Mehkejši deli pa so nišasto in lijakasto vgreznjeni proti središču nebesnega telesa. V nekaterih od njih se nahaja atmosferski zrak, ki ni mogel uiti, in je skozi močne daljnoglede videti skoraj tako kot voda. Vse višine, pa tudi manj globoki lijaki nimajo atmosferskega zraka, ampak samo eter, kakršen se nahaja tudi v praznem prostoru med Soncem in planeti.

Zato tudi na tej Lunini strani ne prebiva nobeno organsko bitje, ampak so njeni prebivalci duhovne narave. Ti duhovni prebivalci so bili v času svojega telesnega življenja na Zemlji zelo posvetni in so bili tjakaj izgnani zaradi svojega poboljšanja. Če bodo po dolgem času spoznali, da posvetnost ne rodi sadov in bodo poslušali tja poslane učitelje, bodo poslušni popeljeni na višjo stopnjo svobode.

Manj poslušni pa bodo na od Zemlje stran obrnjeni strani Lune spet dobili telesa in se bodo morali tam prebijati zelo bedno in revno. Tam se morajo bojevati s hudim mrazom in temo, pa tudi z neznosno vročino, kajti noč traja skoraj 14 celih zemeljskih dni, prav tako dolg pa tudi dan. Proti koncu vsake noči postane tam tako mrzlo kot na Zemlji na severnem tečaju. Sredi in proti koncu dneva postane tako vroče, da ne more nobeno živo bitje vzdržati na površini. Človeški prebivalci Zemlji obrnjene Lunine strani, kakor tudi vsa druga živa bitja, prebivajo tam pod površino. V svojih podzemnih bivališčih morajo preživeti polovico dneva, pa tudi polovico noči. Tam ni hiš in mest, temveč ležijo bivališča posamezno v globinah Lunine zemlje, tu in tam tudi v gorskih razpokah in votlinah.

Dalje ni nobenih dreves, ki bi rodila sadove, temveč samo korenovke kot na primer pri vas krompir, pesa, korenje itd. Te rastline posadijo ob začetku dneva in na koncu dneva dozoriyo. Ko se začne mračiti, pridejo ljudje iz svojih votlin, spravijo plodove in jih shranijo v svoja podzemna bivališča ter se potem hranijo z njimi ves nočni čas, pa tudi ves naslednji dan.

Od domačih živali imajo samo neke vrste ovco, ki je tem prebivalcem to, kar je severnjakom severni jelen.

V rekah, kot tudi v jezerih, ki se na Luni precej pogosto pojavljajo, živi množica vodnih živali, kot tudi nekatere majhne vrste ptičev - ki so podobni vašim vrabcem - in tudi celo trume insektov in kopenskih živalic.

Varujte se, da ne boste nekoč tudi vi postali prebivalci tega bednega nebesnega telesa! Kajti ta rumeno brleča šola življenja je nastrožja kaznilnica. Lažje bi bilo na Zemlji v enem dnevu štirinajstkrat umreti kot tu živeti samo en dan. Kajti tamkajšnjim prebivalcem je veliko slabše kot tukaj tistim, ki so pokopani na pokopališčih. Ti ne vedo, da so pokopani. Toda lunini prebivalci morajo pri polni zavesti živeti v svojih grobovih in bodo tam v svojih podzemnih bivališčih pogosto pokopani zaradi udorov in nenadnih poplav.

2 *Ljudje na Luni*

Ljudje na Luni so kot na Zemlji obeh spolov, ustvaril pa jih je pooblaščen angel šele tisoč let pozneje. Po svoji naravni velikosti so visoki le nekaj nad 60 cm in so zelo podobni nordijskim pritlikavcem. Imajo zelo velik trebuh, katerega notranja ureditev služi dvojnemu namenu: prvi je prebavljanje hrane v navadnem želodcu, drugi pa zbiranje neke vrste lahkega plina v drugi želodec, ki jim omogoča trojno korist.

Prvič dela ta plin lunine ljudi tako lahke, da lahko brez napora preskočijo vsako reko. Kjer so reke zelo široke ali obstajajo celinska morja, jih zlahka preplavajo po površini.

Druga korist je v tem, da z izpuščanjem tega zraka ustvarjajo pokajoče glasove, s čimer si med seboj naznanjajo svojo navzočnost v podzemnih bivališčih. Ta zrak uporabljajo tudi za svojo pljučno govorico, ki je seveda zelo slabotna in tiha. Pravemu luninemu prebivalcu se v začetku ta govorica gnusi in jo tudi uporablja samo duh, ki je zaradi poboljšanja položen v lunine ljudi. Ko se duh zemeljskega človeka končno popolnoma zedini z dušo luninega človeka, pripelje ta združitev do odložitve telesa luninega človeka, ki je navadno neboleča.

Tretja korist tega želodčnega zraka je, da si lahko s pogostim izpuščanjem v hladnih nočeh ogrejejo svoje podzemne votline. Njihove bivalne votline so znotraj tako izdolbene, da so skoraj podobne topemu zvonu, katerega vhod se da doseči od tal po do neke vrste stopnicah. Pod neprodušnim stanovanjskim zvonom se zbira ta izločeni lahki zrak. To naredi njihovo stanovanje znosno toplo in preprečuje pritekanje zunanjega, nadvse hladnega atmosferskega zraka. Tega lahki plin sprejme samo toliko, kolikor je za fizično življenje nujno potrebno. Isti namen ima želodčni zrak tudi v neznosno vročih dnevni periodah, ko se morajo lunini ljudje prav tako umakniti pod površino, samo s to razliko, da se zdaj ta plin pod vplivom prehranjevalnega želodca spremeni v hladilni kisik. S tem varuje njihovo zvonasto stanovanje pred vdorom vročega zraka. Druga posebnost teh ljudi je, da imajo oči dvojno funkcijo. Prva je funkcija gledanja kot pri vas. Druga pa je v tem, da v temnih prostorih njihove oči služijo za luč. Na to lastnost oči naletimo tudi pri nekaterih živalih na Zemlji. Naslednja posebnost luninih ljudi je nadvse oster sluh, s katerim zlahka zaznajo najtišji šum iz precejšnje razdalje. Zaradi tega so tudi njihovi uhlji posebno veliki in trdni.

Moški spol je veliko močnejši kot ženski. Razmerje moči je podobno moči desetletnega otroka v razmerju do odraslega moža na Zemlji. Zaradi tega so lunarni moški nadvse nežni do svojih slabotnih žena in jih največkrat nosijo na svojih ramenih, tako da visijo noge po obeh straneh vratu na prsa. Zaradi tega je tam videti vedno dva človeka enega nad drugim.

Ženi ni treba opravljati skoraj nobenega dela in mož jo hrani. In sicer tako, da mož celo jed najprej prežveči in jo nato da v ženina usta. Z njegovih ramen stopi zunaj bivališča samo ob potrebi in v visoki nosečnosti, ko je blizu poroda. Žena tam rodi v vsem svojem življenju samo dvakrat, enkrat podnevi in enkrat ponoči. Vsakokrat porodi štiri zdrave otroke in sicer podnevi štiri dečke, ponoči pa štiri deklice. Otroci lahko takoj hodijo in dečki se takoj privajajo nositi deklice. Da včasih tam umrejo že tudi otroci, je prav tako naravno dogajanje kot na Zemlji. Tuji

duhovi jih "prevzamejo" šele, ko so stari sto in več luninih dni.

Vsi lunini ljudje imajo "drugi obraz", v njihovi notranjosti pa jih o božjem spoznanju poučujejo angelski duhovi, ki vstopajo vanje. Pouk obenem služi tudi duhu zemeljskega človeka, ki prebiva v njih. S tem se z duše lunarnega človeka odpravi škoda, ki jo je človek na Zemlji zaradi neumne posvetnosti pretrpel na svoji duši. Takšen človek, ki se je v trdih razmerah poboljšal na Luni, ima zato samo zakrpano dušo in se bo po tem vedno razlikoval od popolnih čistih duhov. Nikoli ne bo mogel vstopiti v njihovo svobodno družbo, temveč bo imel do njih prav takšno razmerje kot Luna do Zemlje. Ta sicer Zemljo trajno spremlja, nikoli pa se ji ne more približati kot prijatelj prijatelju.

Samo tisti duhovi, pri katerih ni bilo potrebno, da bi bili položeni v *luninega človeka*, temveč so že kot lunini duhovi dobili pravi gnus do Zemlje, bodo od tam odvedeni v višje plasti in bodo lahko sprejeti v duhovno otroško kraljestvo kot najvišje zanje dosegljivo stopnjo blaženosti. Kajti zanje je nemogoče dospeti višje. S svojimi omejenimi lastnostmi ne bi bili sposobni prenašati višjega stanja, prav tako kot človek na Zemlji, dokler je še v telesu, ne bi mogel preživeti v najfinejšem etru.

Glejte, to je usoda posvetnih ljudi! Kajti kdor se iz ljubezni do MENE prostovoljno ne odpove svetu, marveč mora biti posvetnost - po MOJEM velikem usmiljenju - iz njega izgnana s prisilnimi sredstvi, ta ni ravnal svobodno in ostane suženj. Kdo pa lahko šteje prisiljeno dejanje sužnja za zasluženost? Če pa suženj sicer izpolnjuje svoje naloge, je kljub temu vreden toliko, da se mu da kruh za prehrano, da tudi on živi, ker je - četudi prisiljeno - voljno delal.

3 Živali na Luni

Živali je na Luni - tako kot na Zemlji - veliko vrst in razredov v zraku, pa tudi v luninih tleh in vodi.

Poročali smo že, da obstaja samo *ena* udomačena vrsta, ki bi jo recimo v vašem zemeljskem jeziku imenovali "lunarna ovca". Nobena druga vrsta ni udomačena, to pomeni, da ni koristna. Telo lunarne ovce je popolnoma okroglo kot polna vreča moke. Nosijo jo štiri noge, ki niso daljše kot 20 cm in imajo po štiri parklje. Ima zemeljski ovci podobno glavo, ki je na 20 cm dolgem in 15 cm širokem vratu. Ima dve ušesi, podobni oslovskim. Na glavi ima samo en rog, ki je na vse strani obraščen s prst dolgimi, zelo ostrimi izrastki. Rep je podoben levovemu, na koncu pa ima gost šop dlake. Krzno je belo in volneno kot pri zemeljskih ovcah.

Ovca je za lune prebivalce zelo koristna. Najprej jih hrani s svojim obilnim, zlato obarvanim mlekom. Drugič si lunin človek iz volne pripravlja vso svojo obleko, ki jo sestavljata neke vrste srajca in plašč in je pri moškem in ženskem spolu videti enaka. Dalje, lunarna ovca s svojim rogom rahlja zemljo. Nato lunini ljudje posadijo v zrahljano zemljo seme svojih korenovk. Ti plodovi popolnoma dozori v kratkem času štirinajstih zemeljskih dni.

Takšna žival neredko doživi deset zemeljskih let. Ko umre, ji oderejo kožo in jo uporabijo za počivališča v podzemnih prostorih. Meso položijo na gnezdo insektov. Ti insekti so podobni vašim mravljam. Ti požrejo v kratkem času vse meso s kosti. Te pa potem vzamejo ljudje skupaj z rogom s seboj in iz njih izdelujejo svoje orodje. Na luninem površju je še cela množica živali, ki so vse bolj ali manj podobne živalim na Zemlji. Toda vse so veliko manjše in tudi manjše kot opisana ovca. Poleg ovce sta omembe vredni posebno dve živali: trinogo zijalo ter enonogi potuhnjenec in skakač. Trinogo zijalo je tako veliko kot mačka. Njegova glava je podobna glavi zemeljske opice, samo s to razliko, da se njegov gobec odpira do polovice vratu. Njegovi prednji dve nogi sta podobni opičjim tacam, njegova zadnja noga pa slonovemu rilcu in se lahko skrči do

dolžine 20 centimetrov in raztegne do dolžine šestih metrov.

Čemu takšna nenavadna oblika? Kot je že znano, je temperatura na Luni povsem drugačna kot na Zemlji. Kajti v osemindvajsetih zemeljskih dneh je Lunina prst enkrat pokrita z meter visokim snegom, nato v naslednjih sedmih dneh pogosto v vseh smereh poplavljen in kmalu nato jo prizadene najhujša sončna vročina. Zaradi svoje narave mora imeti ta žival svojo glavo vedno v atmosferskem zraku, zato potrebuje to rilčasto nogo, kajti ponoči ali pozimi stoji na podaljšani nogi, saj sega nad površino snega. V svojo bližino vabi neko vrsto nočnih ptičev - ki so podobni majhnim zemeljskim netopirjem - jih pusti poleteti v svoj široko odprti gobec, ki izdihava prijetno toploto, in jih požre.

Ko pa se sneg začne topiti in voda često več čevljev visoko prekrije na milje široke ravnine - ki jih tudi na naseljeni Lunini strani obkrožajo visoki venci gora - tedaj lahko ta žival s pomočjo te svoje zadnje noge s svojim telesom sega nad vodno gladino, da ne utone. Med dnevno vročino pa se spusti v reke in stoji tam pogosto več dni v vodi tako, da ima nad vodo samo glavo in prednji taci. Če voda narašča, podaljša svojo nogo, če upada, jo pa ustrezno skrči.

Če takšna reka presahne, se žival s podaljševanjem zadnje noge potiska naprej. Potem se s svojimi prednjimi nogami nekje trdno oprime tako dolgo, da svojo rilčasto nogo potegne čisto k sebi. Nato spet zrije štiri dolge prste na koncu zadnje noge v tla in tako potiska telo precej urno naprej. Tako se premika tako dolgo, dokler spet ne doseže vode. Podnevi se hrani z neko vrsto letečih rakov, ki so podobni vašim rogačem.

Enonogi skakač in potuhnjenec ni nič drugega kot izrodek zijala, le da je njegova noga veliko bolj prožna. Zato se tudi premika s poskakovanjem. "Potuhnjenec" se imenuje zato, ker se je sposoben tako skrčiti, da je v tem stanju videti, kot da bi ležal srednje velik hlebec kruha na zemlji. Če hoče potem skočiti, se v trenutku razširi do dolžine treh metrov in se požene v višino štirih do šestih metrov in v loku naprej, tako da je takšen skok neredko dolg dvanajst do štirinajst metrov. Tako žival hitro zaporedoma nadaljuje in doseže s tem tolikšen pospešek, da ujame vsakega ptiča v zraku. Njena hrana in tudi bivališče sta enaka kot pri zijalu. Te in druge živali naseljujejo samo ravnine in pridejo le redko v stik z ljudmi, ker prebivajo ti na gorskih pašnikih.

Na gorah pa živi poleg ovce in mravljastih insektov samo še pomembno število majhnih ptičev, od katerih je največji komaj tolikšen kot vrabec. Najmanjši pa niso večji kot vaše muhe.

V *vodah* prav tako živijo najrazličnejše vrste rib, črvov in zelo veliko rakov. Med lupinarji je posebno nenavadna tako imenovana "modra krogla", žival kateri podobne na Zemlji ne najdete. Ta krogla se lahko razdeli v dve polkrogli, ki visita ena na drugi s kratkimi mišičnimi vezmi. Hrani se tako, da med obema svojima polkroglama zmečka črve, vsrka vase sok, ličinke pa z vodo spet odplakne. Ta "modra krogla" - velika kot melona - pa ima še lastnost, da ponoči s svojega površja izžareva tako močen sij, da zaradi tega reke in jezera dobijo veliko svetlejši sij kot zemeljska morja pod povratniki.

4 *Lunino površje*

Kar zadeva k Zemlji obrnjeno Lunino stran, lahko že z daljnogledom spoznate, da to nebesno telo nima ravne površine, temveč je videti zelo gorato. Ne kaže vodnih površin in njegova gorovja ne potekajo tako kot na Zemlji - žarkasto ali verigasto od najpomembnejših vrhov, temveč samo kot obroči obkrožajo večje ali manjše površine. Tudi nekateri na videz žarkasto potekajoči gorski hrbti so samo nepretrgana vrsta majhnih obročastih nasipov. Takšni obročasti nasipi, katerih premer je komaj več kot 60 metrov, potekajo, več tisoč nanizanih eden za drugim, v ravni črti naprej, in sicer od enega velikega obročastega nasipa do drugega še večjega ali tudi

manjšega. Tako oblikujejo navidezne povezovalne poti med obročastimi nasipi. Z daljnogledom z močno povečavo boste odkrili to potekanje po neke vrste lesketajočem se sevanju in videli, kako se razprostirajo od ene še svetlejše in tudi višje točke na vse strani. Njihovo celično kopičenje je marsikaterega astronoma zavedlo do zmotnega mnenja, da je tam odkril vegetacijo, čeprav je vendar na vsej k Zemlji obrnjeni strani ni.

Takšni obročasti nasipi imajo pogosto na svojih vrhovih majhne obročaste poglobitve. Ali pa grebenaste pregrade objemajo večjo ravnino, ki se včasih razteza prek 375 kilometrov in sama kaže večje ali manjše obročaste nasipe. V teh so še posamezni topi stožci z majhnimi obročastimi vdolbinami. Celo na majhnih nasipih in strminah stožcev so pogosto takšni še manjši obročasti nasipi.

Čemu vse to na nenaseljenem površju nebesnega telesa? Vsi ti grebenasti nasipi na luninem površju rabijo sprejemanju Zemljinega magnetizma in so postavljeni tako, da lahko robovi nasipov vsrkajo ta fluid. Poleg tega so različne vdolbine, sprejemne posode za ta fluid. Niso vse enako velike in enako globoke, ker mora biti ta sila različno močno razdeljena. S takšno najnatančnejšo razdelitvijo nastane tisto dobro odmerjeno ravnovesje, ki nespremenljivo pogojuje redno ohranjanje in gibanje dveh nasproti stoječih nebesnih teles.

Drugi namen skoraj vseh teh obkroženih vdolbin je, da se v njih nenehno zadržuje atmosferski zrak, ki je potreben za njihovo ohranjanje, enako kot voda v vdolbinah Zemlje. Od kod prihaja ta zrak? Od tam, od koder prihaja tudi na Zemlji: iz velike shrambe neskončnega, povsod s svetlobo in etrom napolnjenega prostora! Ko je k Zemlji obrnjena stran v temi, se te vdolbine napolnijo z atmosferskim zrakom. Ko pride potem postopoma čez njo sončna svetloba, nastaja v nešteti dolinah izdatna rosa kot padavine. Ta znova utrdi vse dele luninega površja in kot čista voda ponikne skozi lunino telo in napolni onstranske vodne izvire in s tem pomaga pri nastajanju pare in trajnih zračnih plasti. Te kotline so prebivališča za tiste duhove, ki se morajo poboljšati, ki so jih boljši in čistejši duhovi rešili s prve stopnje pekla.

Ko so ti duhovi preneseni tja, dobijo telo, ki je podobno zraku, ki je v kotlinah, in s katerim lahko gledajo tako duhovno kot tudi materialno, kolikor je to potrebno za njihovo poboljšanje. Najprej naseljujejo tista mesta nebesnega telesa, ki so najgloblja in obenem najtemnejša. Ko se poboljšajo, se njihovo grobo zračno telo spreminja v vedno finejša, s čimer prispejo tudi v višje ležečo kotlino. V majhne pridejo samo posamezni, v večje kotline pa družbe enako mislečih.

Dve točki posebne svetlobe boste odkrili na površju: najsvetlejšo v spodnjem južnem predelu in manjšo, nekoliko manj svetlo bolj v severni polovici. Ti dve točki sta točki odrešenja. In sicer južna, od katere se razširja največ svetlih žarkov, za tiste, katerim ni bilo potrebno, da bi bili zakrpani v telesih luninih ljudi; in severna za tiste, ki se niso dali po nobeni drugi poti ozdraviti od svoje ljubezni do sveta kot z nadvse mučno uvrstitvijo v bedno telo luninega človeka. Po tamkajšnji ločitvi (od telesa) pridejo kot duhovi znova v zračne kotanje v severnem delu vidnega luninega površja in od tam postopno do že omenjene severne osvobodilne točke.

Ne mislite pa, da je takšno potovanje tako lahko in hitro kot bi ga morda od duhov pričakovali. Kajti kolikokrat se duh dvigne višje, mora v svoji prejšnji kotanji prav tako odmreti, kot vsak izmed vas enkrat na Zemlji. In to umiranje je zmeraj bolj ali manj boleče in stalno ga spremlja občutek strahu pred večnim uničenjem. Pomislite, da mora takšen duh pogosto prepotovati več tisoč kotanj in v vsaki prebiti en mesec, pol leta, pogosto celo vse leto in več, tako si boste ustvarili pravi pojem o hitrosti takšnega potovanja! Tam so še duhovi iz Abrahamovih časov, ki še niso dosegli niti tri četrtine svojega potovanja!

Ni vam treba naznaniti več o naseljeni strani tega nebesnega telesa, posebno, ker je v

plastičnem pogledu popolnoma podobna nenaseljeni strani, samo da je tam materialno življenje, tukaj pa duhovno. Živalski in rastlinski svet (na naseljeni strani Lune) ustreza za postopno oblikovanje duše luninih ljudi popolnoma odloženim zračnim telesom duhov na tej strani (to je nenaseljeni). Ta z vodo poniknejo skozi lunino telo in nato prispejo prek šibke stopnje vegetacije in prek živalskega sveta na svoje določeno mesto. Vse to pa boste pravilno uvideli in spoznali šele nekoč v višjem stanju duha na poti MOJE milostne svetlobe.

5 Štiri vprašanja v zvezi z Luno

1. Kako lunarni ljudje častijo Boga? Ali sestavljajo pod kakršnim poglavarjem Cerkev, državo?
2. Kako vzgajajo svoje otroke?
3. Za kaj imajo našo Zemljo, in ali vedo, da si Ti, o Gospod, na Zemlji postal človek in odvezel grehe sveta?
4. Kako Luna povzroča mesečnost?

Odgovore na vsa ta vprašanja bi lahko videli do črke natančno na *Zemlji*. Zato ker med ljudmi na Zemlji in onimi na Luni v duhovnem oziru ni nobene bistvene razlike. Kajti kot vam je zdaj znano, niso lunarni prebivalci nič drugega kot ljudje z Zemlje, ki se morajo poboljšati, in prinašajo kot vsak drugi duh svoja dela s seboj. Da pa dela teh luninih priseljencev niso najboljše vrste, dovolj izpričuje njihova predstavitev tja.

1.

Če hočete zdaj izvedeti, kako ME častijo prebivalci obeh luninih polovic, potem vrzite pogled na posvetno ljudstvo te Zemlje, in našli boste zvesto zrcalo, ki vam bo pokazalo, kako se najbolj oblikuje bogočastje pri Luninih prebivalcih.

Veste, da sem nekoč rekel, naj nihče ne skrbi za minljivo telesno obleko, temveč edino in samo za MOJE kraljestvo in njegovo pravičnost, ki je MOJA velika ljubezen do tistih, ki tudi MENE nadvse ljubijo. Kako pa je z MOJIM čaščenjem pri prebivalcih te Zemlje, od katerih še boljša vrsta porabi triindvajset ur na dan za to, da skrbi za svoje telo? Ali to pomeni iskati božje kraljestvo? Toda človek, za katerega SEM vse ustvaril, kateremu namenjam vso SVOJO modrost in ljubezen, najde v vrtoglavici svojega vrvenja komaj kakšen trenutek ZAME! Resnično, povem vam, s takšnim čaščenjem se vaše življenje ne bo okrepilo!

Če ste izžebali en Očenaš ali Zdravamarijo ali prebili v cerkvi, ki je narejena iz kamnov in polna rezbarij, brez misli eno uro z molitvenikom v roki, menite, da sam JAZ v lesu, v kamnu, v kovini ali v drugem praznem okrasju? Vsi takšni častilci, če se na tej Zemlji ne bodo spomnili česa drugega, bodo morali nekoč na Luni dolgo hoditi v šolo, da bi tam z velikimi mukami duhovno, pogosto pa tudi telesno skusili, da živemu Bogu nikakor ni všeč takšno nesmiselno čaščenje. Če hočete zdaj vedeti, iz česa sestoji čaščenje Boga pri luninih ljudeh - tako duhovnih kot tudi telesnih bitjih tega nebesnega telesa - tedaj vam povem: tamkajšnje čaščenje ni v ničemer drugim kot v tem, da se ljudje polagoma učijo, v čem je *resnično* čaščenje Boga, namreč Boga častiti v duhu in resnici, to pomeni, v samem sebi pomagati božanskemu do prodora. Je tudi v tem, da se morajo tisti, ki so na Zemlji svoje telo neprenehoma razvajali, tukaj dolgo časa učiti odpovedovanja takšnim ugodnostim, se do najbolj notranjega vlakna svojega življenja zatajevati in vse izprostiti edino in samo od MENE. Tam morajo svojo vero neprenehoma živo dokazovati v najtežjih preskušnjah. Toda ne tako kot vi, ki ali sploh nimate nobene vere, ali pa mislite, da lahko MENE, živega Boga obsežete z lesenim razpelcem!

2.

Tudi drugo vprašanje se odgovori samo od sebe. Kajti tam, kjer nastopim JAZ kot učitelj bodisi zunanje po poslanih angelih, ali notranje JAZ SAM, tam ni potreben noben cerkveni ali kakšen drugačen poglavar. In tako Luna ni nič drugega kot duhovna poboljševalnica pod samo MOJIM vodstvom.

Po tem nauku se vzgajajo tudi njihovi otroci. Njihova edina potreba je ljubezen, iz nje pa vera po nauku, da sem JAZ SAM človek in SEM bil telesno na *tistem* svetu, iz katerega oni izvirajo, in to ne samo zato, da bi osrečil vse ljudi na Zemlji in na Luni, temveč tudi, da bi zbral po njihovih vrstah vse, ki so razkropljeni v neskončnih prostorih na nešteti nebesnih telesih, in pod križem ljubezni tudi zanje pripravil trajno bivališče. - Vidite, to sta vera in bogočastje na Luni!

3.

Vprašanje, za kaj imajo lunarni prebivalci Zemljo, je po vsem tem popolnoma odveč. Kajti tisti prebivalci, ki bi zaradi svojega tostranskega položaja na luninem telesu lahko videli Zemljo, so *duhovi* in lahko materialno zaznavajo samo s pomočjo duhovnih primer. Onstranski lunarni prebivalci pa Zemlje tako in tako nikoli ne dobijo pred oči in jo ustrezno poznajo samo duhovno.

4.

Glede poslednjega vprašanjaje popolnoma zmotna vaša domneva, po kateri bi naj Luna povzročala hojo v spanju. Sproži se sama v času polne Lune zaradi bolj intenzivnega *Zemljinega* magnetnega fluida. Ko je Luna v polni sončni svetlobi, požene svetloba magnetni fluid z Lune spet nazaj na Zemljo. Tako postane Zemlja močno nabita. Ljudje, ki imajo v svoji krvi zaradi različnih vplivov - vode, zraka ali hrane - več kovin kot normalno, imajo tudi sposobnost, da sprejemajo ta fluid, ki priteka nazaj.

Ko so njihovi živci s tem napolnjeni in začnejo nadležno pritiskati dušo, tedaj se ta osvobodi svojih telesnih vezi in jim hoče pobegniti. TeLo ima v posesti *duha živcev*, ki je soroden magnetnemu fluidu, prav tako pa tudi duši, ki jo prav ta duh živcev povezuje s telesom. Ko se hoče duša oddaljiti od telesa, vzburi tudi duha živcev, ki je povezan z njo, ta pa z njim povezano telo in ju tako prisili, da gresta z njo. Človek, mesečnik, obrne svoj obraz proti Luni in se vzpenja na strehe in cerkvene zvonike, da se tako dvigne iz Zemljine globine, ki je napolnjena z magnetizmom, in s tem ublaži presežek tega fluida, ki ga pritiska. Tako postane telo spet primemo, da s pomočjo duha živcev sprejme svojo dušo z duhom in ji ponudi bivališče.

Ko je telo spet osvobojeno tega prehudega pritiska, ga duša s pomočjo duha živcev odnese nazaj na izhodišče in se spet popolnoma združi z njim. Seveda duša ne ve nič o takšnem potovanju, ker nima spomina. Ve samo to, kar trenutno vidi. Spominjanje duše v telesu ni nič drugega kot ponovno zaznavanje ustreznih naravnih vtisov v telesnih čutih. Za to sprejemanje pa jo seveda prebudi šele duh z nešteti praliki, ki jih nosi v sebi.

6 *Magnetni fluid*

Če opazujete stvari, ki so si po obliki in trdnosti bolj ali manj podobne med seboj, boste na njih najprej opazili obliko. Če vzamete v roko neko stvar, vam bo občutek povedal, ali je otipana stvar bolj ali manj trdna. Če pa vzamete v roko drugo za drugo več stvari, ki imajo vse enak obseg, boste spoznali še tretjo razliko, različno specifično težo (teža enega kubičnega centimetra prostornine).

Celo stvari iste vrste, kot na primer voda, celo med seboj v različnih temperaturnih stanjih niso pri enaki prostornini enako težke. Tako je kaplja deževnice lažja kot kaplja iz vodnjaka ali iz drugega izvira. Toda topla kaplja je lažja od hladne, zmrznjena pa je lažja od katere koli druge kaplje vode.

Vse stvari vas učijo: "Glej, raziskovalec, kako neskončno različne smo! Vendar je naš obstoj utemeljen z enim in istim zakonom in vse smo iz enake snovi. Pa vendar smo med seboj tako različne, da skoraj nobena ni popolnoma enaka drugi."

Toje potrebni uvod, brez katerega bi naslednje komaj razumeli. Preden prispemo do pravega pojasnila tako imenovanega "magnetizma", morate okusiti še nekaj manjših grehov iz modrosti. Za to je potrebno, da se zazrete v neskončno preteklost.

Zamislite si tisto obdobje, v katerem v neskončnem prostoru še nobeno bitje razen MENE, niti duhovno niti materialno, ni imelo nikakršnega obstoja. Iz česa je obstajal tam neskončni prostor in kam je tekel čas, v katerem je ta prostor večno obstajal? Kaj je bila *MOJA* bit pred vso bitjo in kako je vsa bit izšla iz te edine biti? Kaj je zdaj prostor? Kaj je prabit MENE SAMEGA? In kaj časna bit v neskončnem prostoru v MENI, iz MENE in poleg MENE?

Glejte, kakor se zdijo ta vprašanja nadvse težka glede na zadovoljiv odgovor, prav tako lahka pa so glede na samo stvar, ki jo je treba pojasniti.

Naj vam ta vprašanja pojasni majhen primer. Nekdo od vas bi že dolgo razmišljal o kakšni stvari. Ker mu je ta misel všeč, pridruži tej temeljni misli še drugo: ali se temeljna misel ne bi dala udejanjiti? Ta druga misel kmalu najde kakšno možnost. Toda za uresničenje ideje je potrebna še tretja misel, ki je že vsebovana v prvih dveh mislih. In te ne sestavlja nič drugega kot: "kako?"

Glejte, ta tri vprašanja so postavljena in eno odgovarja na drugo. Toda s tem stvar še vendar ni opravljena. Zato stopijo te tri glavne misli skupaj in se vprašajo o pomembnem "zakaj?" In po kratkem posvetu reče *prva* temeljna misel: "Ker je to nekaj, kar mi je popolnoma podobno!" *Druga* misel reče: "Izvedljivo je zato, ker prva misel ni protislovna sama s seboj." In *tretja* misel pravi: "Ker je v temelju, ki se hoče sam manifestirati, glavno sredstvo uresničenja. Zato ker misel v svojem temelju nikjer ne nasprotuje niti sami sebi, pa tudi nobenemu svojih delov!"

Vaša prva misel bi recimo bila, da bi na nekem prostoru radi zgradili hišo. Ali si ne boste v svoji domišljiji najprej hišo predstavljali tako, kot bi jo najrajši imeli? Če ste zdaj v svoji domišljiji zgradili hišo in vam je v veliko veselje, ali se potem ne boste vprašali, ali se vaša fantazijska stavba ne bi mogla uresničiti? In če nočete zgraditi hiše v oblakih, vam bo druga misel pokazala tudi možnost uresničitve vaše misli o gradnji. S tem bi bili v dveh točkah složni, ker prva misel ne vsebuje nobenega protislovja in s tem v sami sebi že pogojuje drugo.

Zdaj sledi "kako?", to pomeni "s kakšnimi sredstvi?". Prvo glavno sredstvo je možnost sama. Drugo sredstvo je z uresničenjem povezan namen. Tretje sredstvo je material in zadostna moč za ustrezno oblikovanje. Ko imate zdaj vse to zbrano in ste gospodar svojega prostora, kaj bi vas še lahko oviralo, da ne bi vaša glavna misel prešla v vidno resničnost? Zdaj vidite, v kratkem času boste vašo zamisel trajno ugledali pred seboj, ker ste izpolnili vse pogoje za uresničenje.

Če zdaj pogledate nazaj na MENE večnega nosilca poglobitvenih zamisli stvarstva, ki je neskončni prostor napolnil z nešteti velikimi in umetniškimi stavbami, se boste vendarle morali vprašati: "Od kod je le ta veliki graditelj vseh teh nešteti stvari vzel material?"

Če se obmete na svetne učenjake, bodo nekateri rekli, daje materija prav tako stara kot JAZ in torej večna. Edina okoliščina, ki se pri tem ne da pojasniti, bi bila, kdaj sem JAZ pravzaprav dejansko začel, da SEM do dandanašnjega časa končal z neskončnostjo. Ali vsaka stvar ne

predpostavlja nekega začetka? Vprašajte se pa tudi, ali ima neskončno število lahko začetke, ko računate stvari eno za drugo! To pa pove, da JAZ nikoli ničesar nisem začel ustvarjati. Če bi bilo tako, od kod naj bi potem prišla sonca, svetovi in vse druge neštete stvari? Glejte, temu kažipotu ne bomo mogli slediti, ker je njegova prva temeljna misel polna protislovja in zato druga in tretja sami od sebe odpadeta.

Nekdo drug pa pravi, da sem JAZ z *eno* besedo uredil večni kaos in SEM iz njega oblikoval in uredil vse stvari. - Na prvi pogled vam mora zbuditi pozornost popolna podobnost med prvo in drugo trditvijo. Kajti kaj naj bi bil kaos drugega kot večno pričujoča materija, pri čemer bi JAZ moral biti samo rokodelec, ne pa Stvamik. In kako se po drugi strani večni kaos ujema z MOJIM večnim redom?

In spet nekdo trdi, da naj bi bila JAZ in materija eno in isto! Ta trditev ne bi bila ravno neutemeljena. Vendar pa bi nekaj težko pojasnila, ker ME vi spoznavate kot Duha, polnega moči, oblasti in življenja, ki mora biti v sebi vseskozi najbolj svoboden. Kako bi se lahko ta najvišji, svobodni duh, poln moči in življenja manifestiral v neživih in nemočnih kamnih in drugi mrtvi materiji? Toda ker JAZ in stvari nismo eno, temveč sem JAZ kot Bog od vekomaj in SEM ustvaril stvari iz SEBE, se bo vredno potruditi in zvedeti, kako so bile takšne stvari ustvarjene. Vaše misli in tudi vi sami ste podrejeni končnemu številu. MOJE misli pa nastanejo v trenutku v največji jasnosti. Če hočem, da MOJE misli ostanejo, je delo že opravljeno. Torej vsa vam vidna dela, kot tudi vi sami, niso niti materija, niti oblikovani kaos, niti Bog v materiji, temveč so to MOJE zadržane misli.

Mar torej niso te MOJE zadržane misli *iz* MENE, *v* MENI in *poleg* MENE? *Iz* MENE, ker celo vi ne morete misliti iz nikogar drugega kot le iz sebe samih. In koliko manj šele JAZ, ker ni poleg MENE nobenega drugega Boga? Da so te misli tudi *v* MENI in ne morejo biti v nikomer drugem, ne potrebuje dokaza. Da pa vendar te misli o delih obstajajo *poleg* MENE, boste lahko jasno spoznali iz tega, da bi morali že pri vaših mislih reči, da vi in vaša misel nista eno in isto. Zaradi tega tudi MOJE misli niso JAZ, temveč samo MOJE misli.

Kar pa ni JAZ, to je *zunaj* JAZA. In ker je samo nastalo iz JAZA, je tudi *poleg* njega. Če o tem samo malo razmislite, boste to z malo modrosti pač zlahka dojeli.

Ker smo zdaj vse potrebno povedali že vnaprej, bomo zdaj z enim zamahom rešili gordijski vozec "magnetizem". Kaj je torej magnetizem? Ta, ali še bolj magnetni fluid ni nič drugega kot MOJA, MOJE misli nenehno ohranjajoča in vodeča Volja! Le-ta vodi celotno stvarstvo in ohranja vsakemu vam vidnemu bitju njegovo obliko in pravilno živahnost. Vi sami ste ji po svojem ustvarjenem bitju za vse čase podvrženi. Toda v vas je več kot samo MOJA neskončna vsedelujoča volja. To "več" je, da ste vi MOJE najljubše misli. Zaradi tega tudi prehaja MOJA ljubezen kot MOJE temeljno življenje v vas in ustvarja iz vas MENI enaka samostojna bitja. Ta morejo, kolikor v moči podarjene svobodne volje sprejemajo MOJO ljubezen, priti do svoje popolne posesti najpopolnejše svobode.

Vi veste, da je za tako imenovano magnetiziranje potrebna trdna volja v prepričevalni moči vere, da bi nekomu lahko pomagali. Tu se dejansko ne zgodi nič drugega, kot da magnetizer zavestno ali tudi nezavedno poveže svojo moč volje z MOJO in jo potem razlije na trpečega. S tem postane ta čistejši in postopoma tudi bolj zdrav. Vidite, tu ste v bistvu že zvedeli vse potrebno.

Moč MOJE volje je tista velika vez, ki povezuje med seboj vsa nebesna telesa in jih vse nosi. Pozitivna je, ker dejavno deluje, in negativna v nespremenljivem samoohranjanju, ki je večna ureditev sama. Ta "do tod" je zakon večno trajajočega delovanja, "ne naprej" pa je negativni pol

ali ohranjevalni zakon večnega reda. Torej je MOJA tako polarizirana volja obenem prvina vseh stvari, pa naj so kakršne koli že. Velike, majhne, trdne, trde, mehke, težke ali lahke, vse niso nič drugega kot MOJE najmodrejše misli in dobivajo svoj telesno-vidni obstoj po polarnosti MOJE večne volje, ki vam je bila oznanjena.

O AVTORJU

Jakob Lorber se je rodil 22. julija 1800 v kmečki družini v Kaniži pri Jarenini, med Mariborom in Šentiljem, na Spodnjem Štajerskem, ki je tedaj (do leta 1917) pripadalo Avstriji. Imel je dva mlajša brata in sestro. Oče Mihael Lorber je imel majhno posestvo, poleg tega pa se je ukvarjal tudi z glasbo, da je tako laže preživel družino. Jakob Lorber je obiskoval ljudsko šolo v Jarenini in tam v župnijski cerkvi tudi ministriral. Bil je zelo pobožen. Leta 1817 je v Mariboru opravil pripravniški tečaj za učitelja in nato poučeval v Šentilju v Slovenskih goricah. Želel je postati duhovnik, zato se je jeseni leta 1819 v Mariboru vpisal na gimnazijo in uspešno končal pet razredov. Med tem se je preživel kot organist. Po petem razredu gimnazije je odšel v Gradec nadaljevat šolanje, vendar je študij opustil. Pozneje leta 1829, je naredil višji pedagoški tečaj za učitelje. Preživel se je z glasbenimi nastopi in s poučevanjem glasbe. 24. avgusta 1864 je umrl kot reven, a zelo veren človek. Pokopali so ga na graškem pokopališču St. Leonhard. Napis na njegovem nagrobniku, ki stoji še danes, se glasi: "Naj torej živimo ali umiramo, vedno smo Gospodovi." (Rimlj 14,8).

V njegovem štiridesetem letu se je zgodilo tole: Ko se je zjutraj, 15. marca 1840, namenil, da bo sprejel častni poklic kapelnika v Trstu, je nenadoma, med opravljanjem jutranje molitve, zaslišal iz "okolice srca", kot sam pravi, glas, ki mu je govoril. Besede so zvenele kot ukaz: "Vstani, vzemi svoje pisalo in piši!"

In Lorber je ubogal. Zapostavljajoč vse svoje zasebne zadeve je takoj sedel za pisalno mizo in zapisal prve pomembne pole knjige razodetja v treh knjigah Božje gospodarstvo. Zgodilo se je nekaj enkratnega: Sam Gospod je poklical Lorberja za Svojega "hlapca pisarja"! In temu preroškemu poklicu je ostal zvest do konca življenja.

Kako je to preroško pisanje potekalo? Lorber je zapisal o tem v nekem pismu iz leta 1858 tole: "Glede notranje besede, kako jo lahko slišimo, lahko - govoreč o sebi - rečem samo, da slišim Gospodovo najsvetejšo besedo zmeraj okrog srca kot najjasnejšo misel, razločno in čisto, kot izgovorjeno besedo. Nihče, pa če stoji še tako blizu, ne more slišati nikakršnega glasu. Zame pa zveni ta milostni glas kljub temu razločneje kot vsak, še tako glasen materialni zvok."

Z "notranjo besedo", kot to imenujemo z verskozgodovinskim izrazom, mu je Gospod postopno narekoval celotno velikansko delo, ki ga danes označujemo z izrazom Novo razodetje. Obsega 25 večinoma zelo obsežnih knjig, to je okrog 20.000 strani rokopisa v nemščini, ki ga je Lorber pisal v stari gotici in je shranjen v arhivu založbe Lorber Verlag v Bietigheimu v Nemčiji.

Navajamo najpomembnejša dela po časovnem zaporedju njihovega nastanka:

Die Haushaltung Gottes - Božje gospodarstvo (3 knjige)

Der Saturn - Saturn

Die natürlliche Sonne - Naravno sonce

Die geistige Sonne - Duhovno sonce (2 knjigi)

Die Jugend Jesu - Jezusova mladost

Der Briefwechsel Jesu mit Abgarus - Dopisovanje med Jezusom in Abgarom
Paulus' Brief an die Gemeinde in Laodizea - Pavlovo pismo občini v Laodiceji
Erde und Mond - Zemlja in Luna
Bischof Martin - Škof Martin (onstransko vodenje)
Robert Blum - Robert Blum (onstransko vodenje - 2 knjigi)
Die drei Tage im Tempel - Tri dni v templju
Himmelsgaben - Nebeški darovi (3 knjige)
Das Grosse Evangelium Johannes - Veliki Janezov evangelij (10 knjig)

Vsa dela Jakoba Lorberja izdaja založba Lorber Verlag v Bietigheimu.

Današnji človek Jakoba Lorberja težko umesti v ustrezno kategorijo. Presega pisatelje in mislece vseh časov, kajti nikjer ne najdemo obsežnejšega znanja, globlje interpretacije, natančnejšega poznavanja običajev, okoliščin, zemljepisnih, zgodovinskih in bioloških razmer kot v njegovih delih. Če ga jemljemo kot medialnega genija, potem presega vse nam znane "posvečene".

"Novo razodetje" Jakoba Lorberja odgovarja na vsa vprašanja. Lorberjeva duhovna podstat sveta temelji na čistem Kristusovem nauku in postavlja mikrokozmos, človeka - seveda najtesneje povezanega z makrokozmičnim vesoljem - v središče božjega stvariteljskega načrta. Utira nov pristop do univerzalnega razumevanja poduhovljenega, kozmičnega krščanstva, ki povezuje vero in znanost ter zmore premostiti prepad med duhom in materijo, med vero in znanjem.

Suzana Gerčar